NEVRA KARATAŞ

Mucizenin RENKLERİ

Adam, sevdiği kadını tekrar kazanmak için savaşmaya karar verdi.

Kadın ise fark etmedi, yaralıydı!

Adam, kadının yaralarını sarmaya başladığında, kendi yaraları da sarıldı.

Ama bilmedikleri bir şey daha vardı:

RENKLERİN İÇİNDEN GELEN BİR MUCİZE!

ISBN:978-625-7031-76-9

28 ₺

www parolakitap.com

twitter.com/parolayayinlari
instagram.com/parolayayinlari
facebook.com/ParolaYayinevi

Mucizenin RENKLERİ

Nevra Karataş

Parola yayınları

1. BÖLÜM

Geçmişin izleri...

Doğumhanenin önünde iki adam, kulaklarına gelen yüksek çığlıklar eşliğinde volta atıyorlardı. Gerginlikleri hastane duvarlarını aşarken nefesleri, maraton koşmuş gibi hızlıydı. Ellerini ovuşturuyorlar, dudaklarını ısırıyorlardı. Orta boylu, kumral, orta yaşlardaki adamın yüzündeki endişe güleç yüzünü iyice yaşlandırmıştı. Bu hastanedeki ilk bekleyişi değildi ama son olacağını en acı şekilde öğrenmişti. Şimdi tek isteği karısı ve evladının sağ salim o odadan çıkmasıydı. Artık baba olmak istiyordu. Ama her şeyden çok da karısını yanında istiyordu.

Esmer, orta yaşın üzerinde ve sert mizaçlı adamın da burada ilk bekleyişi değildi fakat o da son olacağını biliyordu. Tek isteği; hasta karısının, evdeki çocuklarının başına dönmesi ve kendisini bu hayatta tek bırakmamasıydı. Bebeğin zamanından erken geliyor olması sebebiyle ondan pek umudu yoktu. Eğer eşine bir şey olursa, dört çocuğa zor bakarken onların yanında annesiz bir tane de sürekli bakım isteyen bebeği istemiyordu. Zalimce bir düşünceydi belki ama adam kendince haklı olduğunu düşünüyordu. Yaşlı annesi ve küçücük beş çocukla baş edemezdi. Karısını seviyordu ve annesinin dediği gibi karısına bir şey olursa başka bir kadın istemiyordu. Ve bebek erken doğduğu için hasta olursa bununla baş edemezdi.

Dualarının Allah'a ulaşması için ellerini açarken içeriden gelen çığlıklar çoğaldı. Dışarıda kara bulutlar tüm gökyüzünü

kaplarken, sanki kötü bir haberci gibi hastanenin üzerinde yoğunlaşıyordu. Oysa yağmur bereketti ve belki de olacak olan en hayırlısıydı. Yine de çakan şimşek, göğü delen gök gürültüsü, iki adamın yüzünün asılmasına, içlerinin kararmasına yetmişti.

Birbirini tanımayan iki adamdaki heyecan ve korku birbirine eş değerde yükseliyordu. Arada birbirlerine baksalar da hissettikleri endişe yüzünden, yüzlerinde bir tebessüm oluşamıyordu. Birinin korkusu çok daha fazlaydı çünkü buradan yalnız başına çıkabilirdi. Diğeriyse tüm çabalara rağmen yine baba olmayabilirdi!

Kısa süre sonra çığlıklar sona ermiş, derin bir sessizlik ortalığı kaplamıştı. Gök gürültüsü yok olmuş, sessiz sessiz yağan yağmur yeryüzünün dinginleşmesine neden olmuştu. Gergin bekleyiş devam ederken doğumhane kapısı açıldı ve eli boş iki hemşire dışarı çıktı. Kumral adam olanları anlarken karısının sağ olmasını diliyordu. Yine baba olamamıştı.

Esmer olansa merakla yaşlı hemşireye bakıyordu. Hemşirelerin, gerekli bilgiyi doktorun vereceğini söyleyip uzaklaşmalarını çaresizlikle izlediler. Saniyeler dakikalara ulaşırken doktorlar üzgün bir ifadeyle bekleyen adamların yanına ulaştı.

Beyaz saçlı, gözlüklü doktor, kumral adama yaklaşıp, "Üzgünüm Arif Bey, bebeğinizi kaybettik ama eşinizin durumu iyi," demesiyle kendini orada bulunan bekleme koltuklarına bıraktı. Doktorun söylediklerini hayal meyal dinlerken Allah'a, "Rabb'im, sen her şeyin en iyisini bilirsin," diye dua ediyordu. İçinde kırgınlık, kızgınlık yoktu. İnançlı bir adamdı ve bunca zaman sağlıklı olmalarına rağmen çocuk sahibi olamamalarını, nasip işi olduğunu düşünüyordu. Karısıyla karar almıştı, bu sondu. Bir daha çok sevdiği karısını, güzel Nilü-

fer'ini riske atmayacak ve hayata baş başa devam edeceklerdi. Demek ki kaderleri böyleydi. Doktorun gittiğini, karşılarında duran ve üzgün bir sesle doktorun söylediklerine karşı cevap veren adamın sesiyle fark edip başını kaldırdı.

"Ben hasta bir çocuk istemiyorum. Zaten masraflarını karşılayamam, karım olmadan onu büyütemem. İstemiyorum! Hayır, hayır bunu yapamam!" diye kahrolmuş bir şekilde sayıklayan adama şaşkınlıkla bakıyordu Arif.

Doktorun, "Üzgünüm Hüseyin Bey ama eşiniz zaten çok hastaydı, üstelik çok erken bir doğumdu, kanamayı durduramadık. Bebeği seçmek zorundaydık. Şimdi siz de ona sahip çıkmazsanız yetkili kurumu aramak zorundayım. Bu konuda kararlı mısınız?" dediğini duymuştu.

Adamın gözlerinden çaresizlikle akan gözyaşı, bir kor gibi yüzünü yakarak geçti. Karısına söz vermişti, çocuğuna bakacaktı ama yaşlı annesini de haklı buluyordu. Dört çocuğuna zaten annesi bakacaktı, bir de bebeğe, üstelik hasta bir bebeğe bakamazdı. İşi sağlam da değildi, evi kiraydı ve bebek kuvözde kalacaktı. Maddi gücü buna yetmezdi ki sonrasında bir de bakıcı lazımdı. Eğer bebeğini eve götürürse annesinin dediğini yapıp evlenmek zorunda kalırdı. Evlenmek, daha yeni vefat etmiş karısının hatırasına ve çocuklarına bunu yapmak istemiyordu. Çaresi yoktu, bebeği istemiyordu!

Kararlı şekilde başını kaldırdı. "Bebeğin ciğerleri gelişmemiş, yaşaması zor, diyorsunuz. Kuvözde kalacak ve gün geçtikçe durumuna bakacağız, diyorsunuz. Ben bunun altından kalkamam. Ne o parayı ödeyebilirim ne de günlerimi hastanede geçirebilirim. Diğer çocuklarım için çalışmam gerekiyor. Hepsi benim elime bakıyor. Yaşayacağı belli olmayan bir çocuğa sahip çıkamam. Ne yapmak gerekiyorsa yapalım, istemiyorum!"

Arif, olanları şaşkınlık, kızgınlık, biraz da heyecanla izliyordu. Şaşkındı, gördüğü adama inanmakta güçlük çekiyordu.

Kızgındı, bir baba nasıl evladını istemez, diye düşünüyordu. Üstelik hastaydı, küçücük dünyaya gözlerini annesiz açan o bebek muhtaçtı. Aslında adamı anlıyordu ama heyecanlı tarafı anlayış kısmına kapalıydı. Çünkü aklına dolan fikirler, onları evlat sahibi yapabilirdi. Allah kendisini bu konuşmaya şahit ettiyse vardır bir hikmeti diyerek, adamın son kararını kalbi gümbürdeyerek dinledi.

Kararını çoktan vermişti: Yetkililere haber verilmeden o çocuğu alabilirse bir evlatları olabilirdi.

2. BÖLÜM

Günümüz...

Bolat, kendisine ve yakın dostu Arda'ya bir fincan kahve hazırlayıp, fincanı Arda'ya uzattıktan sonra yerine geçti. Koltuğuna otururken bir yandan da çay içen Efe'ye bakıp sözlerine devam etti. "Tamam, anladım ve ilerisi için gerçekten güzel bir teklif olduğunu kabul ediyorum ama..."

Arda kahvesini masaya koyarken, "Ben de *o ama nerede kaldı,* diyordum," dedi.

Efe, ağabeyinin sözlerine gülümserken, Bolat gözlerini devirdi. "...ama ben kurulu düzenimi, bize çok da kâr sağlamayacak bu anlaşma için bozamam ki çok iyi bir kâr sağlasa da bunu yapmam!"

Efe alayla, "Neyi yapmazmışsın, abi?" diye sordu.

"Ben işçilerimi işten çıkarmam!"

Bu sefer alayla gülen Arda oldu. "Niye, daha önce yapmadığın şey mi?"

Bolat sıkılmış gibi iç çekti. "O daha önceydi. Uzun zamandır bunu prensip hâline getirdim. İşçi çıkarımı istemiyorum!"

Arda sinsice gülerken, "Sanırım, bu prensip bir yıl belki ondan biraz daha önce edinildi, değil mi?" diye sordu.

Efe şaşkınlıkla etrafında dönen sözleri dinlerken aceleyle müdahale etti. "Hey hey, bana da anlatın, neler oluyor yoksa konu Ecrin mi?"

İki adam birbirlerini gözleriyle keserken ve Efe, onlardan bir cevap beklerken kapı tıklatıldı. İçeri, Bolat'ın sekreteri Nilay girdi. Bolat'ın yanına giderek elindeki dosyaları bıraktı. "İstediğiniz dosyalar bunlar Bolat Bey, ayrıca en üstteki evraklarda imzanız eksik."

Efe, "Siz benden bir şeyler saklıyorsunuz ama neyse şimdiki konumuz daha önemli. Bence Bolat biraz büyütüyor," diyerek ağabeyine baktı. "Karşı tarafın da çalışanları var. Eğer biz işçi çıkarımı yapmazsak onlar da yapmaz ve daha baştan kötü bir başlangıç olur. Tabii bu işi düşünüyorsak? Hem işçilerin hepsini çıkar demiyoruz ki sadece bir kısmını..."

Arda'nın susmasını söyleyen bakışlarını yanlış anlayan Efe, "...tamam bir kısmı değil, yarısını çıkarmamız gerekiyor!" diyerek sözlerini düzeltti.

Bolat dosyayı imzalayıp Nilay'a verdi ve genç kızın dışarı çıkmasını bekledi. Nilay ise duyduklarına bir anlam vermeye çalışarak dışarı çıktı.

Bolat kapı kapandığı anda keskin bakışlarını Efe'ye çevirip, "Bir daha kimsenin yanında bu tür konuları konuşma!" diye uyardı.

Efe omuz silkip devam etti. "Sen de bu işi kestirip atma! Şimdi ya da sonra belki bu ortaklığa maddi açıdan ihtiyacımız yok ama birlik demek güç demek. Ayrıca..." diyerek muzipçe güldü. "...piyasadan bir rakibimizi daha elemiş olacağız."

Arda, kardeşine bakıp gururla gülümsedi. "Efe'nin hakkını yiyemem, güzel bir iş bağlamış."

Efe, ağabeyinin sözlerine gülümsedi.

"Ve Bolat'ın da dediği gibi ilerisi için iyi olur. Ancak düşünüyorum da bizim böyle bir şeye ihtiyacımız yok ve ben de kurulu düzenimizi bozmak istemiyorum!"

Efe'nin gülümsemesi yüzünde asılı kaldı ve ardından yavaş yavaş soldu. "Sizin içiniz geçmiş. Ben valizimi hazırlamaya gidiyorum, AVM'yi ihmal etmeyin," diyerek ayağa kalktı.

Bolat'a bakıp, "Sen git, Ecrin'i nasıl yemeğe ikna ederim, diye düşün," dedi ve ağabeyine döndü. "Sen de ona tutmayan taktiklerinden ver!"

Bolat kaşlarını çattı. "Git işine Efe, karıştırma Ecrin'i!"

Efe alayla güldü ve kapıyı açtı. "*Gözlerin bana hâlâ çok tanıdık geliyor, Ecrin.* Bence başka numaralar dene, kimse bu eski flört numaralarını yemiyor."

Bolat, "Lan ben senin..." diyerek masasından bir kalem alıp Efe'nin kaçarak kapattığı kapıya fırlattı. "Fırlamanın ettiği laflara bak."

Arda neşeyle gülümserken, "Ama kabul et, nokta atışı yaptı," dedi.

Bolat sinirle kahvesinden bir yudum aldı. "Nokta atışı falan değil, abiciğim. Ben gerçekten Ecrin'i bir yerlerde görmüş gibiyim. Biliyorsun, hafızam kuvvetlidir, kolay kolay unutmam."

Arda anlayışla başını salladı ama yine de işi muzipliğe vurdu. "Zaten aşkın belirtilerinden biri de budur."

"Konuştu aşk profesörü. Bence Efe, senin için nokta atışı yaptı."

Arda merak ettiği için öne doğru eğilerek, "O niyeymiş, abiciğim?" diye sordu.

Bolat hainice gülümsedi. "Çünkü verdiğin taktiklerinin hiçbiri tutmuyor."

Arda, "Hıh," dedi ve arkasına doğru yaslandı. "Halt etmişsin sen! Bir işi beceremeyen sen ama taktikleri tutmayan ben, öyle mi?"

Bolat sadece gülümsemekle yetindi. Ecrin'i ilk gördüğü andan beri gözleri aklından çıkmıyordu. Bakışlarındaki ışığın ardındaki hüzün, ona öyle tanıdık geliyordu ki nereden tanıdık geldiğini çıkaramıyordu. O kıza karşı hissettikleri öyle hafife alınacak şeyler değildi. Ya da arkadaşları arasında öylesine ge-

çilecek sıradan bir konu da değildi. Derin bir iç çekti ve gelen yeni teklifi noktalamak için iş konusuna geri döndü.

Ecrin, kahkahalarla gülen ekibine bakıp, bitmek üzere olan çayından bir yudum daha aldı. Ardından, "Hadi arkadaşlar, mola bitti," dedi.

İki yüz yirmi kişinin çalıştığı fabrikada kendi masasına oturan bir kısım çalışanla yemek yemek bu fabrikadaki hobilerinden biriydi. Onlara yakın olmayı, dertlerini dinleyip yardımcı olabilmeyi çok seviyordu. Ne kadar yakın olsa da bütün çalışanlar, mesafesini koruyup saygıda kusur etmezlerdi. Ecrin, Kaya Tekstil'in tekstil mühendisi ve en değerli çalışanıydı. Fabrikanın eli ayağı olan Ecrin'in mühendisliği dışında yaptığı işler de çoktu; kumaş, iplik kalite kontrolü yapmak, biyomedikal malzeme, spor tekstili gibi yüksek performanslı kumaşları araştırmak ve geliştirmek gibi daha birçok görevi vardı. Teknik ve profesyonel işlerinin yanında bütün çalışanların, yaptığı işi birebir kontrol etmek için sahada bulunup çalışanların şefi gibi başlarında dolaşır, bu sebeple onlara yakın olurdu. Fabrikada çok sevilir sayılırdı.

"Ecrin Hanım!"

Ecrin, yeni kumaşların teslimat tarihini ayarlamak için ofisine giderken duyduğu sesle adımlarını durdurdu. Gördüğü kişiyle gülümsedi. Ağabey, dediği bu adamı çok seviyordu.

"Efendim Fikret abi?"

Fikret, kendisinden üstün gördüğü kadının karşısında biraz mahcupça durdu ve çevresinde bu kadar insan varken derdini söylemenin yollarını aramaya başladı. Başı her sıkıştığında Ecrin'in karşısına gelmekten artık utanıyordu. Ecrin bunun farkında olarak tebessüm etti. İnsanların rencide olmasından

hiç hoşlanmazdı. Ailesinin kendisine öğrettiği en önemli şeylerden biri de buydu.

"Fikret abi, benimle ofisime gelir misin? Bana yardımcı olmanı istediğim bir konu var."

Fikret'in gözleri minnetle parıldadı. Yukarıya, patronların bölümüne çıkmak işçilere yasaktı. Fikret şef olduğu için rahat çıksa da Ecrin istedikten sonra isteyen ikinci kata çıkabilirdi. Ecrin en az patronları kadar fabrikada söz sahibiydi. Aşağının kalabalık gürültüsünden sakin bir kata çıktıklarında ikisinin de kulakları rahatlamıştı. Ofisine giren Ecrin, masasına geçip, Fikret'in oturması için masasının önündeki sandalyelerden birini gösterdi. Ecrin'in odası oldukça büyük ve toplantıları için çok uygundu. Hatta fazla mesaileri olduğu zamanlar dinlenmesi için küçük bir dinlenme odası bile vardı. Üniversiteyi bitirir bitirmez iş bulabilmesi en büyük şansıydı ama daha güzeliyse, o kötü günlerin ardından İstanbul'da böyle köklü bir firmada mühendis olarak devam etmesiydi. Karşısındaki adamın birçok kere derdini dinleyip yardımcı olmuştu. Böyle gururlu bir adamın kolay kolay karşısına gelmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden olayın önemli olduğunu anlamıştı.

"Lütfen rahat ol Fikret abi, seni dinliyorum."

Fikret beceriksizce gülümsemeye çalıştı. "Ecrin Hanım, biliyorsunuz, karım erken doğum yaptı. Bebeğin gelişmeyen organları yüzünden kuvözde kalması gerekiyor. Ev ve hastaneyle ilgili bazı işlerim var. Muhasebe izin için rapor istiyor, ben de yalan söyleyemem, biliyorsunuz. Rica etsem iki gün daha izin alma şansım var mı? Her işi Elif'e bırakmak istemiyorum."

Ecrin sevgiyle gülümsedi. Anne ve babasından gördüğü sonsuz aşka her zaman saygı duymuştu. Karısının yanında olmasını istemek, ona yardımcı olmak her erkeğin yapması gereken bir şeydi. Ecrin onun ücretli izin isteğini hemen hallede-

bilirdi. "Tabii ki bu en doğal hakkın Fikret abi, ben hallederim, sen merak etme. Elif nasıl?"

Fikret gülümsedi. "İyi çok şükür, biraz yorgun ama bunlar tatlı yorgunluklar."

"Öyle tabii. Bebek büyüsün de Elif'i yeniden bekliyoruz, biliyorsun değil mi?"

Fikret, Ecrin'in ne demek istediğini hemen anladı. "Biliyorsunuz, ben karımın çalışmasına karşı değilim. O nasıl isterse öyle olacak tabii, hem bebek büyüyünce işe geri dönmekten bahsediyordu zaten."

Ecrin bu duruma sevindi. "Sen işlerini hallet çık, Fikret abi. İki gün izinlisin, gerisini bana bırak. Ayrıca..." diyerek ayağa kalktı ve dolaptan çantasını aldı. İçine tam altın bulunan küçük bir kutuyu alıp Fikret'e uzattı. "Allah analı babalı büyütsün inşallah," dedi.

Elini uzatırken Fikret'in gözleri doldu. "Siz zaten bir sürü şey yapıyorsunuz, bir de şimdi bunu..."

"Fikret abi, biri bana hediye alınca ben onu geri çevirmem, ayıp olur. Sen şimdi bir bebeğin hediyesini geri çevirmek üzeresin."

Fikret mahcup bir şekilde, "Çok teşekkür ederim, Ecrin Hanım. Sizin hakkınız ödenmez," dedi.

"Söz konusu bile değil ama olur da bir şeye ihtiyacın olur, sakın çekinme, Fikret abi. Biz paylaştıkça çoğalırız, unutma."

Fikret binbir minnet ve duayla odadan çıkarken Ecrin, içi huzurla işine devam etmek üzere bilgisayarına döndü. Tam kapanmamış olan kapıdan Nilay hızla içeri girdi ve kapıyı ardından kapattı.

Ecrin buradaki en iyi arkadaşını görünce mutlu oldu. Bugün işlerin yoğunluğundan daha yeni karşılaşıyorlardı. "Ben de bugün beni unuttun sanmıştım."

Nilay hemen kahve makinesine gidip iki fincan kahve hazırlamaya başladı. "Vaktim çok yok. Bugün üç patron da buradaydı ve işlerim gerçekten çok yoğun."

"Kolay gelsin, canım. Hayırdır, Efe çok gelmezdi buraya, niye gelmiş?"

Nilay arkadaşına biraz hüzünle baktı. Hazırladığı kahvelerden birini Ecrin'e uzattı ve koltuklardan birine oturdu. Bacağını diğerinin üstüne atıp kahvesini yudumladı.

Ecrin arkadaşının bakışlarındaki değişimi görünce merak etti. "Neler oluyor Nilay, bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum, ben de sana danışmaya geldim. Bugün bir dosya için Bolat Bey'in odasına gittim."

Ecrin duyduğu isimle içinde kıpırdayan kelebek sürüsünü zapt etmeye çalıştı. Masasında öne doğru eğilip, "Eee?" diye merakla sordu.

"Arda Bey ve Efe Bey de odadaydılar. Gerçi Arda Bey'e alışkınız, o hep burada ama Efe Bey'i görünce *yine bir seyahat var* dedim."

Nilay kendi kendine gülümsedikten sonra devam etti. "Bir şey konuşuyorlardı ve ben girince doğal olarak sustular. Sonra Efe Bey devam etti. Kısacası anladığıma göre yeni bir ortaklık ve işçi çıkarımı söz konusu."

Ecrin duyduğu şeyle bir an kalakaldı. İlk düşündüğü şey, büyük bir yanlışlığın olduğuydu. Bu fabrikada gönül rahatlığıyla işe başlamasının en büyük sebebi, Bolat'tan aldığı sözdü. Şimdi o sözü çiğneyip böyle bir şey yapıyor olamazdı. Buna inanması mümkün değildi. Her gün Bolat'ın gözlerinin vadettikleriyle hayat bulan Ecrin, ondan yayılan hislerde yanılıyor olamazdı. Ne yaptığını bilmeden birden ayağa kalkınca, Nilay'ın dudaklarına götürmekte olduğu fincan havada kaldı.

"Ne oldu?"

Ecrin duyduğu sesle kendine gelip bir an Nilay'a baktı. "Benim biraz işim var, dönerim hemen," dedi ve Nilay'ın konuşmasına izin vermeyerek odasından koşar adım çıktı. Bir an başı döner gibi olunca adımlarını yavaşlattı. Sakin olmalıydı. Bu hayatın kendisine öğrettiği bir şey varsa, o da duyduğu ya da gördüğü her şeyi ilk önce sorması gerektiğiydi. Evet, ilk yapması gereken şey buydu.

Kendi odasının üç oda ilerisinde olan fabrikanın en büyük odasına doğru ilerledi. Etrafta kimseyi göremeyince... Ah, ne saçmalıyordu öyle? Nilay kendi odasındaydı. Tabii kimse olmayacaktı. Kapının önüne gelince derin bir nefes aldı. Ardından kapıyı tıklattı ve cevap beklemeden hışımla içeri girdi. Karşısında kendisine şaşkınlıkla bakan iki adama karşı biraz utandı. Sakin olmayı unutmuştu.

"Kahretsin Ecrin, ilk önce sor, ilk önce sor!"

3. BÖLÜM

Kendini ilk toparlayan Arda, ayağa kalkarak, "Benim telefon etmem gereken yerler var. Daha sonra devam ederiz," diyerek kapıya doğru yürüdü. "Görüşürüz, Ecrin."

Ecrin sessizce, "Görüşürüz," dedi.

Kapı kapandığı anda Bolat, ayağa kalkıp Ecrin'in yanına geldi. "Biraz tuhaf görünüyorsun, yani yüzünde bir panik havası var. Bir şey mi oldu?"

Bolat'ın sözleriyle, Ecrin buraya neden geldiğini hatırlayarak, bakışlarını kendisini altüst eden gözlerden zorlukla çekti. "İyiyim... Ben iyiyim," diye açıklamaya çalıştı.

Bolat, ilk defa kendi isteğiyle odasına gelen Ecrin'e her an kaçacakmış gibi hassas bir şekilde yaklaştı. "İstersen oturalım?"

Ecrin kendisine fazla yaklaşan Bolat'ın gözlerine yeniden baktı. Bu parlak ve derin bakışlarda kaybolup gitmeyi çok istiyordu ama işte gözlerin sahibine güvenmiyordu. Bolat'ın çekimine rağmen yanından geçip koltuğa oturdu. Bütün odanın Bolat koktuğunu düşünürse, ondan çok da uzağa gitmiş sayılmıyordu.

Bolat, kendi yerine geçmek yerine, yakın olma fırsatını kaçırmak istemediği Ecrin'in yanına geçti. Ecrin ağzını açıp konuşacağı anda Bolat'ın bacağının, kendi bacağına değmesiyle birlikte yine kalakaldı. Bu adamın yaptığı her şey bedeninde şok etkisi yaratıyordu. Bolat böyle aklını başından alırken ko-

nuşmayı nasıl becerecekti, bilmiyordu. Onun yanında her zaman güçsüzleşen yanını hiç sevmiyordu. Hemen silkelendi ve kararlı şekilde koltukta geriye giderek biraz uzaklaştı.

"Ben az önce duyduğum bir konunun gerçekçiliğini sana sormak için geldim."

Bolat, Ecrin'in uzaklaşmasını görmezden gelip merakla, "Seni dinliyorum," dedi.

"Yeni bir iş bağlamışsın ve işçi çıkarımı olacakmış, doğru mu?"

Bolat, sadece üç kişinin bildiği bir şeyi, Ecrin'in nasıl duyduğunu bir an merak etti. Kafasındaki çarklar çalışırken aklına hemen Nilay faktörü geldi. Bir an gözlerini kapattı. Daha önemli bir mevzu olabilirdi ya da bu konu işçilerin kulağına gidebilirdi ve sonuçları, tamir edilemeyecek sorunlara yol açabilirdi. Bir ara Nilay ile keskin bir konuşma yapması gerekiyordu. Karşısındaki merakla bekleyen kadına baktı. Şimdi *öyle bir şey yok* dese onun hemen kalkıp gideceğini biliyordu. Oysa biraz daha kalmasını ve artık ona açılmayı istiyordu. Bu sebeple ona kısa da olsa oyun oynamaya karar verdi. Ecrin'i hiç sinirli görmemişti ve tahmin ettiği gibi olursa birazdan o hâlini görecekti.

"Doğru duymuşsun. Yeni bir ortaklık var ve evet, işçi çıkarımı da söz konusu."

Ecrin, yanlışlık olduğundan o kadar emindi ki sadece küçük bir yanı *doğru* diyor ve zaten o küçük yanı öfkeden köpürüyordu. Ancak şimdi bunun doğru olduğunu duyuyordu. Hem de kendisine söz veren adam tarafından.

"Bana söz vermiştin! Bu tür şeyleri sevmiyorum, düzenim bozulursa rahat çalışamam, sana söylemiştim ve sen de kabul etmiştin. Ben başarımı ekip arkadaşlarımı yönetebilmeye borçluyum. Çünkü istediğim gibi çalışıp, istediğim tarihe ürün yetiştiriyorlar. Kimin ne yaptığını, nasıl çalıştığını biliyor ve ona göre görev dağılımı yapıyorum." Başını hayal kırıklığıyla

iki yana sallayıp, "Olmaz!" dedi. "Bu durumdan sen de memnun değildin. Yani önceki mühendisten... Ben... Ben," diyerek birden ayağa kalktı ve kendini kaybederek öfkeyle bağırmaya başladı. "Bana yalan söyledin! Ben düzenimin bozulmasını sevmiyorum. Sevmiyorum!" Başını iki elinin arasına aldı. "Olmaz!" dedi yeniden.

Bolat biraz fazla garip tepki veren genç kadına merakla baktı. Bu işçi çıkarımı için verilebilecek bir tepki değildi. Bolat başka bir şeylerin olduğunu sezinledi. Zaten Ecrin ile ilgili birçok bilinmezlik varken şimdi bu tepkisi, aklında soru işaretlerinin oluşmasına neden olmuştu. "Neden olmaz, Ecrin?"

Ecrin olduğu ortamdan yavaşça koptu ve bir anda, "Olmaz işte!" diye bağırdı. "Değişiklik iyi değil! Düzenimi bozmayın!"

Bolat yavaşça Ecrin'in yanına yaklaşıp, "Neden?" diye yeniden sordu.

Ecrin bu masum gelen soru karşısında bir anlığına bütün bedeni sarsıldı ve istemeden bir itirafta bulundu. "Ben daha önce bu hatayı yaptım. Şimdi yine olmaz!"

Bolat, ne kadar o hatayı merak etse de onun daha fazla böyle üzülmesine dayanamadı. Ecrin hakkındaki bilgileri öğreneceği zaman illaki gelecekti. Şimdi yerinin ve doğru zamanın olmadığını hissetmişti. Elini onun yanağına uzatıp okşadı. Ecrin'in gözlerinin açılmasını, yanaklarının kızarmasını keyifle izledi. Böylesine bir içim su güzelliğe sahip olan kadını nasıl yalnız bırakmışlardı, merak ediyordu. "Sakin ol! Teklifi kabul etmedim."

Ecrin yeniden konuşacağı zaman Bolat, parmaklarını o ateş gibi yanan dudaklara getirdi. Farkındaydı, ileri gidiyordu hem de iş yerinde. Ecrin ters bir tepki verebilirdi ama bunu göze alıyordu. Bu kadına artık yakın olmak istiyordu. Toy bir delikanlı değildi ama Ecrin'e karşı hisleri çok farklıydı ve ne zaman ona yaklaşsa tuhaf bir his bütün bedenini sarıyordu. Ona

ilk defa bu kadar yakın oluyordu ve bu an bitmesin, diye her şeyi yapardı. Ecrin'in tepkilerinden, tavrından onun da kendisine karşı boş olmadığını düşünüyordu ama şu andan sonra artık emindi: Bu güzel kadın da kendisinden etkileniyordu.

Ecrin az önce konuştuğu şeyi unutmuş, bu adamın kıskacına ne zaman girdiğini düşünüyordu. Ve o adam yanaklarına dokunmuş, okşamıştı. Daha da önemlisi şu anda dudaklarına dokunuyordu. Ecrin sanki hep bu anı bekliyormuş gibi hiç kıpırdamıyor, kıpırdayamıyordu. Bolat'ın sıcaklığı, ilgisi uzun zamandır en çok istediği şeydi. Kendisinden yirmi santim uzun olması sebebiyle başını kaldırmak zorunda kalsa da o koyu kahverengi gözlere bakmaktan mutlu oluyordu. Boyunun kısalığını ilk defa umursamıyordu. Şu anda tek düşündüğü şey, ellerini o yumuşak olduğunu düşündüğü kumral saçların içinden geçirmekti! Kirli sakallı yüzüne kendisinin yaptığı gibi dokunmak için can atıyordu.

Bolat ise bir cesaret Ecrin'in şaşkınlığından faydalanıp dudaklarına doğru eğildi. Nefesleri birbirlerinin nefeslerine değerek karıştı. Odadaki atmosfer, ikisinin de birbirinin yakınlığından dolayı değişmişti. Bolat tam onu öpecekken, Ecrin içine titrek bir nefes çekip anında geri çekildi. *Ne yapıyordu böyle?* Buna izin veremez, ona güvenemezdi. O, gazetelerde boy boy fotoğrafları çıkan ünlü bir çapkındı. Her ne kadar çok uzun zamandır herhangi bir haberini görmese de buraya gelen manken gibi kızları görüyordu. Hem Efe de *Sakın ona kalbini kaptırma, üzülürsün,* demişti. Ve hiç üzülmeye niyeti yoktu. Bu hayatta bir acıya daha ihtiyacı yoktu.

Bolat bir an bocaladı. Hislerinden emin olduğu kızın bu tavrına bir anlam veremedi. Nerede yanlış yaptığını anlamamıştı. Odadaki atmosferden bile birbirlerine çekildikleri bu kadar belliyken Ecrin'in bu hâlini kabul edemedi. Yanına yaklaştı ve sesini biraz sert tuttu. "Benden şimdi şu anda neden kaçtığını açıklayacaksın! Birbirimize bir şeyler hatta çok daha

fazla şeyler hissettiğimiz ortada ve sen, sürekli olarak kaçıyorsun. Bana bir açıklama yapma vaktin gelmedi mi, Ecrin?"

Ecrin karşısındaki adamın romantik bir adamdan öfkeli bir boğaya dönüşmesini şaşkınlıkla izledi. "Be-ben," diye kekeledikten sonra boğazını temizleyip kendini toparladı. "Bir şey açıklamak zorunda olduğumu dü-düşünmüyorum."

Bolat bu sözlerle birlikte çileden çıktı. Az önce kendisiyle yakınlaşmak üzere olan ve uzun zamandır bir yakınlık hissettiği bu kadının tavrı aklını fena hâlde kurcalıyordu. "Bense tam tersini düşünüyorum, Ecrin! Buna artık bir son vermemiz gerekiyor."

Ecrin durumunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Bilmediği gibi kendisini bir bilinmezliğe atmaya çok korkuyordu. Maddi durumu iyi olsa da bu işe manen ihtiyacı vardı. Aklını verebileceği, oturup düşünmemesini gerektiren bir işi vardı ve bunu kaybetmek istemiyordu, hem de kendisini sadece bir heves için isteyen bu adam için! Ecrin'in içine dolan korku, ona ne yaptığını fark ettiremedi. "Olmaz!" diyerek odadan kaçarcasına kaçtı.

Bolat sinirle yüzünü ovarken Ecrin'in neler sakladığını, neden kaçtığını öğrenmek için kendi kendine hırs yapıyordu. Eğer bir şey saklamıyorsa geriye tek seçenek kalıyordu: Ecrin onunla oyun oynuyordu!

Ecrin, Bolat'ın odasından nasıl çıkıp, kendi odasına girdiğini hatırlamıyordu ama o odada yaşanılanları hâlâ devam ediyormuş gibi hissediyordu. Sırtını kapısına yaslayıp elini kalbine götürdü. Buna daha fazla dayanamıyordu. Bolat'a âşıktı ve bundan uzun zaman önce emin olmuştu ancak ona güvenmiyor, yaşayacağı bu birlikteliğin gazete sayfalarına düşmesi-

ni istemiyordu. Elini kalbinden indirdi. Başını kararlılıkla iki yana sallayıp, "Olmaz," dedi. "Bunun sonu yok!"

Kapının önünden ayrıldı. Dolabından çantasını, masasından telefonunu alıp bugün erken çıkmaya karar verdi. Bugünün işleri yarına kalabilirdi ama kendisi burada kalırsa bir şeylere engel olamayabilirdi. Az önce bunu fena hâlde fark etmişti. Bolat'a karşı koyacak gücü yoktu. Bu düşüncelerle kararlılığını koruyup evinin yolunu tuttu.

Bolat, saatler önce Ecrin ile yaşadığı anları unutamıyordu. Canının sıkıntısını gidermek ve Ecrin'in kapısına dayanmamak için AVM'deki iş yerini kontrol etmeye gelmişti. Fabrikadan kaçar gibi çıkmış ve iyi hissetmek için kendisini işine vermişti. Hesaplara göz gezdirip eksiklere bakmış, Efe'nin yokluğunda sürekli gelmesi gerekmesin, diye ayarlamaları yapmıştı. İşi bittikten sonra kendine kahve almak için mağazadan çıktı. Restoran bölümüne gitmek için asansöre bindiğinde düşünceler yine kafasını sarmıştı. Ne yaparsa yapsın, Ecrin aklından çıkmıyordu. Tecrübeli bir adam olarak Ecrin'in tavırlarını ya da bakışlarının anlamını biliyordu. Kendi hislerini çok sorgulamıştı ve her zamankinden farklı olduğunu fark ettiğinden beri Ecrin'in peşini bırakmıyordu. Eğer sadece bedenini arzuluyor olsaydı, Ecrin'e yaklaşmayı düşünmezdi bile çünkü iş konusunda profesyonel bir insandı. Ancak öyle olmadığından emindi ve Ecrin ile ilgili bu durumun içinden çıkamıyordu. Asansör istediği katta durunca, inip kahve almak için ilerledi. Birkaç adım atmıştı ki bakışları yan tarafında bir yere doğru çekildi. İstem dışı baktığı yerden ayakta duran ve gülümseyen Ecrin'i gördüğünde kendi yüzünde de bir tebessüm oluştu. Bugün olanları umursamadan genç kadına doğru yürümeye baş-

ladığında, Ecrin'in hemen önündeki masadan küçük bir kızın sesiyle olduğu yerde dondu kaldı.

Donup kalmasına sebep olan şey, küçük kızın sesi değil, söylediği sözler ve Ecrin'den aldığı karşılıktı.

"Anneciğim, iki dilim pizza alır mısın?"

"Tamam, benim güzel kızım."

4. BÖLÜM

"Ecrin hala!"

Kendisine büyük bir neşeyle koşan yeğeni Ela'yı kapıdan girer girmez kucağına alan Ecrin; günün yorgunluğunu, sıkıntısını, onun mis kokusunu içine çekerek giderdi. "Merhaba halacığım, neler yaptın bakalım bütün gün?"

"Çok sıkıldım hala, ben parka gitmek istiyorum."

Ecrin yeğenini kucağından indirip eşyalarını vestiyere bıraktı. Salona doğru yürürken, "İlk önce babayı görelim, babaannenin hatırını soralım, sonra da seninle hamburger yemeye gidelim, ne dersin?" diye sordu.

Hamburger lafını duyan Ela, büyük bir neşeyle yerinde zıplamaya başladı. "Bence aylık hamburger ödülümüzün sırası çoktan gelmişti. Çünkü ben bu ay tam yirmi dokuz gün yapılan bütün sebze yemeklerini yedim, halacığım."

Ecrin onun bu hesapçı hâline gülerken salona girmişlerdi.

"Bak sen küçük cimcimeye, yediği yemeklerin hesaplarını yapıyor," diyen babaannesi kaş çatıyordu.

"Yapar o, Halime yengeciğim. Sen nasılsın bugün?" diyerek koltuklardan birine oturdu.

Halime dizlerini ovarken, "Yine romatizmalarım tuttu ama onun dışında iyiyim, kızım," dedi.

"Yemek yediniz mi, ona göre ilaçlarını getireyim?"

"Öğlen biraz geç yedik. Erdem henüz acıkmamış, ben de hazırlamadım."

Ecrin, "Tamam o zaman," derken ayağa kalktı. "Ben Erdem'e bakayım, sonra da Ela ile yemeğe gider, dönerken size de bir şeyler getiririm," diyerek salondan çıktı.

Koridorun hemen başındaki odanın kapısını tıklatıp içeri giren Ecrin, gördüğü yüzle gülümsedi. Erdem, her zamanki gibi yatağında günlük dizileri izliyordu.

"Nasılsın, kuzen? Yine dizilerinin başındasın. Bugün yazılım tasarımların erken bitti galiba?"

Erdem gözünü ayırmadığı televizyondan bakışlarını bir an bile çekmeden, "Hoş geldin, canım," dedi.

"Hoş buldum da az yüzüme baksaydın, daha hoş olurdu."

Erdem yine de diziden bakışlarını ayırmadı. "Şu an çok heyecanlı bir yerde geldin. Eğer seninle konuşursam en önemli yerini kaçı..." derken reklam arası başladı. "Tüh be! Tam zamanıydı. Bak şimdi, reklam bitsin, kesin diziyi orada bitirirler."

Ecrin kendini tutmadı ve bir kahkaha patlattı. Erdem de onunla gülümserken televizyonun sesini kıstı ve yanındaki yatağa yapışık olan masasından eline yarısı yapılmış tahtadan bir at alıp oymaya başladı.

"Bugün işlerim azdı, ben de dizilerden kaçırdığım bölümlerin tekrarını izledim."

"Bir gün seni dizi sektörüne eleştirmen olarak alırlarsa kesin reytingler tavan olur."

Erdem elindeki atı oymaya devam ederken, "Dalga geçme! Bütün gün yatakta otururşan olacağı bu, vallahi ben ev hanımlarına kızmıyorum artık. Bu diziler insanı acayip meşgul ediyor," dedi.

Ecrin başını iki yana sallayarak, "*Dedi*, bir zamanların NASA'ya girmek isteyen dâhi profesörü!" diyerek kuzenine takıldı.

"İşte çok istediler ama ben ve felçli ayaklarım bu işe pek sıcak bakmadık. Şartları sıkıcı, orada dizi izletmiyorlarmış. Ama telekomünikasyon şirketi öyle mi? Ne dersem yapıyorlar, bak evden çalışıp dizi bile izlememe izin veriyorlar."

Ecrin kuzenine büyük bir hayranlıkla baktı. Başına gelenlerden sonra hayata küsmeyerek devam etmesi ve hayata olan neşesini takdir ediyordu. İlk zamanlarda sözlerini dikkatle seçip onu kırmamak için kırk takla atıyordu ama Erdem, hayata kaldığı yerden devam etmiş, kazadan sonra hayata annesiz devam eden kızına harika arkadaş-baba olmuştu. Üstelik çalıştığı firma onu işten çıkarmamış -böyle bir yeteneği kaçırmak istememişlerdi- evden çalışmalarını önermişlerdi.

"Bana öyle geçmişe dalıp hayranlıkla bakma, o düşüncelerini de kafandan at!"

Ecrin, kendisini çok iyi tanıyan adama sevgiyle gülümsedi. "Biz Ela ile yemeğe gidiyoruz. Gelmek ister misin?"

"Yok, siz gidin. Bu sefer bensiz koşsun eğlensin Eloş."

Ecrin onun ne demek istediğini anlamıştı. Geçen sefer Ela, babasının elini bırakmamakta inat ettiği için rahat rahat koşup eğlenememişti. Diğer çocuklar gibi babasının elinden tutmak Ela için büyük bir olaydı. Artık annesiz büyüyen ve babasının yürüyemediğini bilen bir çocuk için fazla uysal ve uyumlu bir çocuktu Ela. Ecrin ne kadar annesizliği ona yaşatmamaya çalışsa da Ela'nın içindeki eksikliği, çocukların olduğu bir ortamda kendisine *anne* diye seslenmesinden dolayı biliyordu. Ecrin ne kadar empati kurup Ela'nın psikolojisini anlamaya çalışsa da biliyordu ki annesinin ölümünü kabullenmek, bir çocuk için çok zordu, yaşı kaç olursa olsun!

"Ben hazırım, halacığım."

Ela'nın sözleriyle ayağa kalkan Ecrin, evdekilere veda edip arabasına doğru ilerledi. Ailesinden kalanlarla mutluydu. Daha mutlu bir aileydiler ama o korkunç kaza, bu güzel mutluluğa gölge düşürmüştü. Kaybettiği canlar o kadar fazlaydı ki bir ara neredeyse hayata küsüyordu. Yine de hepsinin hayata tutunmasını sağlayan kişi Ela'ydı. Bir anda annesiz kalan, savunmasız minicik Ela!

Her zamanki gibi alışveriş merkezinde yemek bölümünden yemeklerini alıp bir masaya oturmuşlardı. Ela, hamburgerini yerken gözleri yeni aldıkları uzun saçlı oyuncak bebekteydi. Bir yandan hamburgerini ısırıp, diğer yandan bebeğiyle konuşuyordu. Ecrin ise onun mutluluğuyla mutlu oluyor ve ileride böyle bir kızı olması için dua ediyordu.

"Anne, ben oyun parkına gitmek istiyorum."

Yan masadan bu sözleri duyan Ela, bakışlarını oyuncak bebeğinden ayırıp yan masada konuşan kendi yaşıtı olan kıza çevirdi. Bir an öyle kalakalıp o masadaki anne kızı izledi. Ecrin bu görüntüye dalan yeğeninin ilgisini çekmek için, "Bence bir de şu en sevdiğin dilim pizzalardan alalım," diyerek ayağa kalkıp birkaç adım attığında Ela'nın sesini duydu.

"Anneciğim, iki dilim pizza alır mısın?"

Ecrin bir an gözlerini acıyla kapayıp açtı ve yüzüne gülümseme ekleyerek arkasını döndü. "Tamam, benim güzel kızım."

Sözlerini bitirip arkasını dönünce her zamanki hüzün, yüzünde yerini almıştı. Ela'nın kendisine *anne* demesinden rahatsız değildi, danıştıkları pedagog da bu sürecin geçici olduğunu, *Ela'nın toplum içinde henüz annesiz kalmaya hazır olmadığı için böyle davrandığını*, söylemişti ama yine de Ela için korkmadan edemiyordu.

Ecrin'in aksine Bolat'ın sormak gibi bir huyu yoktu. Her konuda çok tecrübeli olsa da kendisi için yeni bir his olan aşk konusunda oldukça tecrübesizdi. Gördüğü şeyi hazmetmek için olduğu yerden resmen kaçmıştı. Arabasını es geçip caddelerde çok da bilinçli olmadan yürüyordu. Aklında sadece az önceki görüntüler vardı: Dünyalar tatlısı bir kız çocuğu ve onun annesi Ecrin! Ne kadar Ecrin'i tutup sarsmak ve ona ağzına gelen hakaretleri söylemek istese de buna değmeyeceğini düşünmüştü. O da diğer o kadınlar gibi ahlaksızın tekiydi işte! Karşısına çıkan kadınlar genellikle ona konumu ve parası için yaklaşırdı. Bolat bunları çok önemsemezdi çünkü onlara karşı bedensel çekim haricinde bir şey hissetmezdi. Ancak Ecrin onun için farklıydı. En azından öyle düşünmüştü. Gece yatarken düşündüğü, sabah uyandığında aklına gelen ilk kişiydi o! Nefes alırken bile *acaba şimdi ne yapıyor*, diye düşündüğü kadındı. O, hayatı boyunca âşık olduğu tek kadındı.

Ama Ecrin evliydi! Üstelik bir kızı vardı.

Demek ki kendisinden sürekli kaçmasını gerektiren büyük sırrı buydu. Yine de bir şeylerin yerine oturmadığını hissediyordu. Bunun nasıl olduğuna bir anlam veremiyordu. Ecrin'in kendisine bir şeyler hatta yoğun bir şeyler hissettiğine emindi. Belki de o da âşıktı çünkü hep öyle anlamlı, yoğun duygularla bakıyor ve ufacık bir temasta kızarıyor hatta sohbetlerinde huzur bulduğunu gözlerinde görüyordu. Bu nasıl bir oyun olabilirdi ki? Bir insan bu kadar iyi âşık rolü yapabilir miydi? Kalbi acıyordu. Bu duygular nasıl yeniyse hissettiği acı da gerçekti. Belki de kendisi nasıl görmek istediyse öyle görüyordu. Aslında Ecrin ona âşık değildi ve uzun süredir kendisinden kaçmasının sebebi de evli olmasıydı, yoksa o da diğer kadınlar gibi yatağını ısıtırdı. Olması gereken buydu, hep olmuştu. Ecrin'de

olmaması kafasını karıştırmış ve kadının kendisine âşık olduğunu sanmıştı. Evli olabileceği aklına dahi gelmemişti. Aldığı ufak karşılıklardan sonra nasıl gelebilirdi ki?

Ayaklarında hissettiği sızı yüzünden birden durup etrafına baktı. Hava kararmıştı ve geldiği yolun neresi olduğunu bilmiyordu. Uzun zamandır yürüyor olmalıydı ve cebinde titreşen telefonuna artık cevap vermeliydi.

5. BÖLÜM

Ecrin yeni bir güne uyanırken bugün Bolat'a bir şans vereceği için heyecanlıydı. En azından sadece tanımak için biraz daha Bolat'a müsaade edecekti. Dün gece epey düşünüp, her şeyi en ince ayrıntısına kadar kafasında tartmıştı. Uzun süredir Bolat'ın bu çabalarını görmezden gelmişti. Üstelik sevdiği adamın adını ya da fotoğraflarını artık haberlerde de görmüyordu. Arada sırada fabrikaya gelen bir iki kadın görüyordu ama onların kim olduğunu Bolat'a soracak kadar samimiyet kurmamıştı. Belki de arkadaşlarıydı. Bolat'ın hislerini ve o kadınların kim olduğunu açıkça sorabilirdi.

Odasında çayını yudumlarken yerinde duramıyordu. Bir an önce Bolat'ın odasına gitmek için bir bahane bulmak istiyordu. Sürekli gitmediği için şimdi böyle sebepsiz yere gitmenin uygun olmayacağını düşünüyordu. Birden aklına teslimat tarihlerini ayarladığı dosya geldi. Bu onun için harika bir bahane olurdu. Heyecandan gözleri parladı ve kalbi daha hızlı atmaya başladı. Ayağa kalkıp odadan çıkmak için harekete geçtiği sırada dosyayı unuttuğunu fark etti. Durup sakinleşti. Şu anda olduğu kişiyi tanıyamadı ama zaten Bolat'ın yanında sürekli kişiliği değişiyordu. Sakinleşmeyi başardı ve dosyayı alıp odadan çıktı.

"Neyin var, Bolat? Geldiğinden beri herkese ateş püskürtüyorsun."

Bolat önündeki evrakları imzalayıp, daha sonra Nilay'ın gelip alması için kenara kaldırdı ve Arda'ya döndü. "Bir şeyim yok."

Arda gözlerini devirdi. "Ben de zaten seni çok iyi tanımayan bir arkadaşındım."

"Uykumu alamadım, ondandır."

Arda dilini şaklattı. "Ben senin her hâlini bilirim, Bolat. Bir şeyler olmuş belli ama anlatmak için hazır değilsin. Neyse bari moralini düzeltmek için bir şeyler yapalım."

Bolat çok da umursamadan arkasına yaslandı. "Ne gibi şeyler?"

Arda muzipçe gülümsedi. "Ecrin, desem?"

Bolat'ın gözlerini öfke bürüdü. "*'O'* hariç her şey keyfimi yerine getirir."

Arda duyduğu sözlerle bir an kalakaldı. Yanlış duyduğundan emindi. En yakın dostunun ilk defa bir kadına âşık olduğunu düşünüyordu. Hatta bundan emindi. Şimdi nasıl böyle bir şey söylediğine inanamıyordu. Arda, "Sen..." dediği anda kapı tıklatıldı.

Bolat, "Gel!" dedikten sonra kapıda Nilay'ın geldiğinden emin olduğu ve hemen çıkmasını istediği için imzaladığı dosyaya uzandı.

Arda'nın, "Nasılsın Ecrin?" sorusuyla birlikte başını kaldırıp içeriye girmiş olan kıza baktı. Ecrin'in gülümseyerek cevap verişini kulakları uğuldayarak izledi. Yine acı verecek kadar güzeldi ve yine gözlerini ondan alamıyordu. Şu an heyecanlı oluşunu, gözlerinin parladığını görebiliyordu. Ama artık bunların bir yalan olduğunu biliyordu. Gözlerindeki hayranlık öfkeye dönüşürken, yavaş yavaş sesler kulağına gelmeye başladı.

"Bolat, iyi misin?"

Bolat anlam veremeyerek arkadaşına bakınca, Arda açıklama gereği duydu. "Sana seslendim ama duymadın."

"Evet, duymadım." Ecrin'e döndü. "Buyurun Ecrin Hanım!"

Ecrin ve Arda duyduğu hitap şekliyle şaşırdılar. Arda sabahtan bu yana bir şeylerin ters olduğunu biliyordu ama bunu Ecrin'e bağlamak istememişti. Ayağa kalktı. "Benim biraz işim var, sonra..."

Bolat arkadaşının sözünü keserek sertçe araya girdi. "İşlerini sonra halledersin. Önce biz konuşalım."

Arda, Bolat'ın bu tavrına daha çok şaşırdı. İlk defa Ecrin ile yalnız kalmak istemiyordu. "Tamam, o zaman, Ecrin ile işin bitsin gelirim." Ancak Bolat'ın itiraz istemez öfkeli bakışlarıyla olduğu yerde kaldı. Ecrin ise karşısında gerçekleşen diyaloğa aklı karışmış bir şekilde bakıyordu.

Bolat, Ecrin'e bakıp, "Sorun nedir, Ecrin Hanım?" diye sordu.

Ecrin, dünkü yakınlıktan sonra böyle bir tavır beklemese de bir şey belli etmemeye çalıştı. "Şey..." diyerek birden sustu. Ne diyeceğini unutmuştu. Sonra ilk aklına gelen şeyi söyledi. "Ben teslimat tarihini soracaktım." Sözleri bittiği anda kendisini tokatlamak istedi. Bu nasıl bir soruydu böyle? Resmen kendisini aptal yerine koymuştu.

Bolat biraz alaylı bir tonda, "Bu tür şeyler sizin işiniz sanıyordum yoksa yanılıyor muyum?" diye sordu.

Ecrin hâlâ ne diyeceğini bilemiyordu. Arda ise içinden arkadaşına kızmakla meşguldü. Ecrin, "Bolat, ben..." derken Bolat'ın katı sesiyle susmak zorunda kaldı.

"Bolat Bey!"

Ecrin anlamamış gibi, "Anlamadım?" diye mırıldanır bir tonda sorma gereği duydu. Şu anda her şey çok karışık geliyor ve bir anlam veremiyordu.

Bolat, oturduğu yerde iyice arkasına yaslanıp ifadesiz bir şekilde Ecrin'e baktı. "Bunda anlaşılmayacak bir şey yok, Ecrin Hanım! İş yerinde profesyonel olmak gerektiğini bilecek kadar acemi değilsiniz."

Ecrin duyduğu sözler karşısında dumura uğramıştı. Karşısındaki adam, aylardır kendisine kur yapan ve dün, kendisine oldukça yakınlaşan adam değildi. Kaçırdığı bir şeyler vardı ve bu, her neyse şu an öğrenmek istemiyordu. Kararlı bir şekilde öne doğru birkaç adım attı. "Size bu şekilde hitap etmem için aylarca bana dil döktüğünüzü unutacağım ve profesyonel iş hayatıma devam edeceğim, Bolat Bey!"

Sözlerinin ardından odadan dışarı çıktı ve gözü Nilay dâhil kimseyi görmedi. Odasına giderken kendisine kızmakla o kadar meşguldü ki Nilay'ın kendisine seslendiğini de duymadı. Bolat'a az kalsın nasıl kanacağını düşündükçe deli oluyordu. Bir de iş ahlakını sorgulamıştı. *Terbiyesiz!*

Odasına girip kapısını kapattıktan sonra derin bir nefes aldı ve sinirden gözünden akan bir damla gözyaşını hırsla sildi. "Dengesiz, benim de dengemi bozdu!" Koltuğuna gidip oturdu ve sakinleşmek için bir süre gözlerini kapattı. Neyse ki işinin çoğu kısmında onunla karşılaşması gerekmiyordu. Bunun verdiği rahatlıkla az önce olanları unutmak için başka şeyler düşünmeye başladı.

"Sen ne yaptın, abiciğim?"

Bolat az önceki sarsıntısını belli etmemeye çalışarak, "Bir şey yaptığım yok! Şimdi çıkmam lazım, dönünce konuşuruz," dedi.

Arda sinirden köpürerek, "Merak etme, bu konuşmayı kaçırmam!" dedi ve Bolat'ın gidişini çaresizce izledi.

Ecrin gün sonunda arkadaşı Nilay ile vedalaşmak için onun masasına uğramış ve sohbet tatlı gelince oradan ayrılması uzun sürmüştü. Nilay, kendisine, Bolat'ın odasından çıkarken ki tavrını sorunca üstü kapalı bir şeyler anlatmıştı. Nilay ya da herhangi birine Bolat'tan bahsetmemiş, ona karşı hislerini sır gibi saklamıştı. Nilay zaman zaman hissetmiş olsa da her seferinde konuyu geçiştirmişti. Şimdi mevzu yine aynıydı ve Ecrin konuyu geçiştiriyordu. Tam o sırada yüksek tonda bir kahkaha sesi duydu.

Ecrin başını çevirdiği anda Bolat'ın kendilerine doğru geldiğini ve kolunda bir kadın olduğunu gördü. Kadın gazetelerde gördüğü o mankenlere benziyordu ve kol kola yürüyorlardı. Kalbinin sızlaması bütün bedenini sararken gözleri doldu. Kendisine ne oluyordu, bilmiyordu ama canı çok acıyordu. Gözünün daldığı çift yanından geçerken Bolat ile göz göze geldi ve o an kendine bir söz verdi, bu onun gözlerine son bakışıydı!

6. BÖLÜM

Ecrin gözlerinin daldığı çiftten bakışlarını hırsla çekip, Nilay'a doğru döndü. Nilay olanların farkında olmadan Bolat'ın yanındaki genç kadına gülümsüyordu. Ecrin merakla biraz da sinirle arkadaşına baktı.

"Sen niye gülümsüyorsun?" Sesi biraz sert çıkmıştı ama kendine hâkim olmakta zorlanıyordu.

Nilay kapanan kapıdan bakışlarını çevirdi. "Buse Hanım'ı çok severim. O bana böyle içten gülümseyince ben de gülümsedim."

Ecrin duyduğu isme istemeden daha çok bilendi. "Demek ki Buse Hanım buraya çok sık geliyor?"

Nilay arkadaşının ses tonundaki farklılığı anladı ve onu, hislerini açıklamaya teşvik etmek için, "Evet, çok sık gelir. Bolat Bey o geldiği zamanlarda çok mutlu olur," dedi.

Ecrin için bu son damlaydı. Hayatı boyunca canı hiç bu kadar yanmamıştı. "Neyse ben artık gideyim. Evdekiler bekler."

Nilay bir an için itiraf beklemiş ve bunun gerçekleşmediğini görmek kendisini üzmüştü. "Tamam, canım. Ela'yı yerime öp!"

"Görüşürüz, canım."

Bolat dünkü olanları düşünüyor ve içindeki sıkıntıyı bir türlü atamıyordu. Dün Buse yanındayken Ecrin'in gözlerindeki gördüğü acıyı unutamıyordu. O acıyı bizzat kendisi de yaşıyordu ve Ecrin'in tavırları hâlâ aklını karıştırıyordu. Kahvesinden bir yudum aldığı sırada kapısı tıklatılmadan açıldı. Bunu bu fabrikada yapabilecek tek kişinin Arda olduğunu bildiği için merak etmemişti.

Arda elinde çayı, "Günaydın dostum," diyerek koltuğa oturdu. "E anlat bakalım, dün niye öyle yaptın, abiciğim?"

Bolat, arkadaşının hâl ve tavrına alışkın bir şekilde arkasına yaslandı. Arda'nın hangi konudan bahsettiğini biliyor, dünden beri içinde fırtınalar kopuyordu. Ecrin'in hayal kırıklığına uğramış suratı aklından çıkmıyordu. Resmen kızın gülümsemesini yok etmişti. Bunun farkındaydı ama kandırıldığını düşündükçe ona olan öfkesi dinmiyordu. "Günaydın baş belası, ne yapmışım?"

"Bir de *ne yapmışım,* diyor. Dün kız, büyük bir aşkla gözünün içine bakıyordu. İçeri girdiğinde yüzünde sanki bahar açmıştı ve sen, onu acımasızca kışa çevirdin. Nasıl da heyecanlıydı. Yani Ecrin'in o hâline ben bile kötü oldum." Arda bir an susup, aklına bir şey gelmiş gibi devam etti. "Sanırım, dünkü hâlinin nedeni de Ecrin'di, benim bilmediğim neler oldu?"

Arda'nın sözleriyle Bolat'ın kafası allak bullak olmuştu. Demek ki Ecrin'in bakışlarını ve tavrını gören tek kişi kendisi değildi. O zaman bu kız nasıl evli olurdu? Evli bir kadın hatta hayatında biri olan bir kadın nasıl bu şekilde davranırdı ki? O an aklına gelen şeyle bir an heyecanlandı. Belki de kocası yoktu!

"Sana diyorum, kızla ne derdin var? Bana bak, bu aralar çok dalıp gidiyorsun. Anlat artık neler oluyor?"

Bolat biraz daha iyi hissederek arkadaşına baktı. "Bir derdim yok! Sadece... Sadece bir kızı olduğunu öğrendim ve evli

bir kadının bana böyle yaklaşmasını kabul edemedim, edemiyorum!"

Arda yanlış duyduğunu düşünüp, birkaç saniye aklında aynı sözleri tekrar edip durdu. "Ecrin evliymiş ve bir de kızı mı varmış?"

"Kızı olduğunu biliyorum ama evli mi, bilmiyorum."

Arda başını iki yana salladı. "Böyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Yani olsaydı Efe bunu söylerdi. Oysa Efe, Ecrin ile beraber olmanı çok istiyor. Hatta onu üzersin diye *kız tarafı olacağım,* diyordu."

"Efe *üniversiteden arkadaşız,* demiyor muydu? Belki görüşmediği zamanlar bir şeyler olmuştur."

Arda düşünceli bir şekilde birkaç dakika durdu. "Evet, öyle demişti. O gün karşılaştıklarında Ecrin çok üzgünmüş. Efe *'Abi, Ecrin zor bir süreç geçiriyor, anne ve babasını kazada kaybetmiş,'* demişti. Onu daha fazla üzmemek için de başka bir şey sormak istememiş ama o günden sonra bildiğim kadarıyla bu konuyu ikisi de açmadılar. O yüzden evli ya da çocuğu olduğundan haberi - haberimiz yok. Ya da dediğin gibi evli değildir, sadece kızı vardır."

Bolat düşünceli bir şekilde, "O dediklerini ben de hatırlıyorum," dedi.

Arda hâlâ merakını gideremediği için, "Peki, kıza niye kötü davrandın?" diye sordu.

Bolat'ın gözlerini yeniden öfke bürüdü. "Efe böyle önemli şeyleri bilse bana söylerdi, biliyorum. Bu yüzden de evli olabileceğini hiç düşünmedim ama onları öyle görünce... Çok öfkelendim ki hâlâ öyleyim! Beni kandırdığını ve bana diğerleri gibi konumum için yaklaştığını sandım." Bolat bunları söylerken kulağa ne kadar çirkin geldiğini yeni fark ediyordu.

"Yuh abiciğim yuh! Yani bunlar nasıl çirkin düşünceler?"

Bolat sıkıntıyla yüzünü ovaladı. "Bilmiyorum, ben de şimdi söylerken fark ettim ama o an, çevremdeki diğer kadınlar gibi olduğunu düşünmüştüm. Onu, kızıyla görünce çok büyük bir yıkım yaşadığımı tahmin edersin. Çünkü Ecrin benim için farklıydı."

"Bence hemen umudunu yitirme, önce bir evli mi, değil mi onu öğrenelim. Sözlerinden anladığım kadarıyla çocuğu olmasını sıkıntı etmiyorsun?"

Bolat kaşlarını çattı. "Neden sorun edecekmişim? Hayatıma alacağım kadını bulmuşum, onun bir kızı olması sorun olmaz. Sadece... Benden önce birini sevmiş, ona dokunmuş olması kalbimi zedeler o kadar!"

Arda arkadaşına gururla baktı. "Sana da bu yakışırdı ama senden önce biriyle evli olması onu sevdiği anlamına gelmez ama başkasına dokunmasına gelince... Sonuçta sen de bakir bir adam değilsin?"

Bolat gözlerini şaşkınlıkla açtı. "Bu konuya nasıl geldik, anlamadım ama konumuz *bakirelik* değil! Olamaz da! Sevdiğim kadının öyle olmasını çok isterdim ki bu, benim yaptıklarımla çelişiyor evet, ancak yine de ilki olmak isterdim!"

Arda arkadaşının ne dediğini anlasa da onu kızdırmak hoşuna gittiği için konuşmaya devam edip Bolat'ı epeyce sinirlendirdi. Ardından bu konuda ne yapabileceklerini düşündüler.

Bolat ertesi gün arabasını park edip, fabrikaya doğru yürürken fabrikanın önünde Ecrin'i ve ona bir demet çiçek veren uzun boylu, oldukça yakışıklı bir adamı gördü. Elinde arabanın anahtarı, adımlarını durdurdu ve bu manzarayı sinirle seyretmeye başladı. Daha önce ne bu adamı burada görmüş ne de Ecrin'in yanında bir erkek görmüştü. Her daim Ecrin'in yanında olmadığı için bunu bilemezdi ama yine de... Ecrin'in

mutlulukla kahkaha atmasıyla birlikte düşüncelerini bir kenara bıraktı. Elindeki anahtarı sinirle sıkmasına, dişlerinin kenetlenmesi de eklenince vücudundaki bütün öfke beynine sıçradı. Neredeyse onun mutsuz olmasını dileyecekti. Evet, onun hayatında bir başka erkek varsa mutsuz... Bolat başını iki yana sallayıp kötü düşüncelerden arınmak istedi. Bu çirkin ve bencil düşünceleri kendisine yakıştıramadı. Aklındakilerden kurtulmak için derin bir nefes alarak sakinleşti ve onların yanından fabrikaya geçmek için yeniden yürümeye başladı. Tam o sırada adamın, Ecrin'i yanağından öptüğünü gördü. O anda kalbinde oluşan sızı, başka bir acıyla ölçüşebilecek durumda değildi. Gördüğü bu samimiyetle birlikte adamın, Ecrin'in kocası olduğunu anlamıştı.

Ecrin'in el salladığı adam uzaklaşınca kendisiyle birlikte fabrikaya yöneldiğini görmezlikten gelmek istedi. Ancak hırsına yenik düştü ve yanından geçmek üzere olan kadına doğru öfkeyle baktı. "Günaydın Ecrin Hanım! Burada böyle hareketleri tasvip etmiyoruz, biliyorsunuz. Lütfen daha dikkatli olun!"

Ecrin şaşkınlıkla gülümsemesini sildi ve karşısındaki adamın neyi olduğunu anlamaya çalıştı. "Hangi hareketimden bahsediyorsunuz Bolat Bey, anlamadım?"

Bolat elini çoktan gitmiş olan adamdan tarafa uzatmış, "Az önceki laubali tavırlarınızı fabrikamdan uzak tutun! Burası saygın bir müessese ve siz de öylesiniz. Öyle kalmanızı da öneririm!" diyerek merdivenleri çıkmak üzere ilerledi.

Ecrin bir an öylece kaldıktan sonra sinirden yüzü kıpkırmızı oldu. Bolat ona hakaret etmişti ve öylece çekip gitmişti. Bu nasıl bir adamdı böyle? Hızla merdivenleri çıkıp Bolat'a yetişmek için asansöre koştu. Asansörden indiğinde onu Nilay'ın masasının önünde bir şeyler konuşurken buldu. Neresi ya da kimin olduğunu umursamadan Bolat'a yaklaştı. O sırada çalan telefona bakan Nilay, yine konuşmaları kaçıracağı için üzüldü.

"Bir daha benimle bu tonda, bu üslupta konuşursanız sizi buna pişman ederim, Bolat Bey! Haddinizi bilin!"

Bolat'ın cevabını beklemeden sözlerini bitirir bitirmez arkasını dönüp odasına doğru ilerledi. Nilay'ın, "Ecrin!" diye seslenmesiyle istemese de yerinde durup arkasını döndü. Nilay arkadaşının bir şey söylemeden durmasına karşılık devam etti. "Güvenlikten odanı aramışlar ama ulaşamamışlar. Volkan aşağıda seni bekliyormuş, bir şey vermeyi unutmuş."

Ecrin, sadece bir baş sallamasıyla birlikte yeniden asansöre doğru yöneldi. Bolat ise olanlar hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Ecrin'i çok fena kırmıştı ama kendisine hâkim olamıyordu. Bu kadın kendisine ümit vermişti, bunu hazmedemiyordu. Yüzündeki öfke birazcık bile azalmadan arkasını dönüp odasına girdi.

Nilay ise çığlık çığlığa bağırmak ve *neler oluyor, artık bana da anlatın,* demek istiyordu...

Bolat sabah olanları unutmak için odasında dolaşıp duruyor, arada işlerine dönüyor ya da gazeteye bakıyor ama baktığını görmüyordu, okuyordu. Ancak bir türlü yerinde duramıyor ve Ecrin'in bu yaptığını hazmedemiyordu. O aşağıda gördüğü, Nilay'ın *Volkan* dediği adamın, Ecrin'in eşi olduğunu düşünüyordu. Nilay da onu tanıdığına göre kesin daha önce de buraya gelmişti! Bu adamı birkaç kere daha Ecrin'in yanında görmüş olsaydı belki Ecrin için farklı düşünüyor olabilirdi. Patlamak üzere bir bomba misali odası kendisine dar geldiği anlarda birden kapısı açıldı ve içeri paldır küldür Arda girdi. Onun bu hâlini merak eden Bolat, daha ağzını açmadan Arda telaşla, "Evliymiş, kardeşim!" dedi.

Bolat, arkadaşının söylediğini anlamak ister gibi kaşlarını çattı. Aslında anlamıştı ama duymak istediği sözler bunlar de-

ğildi. Gördüklerine rağmen son bir ümit öyle olmadığını umuyordu ve...

"Oturduğu semte giden adamım aradı az önce ve... Yıldırım ailesi yani Ecrin ve ailesi oraya yeni taşınmışlar, altı yedi ay kadar oluyormuş. Hatırlarsan bir ara *ev aldım, işlerim var,* diyordu. Oradaki komşuları, aileyi yakından tanımıyorlar, sadece *dört kişilik bir aile* olduklarını biliyorlarmış. *Genç bir çift, küçük bir kız çocuğu ve onlarla yaşayan yaşlı bir kadın* varmış. *Kadının eşinin, engelli ve tekerlekli sandalye kullandığını,* söylemişler. Yaşlı kadın da belki adamın annesidir, bilmiyorum. Bu olanları aklım almıyor, Bolat. Yani... Ecrin'in sana olan bakışlarını gördüm ben..."

Bolat yerinde bir put gibi durmuştu ve arkadaşının sözlerini dinlerken yine kulağı uğulduyordu. Kandırılmıştı. Üstelik evli bir kadın tarafından! Arkadaşının bile fark ettiği yakınlığı, bakışları kendisi nasıl algılamalıydı ki? Koltuğa geri oturdu ve içine dolan öfkeyi zapt etmeye çalıştı. Bu iş bitmişti. Artık yoluna devam etmeli ve Ecrin sayfasını kapatmalıydı. Hâlâ konuşmakta olan Arda'ya dönüp, "Bu kadar yeter, Arda. Artık bu konu benim için kapandı. Senin için de kapansın! Bir daha bu anlamda Ecrin'in adını duymak istemiyorum!" dedi.

Arda arkadaşının hâlini anlarken onun adına çok üzülmüştü. Gerçekleri kulağıyla duyduğu hâlde içindeki bir hissin, yanlışlık olduğunu fısıldamasına karşı kulağını tıkadı. Artık daha fazla kurcalayıp Bolat'ı üzmek istemiyordu. Bu konunun kapanması her ikisi için de en iyisi olacaktı.

Bolat, gün boyu odasından çıkmadan çalışmış ve Ecrin'i düşünmemek için çaba sarf etmişti. Evliydi! Daha ötesi yoktu ve onu unutması lazımdı. Ama işine her ara verdiğinde Ecrin'i düşünmemek mümkün olmamıştı. İçindeki huzursuzluk gitmi-

yor, yoluna devam etmeye çalışıyordu fakat başarılı olamıyordu. Sanki yanlış olan bir şeyler vardı ve Bolat, bunu göremiyordu. Belki de her şey ortadaydı ama içindeki aşk yüzünden bunu görmek istemiyordu. *Bugün ölmezsem daha da ölmem,* diye düşünüyordu. Bu kadar sıkıntıdan, düşünmekten kalp krizi geçirmesi an meselesiydi. Bir, "Of!" çekti ve birden ayağa kalktı. Bu işi devletten daha iyi kimse bilemezdi. Ecrin'den net bir şeyler öğrenemiyorsa bunu sigortadan öğrenirdi ve gerçeğe ulaşmak için muhasebenin yolunu tuttu. İstediği yere vardığında odaya girip kapıyı ardından kapattı.

Kendisini gören çalışan şaşkınlıkla hemen ayağa kalkıp, "Buyurun Bolat Bey!" diyerek hazır ola geçti.

Bolat karşısındaki adama bakıp çenesini ovalayarak, söyleyip söylememeyi birkaç saniye düşünse de kendisini kararlılıkla, "Ecrin Yıldırım'ın medeni hâlini öğrenebilir miyim?" diye sorarken buldu.

Adam, kendi içinde sorulan sorunun garipliğini düşünmeye fırsat vermeden yerine oturup işine koyuldu. Karşısındaki büyük patronuydu ve sorgulamak haddine değildi. Parmaklarını klavyede dans ettirerek dolaştırıp, gerekli bilgiye birkaç dakika içinde ulaştı. Başını kaldırıp karşısında sabırsızca bekleyen adama, "Ecrin Yıldırım *bekâr* görünüyor, efendim," dedi.

Bolat, tuttuğunu fark etmediği soluğunu bırakıp, bir an ne yapacağını bilemeden durdu ve ardından adama *teşekkür* ederek dışarı çıktı. Odasına varmak için acele ediyor ve vereceği tepkiyi oraya saklıyordu. Oldukça uzun bir yol yürüdüğünü düşünen Bolat, odasına girdiğinde kendisini ikili koltuğa bırakıp rahat bir nefes aldı. Evli değildi! Bir an gülümsedi. Sonra aklına dolanlar yeniden suratının asılmasına neden oldu. Bütün bildiklerini yeniden kafasında tartmaya başladı: *Bir kızı vardı, kayınvalidesiyle oturuyordu, tekerlekli sandalye kullanan bir kocası vardı, kendisine çiçek veren yakışıklı adamı da unutmamak lazımdı, ancak en önemlisi sigorta kayıtlarında evli görünmüyordu!* Bolat düşünmeyi birkaç dakika bırakıp şakak-

larını ovdu. Bu kadar yıldır çalışıyordu ama beyin yorgunluğu, diye bir şeyi ilk defa yaşıyordu. Kafası patlamak üzereydi. Nasıl karmaşık bir durumun içine girmişti böyle? "Boşanmış olabilirdi ve kızı için hâlâ aynı evde kalıyor olabilirdi ya da tam tersi kocasının durumu için aynı evde kalıyordu. Peki, ama o adam kimdi?" Sesli düşündüğünü fark etmeden ellerini başının arasına aldığı anda aklına Nilay geldi. O adam için Nilay, "Volkan," demişti. Demek ki Nilay o adamın kim olduğunu biliyordu. Ona sorup bu sorunu çözebilirdi ama Ecrin ile Nilay'ın yakın arkadaş olduklarını da biliyordu. Bu sebeple biraz tereddüt etti. Kapısı tıklanınca yerinde doğruldu ve "Girin!" dedi. İçeri giren Nilay'ı görünce hemen diline kadar gelen soruyu geri gönderip kızın konuşmasını bekledi.

Nilay masaya doğru giderek üzerine bir paket bıraktı. "Bolat Bey, bu size gelmiş."

Bolat, yine o soruyu sormak istedi ama hemen bundan vazgeçip, bir baş sallamasıyla birlikte Nilay'ı geri göndererek ayağa kalktı. Bir an önce fabrikadan çıkıp buradan uzaklaşsa iyi olacaktı. Biraz yalnız kalıp doğru düşünmek istiyordu.

7. BÖLÜM

Ecrin, iki gündür Bolat'ı görmüyordu ve kafası rahattı ama kalbi sancıyordu. Bolat'ı her zaman bu kadar az görürdü, hatta bazen bir hafta görmediği olurdu ama o zamanlar ondan kaçıyordu ve hiç bu kadar yakın olmamışlardı. Oysa şimdi bu olanlardan sonra canı çok acıyor ve Bolat'ın dengesizliğinin sebebini çok merak ediyordu. Bazen merak ettiği için kendisine kızıyordu ama onu düşünmekten kendisini alamıyordu.

Dosyalarına dalmışken telefonunun alarmı öttü ve toplantı saatinin geldiğini anladı. Neyse ki bu ayki işinin son toplantısıydı ve sonrasında yeni iş için bir iki hafta rahattı. Masasındaki raporları ve yaptıkları işin dosyalarını alıp, büyük toplantı salonuna gitmek için hareketlendi. Ayağa kalkıp Bolat'ı görmeye hazırlanmak ve içinde oluşan gerginliği atmak için derin bir nefes aldı. Ardından odasından çıktı.

Toplantı salonuna girdiğinde herkesin toplandığını ve bir tek Bolat'ın yanındaki koltuğun boş olduğunu gördü. *Of* çekmemek için direndi ve herkese selam verip yerine geçti.

Toplantı biraz gergin geçse de Ecrin, Bolat'ın işine kişisel sorunlarını yansıtmamasına sevinmişti. Herkes yavaş yavaş odayı terk ederken son gelişmelerden haberdar olan Arda, yerinde duramıyordu. Bu işin böyle devam etmemesi ve ortam-

daki gerginliği yok etmek için, "Nasılsın Ecrin? Görüşemedik bu aralar," diye sordu.

Ecrin gülümsedi. "İyiyim, sağ ol. Koşuşturmaca işte biliyorsun..."

Bolat içinde tuttukları yüzünden dayanamadı ve "Hayır, aslında bilmiyoruz," diyerek Ecrin'in lafını kesti.

Ecrin sanki bu anın geleceğini biliyormuş gibi yavaşça toplamakta olduğu kâğıtları masaya geri bıraktı ve Bolat'a doğru döndü. "Neyi bilmiyorsunuz, Bolat Bey?"

Arda olası bir tartışmayı önlemek için öne atıldı. "Bolat'ın demek istediği..."

Bolat arkadaşının sözünü, "Demek istediğimi söyledim, Arda!" diyerek kesti. Ecrin'e bakıp devam etti. "Senin hakkındaki birçok şeyi bilmiyoruz, bize özel hayatınla ilgili söylemek istediğin şeyler var mı? Mesela sevgilin var mı ya da evli misin? Belki de çocuğun vardır!"

Ecrin duyduğu alaylı ve imalı sözleri sevmemişti. Bolat'ın bunu normal bir tonda sormadığını anlayacak kadar onu tanıyordu. "Hakkımda bir şeyler öğrenmek istiyorsanız bunu, halkla ilişkiler bölümündeki personel dosyamdan öğrenebilirsiniz, Bolat Bey. Dosyamda yazanlardan daha fazlası ise buradaki hiç kimseyi ilgilendirmez!" Masadaki dosyaları alıp ayağa kalktı ve "Buna sizler de dâhilsiniz!" diyerek salondan dışarı çıktı.

Bolat merakla Arda'ya döndü. "Ben bu işi anlamıyorum. Hayatında biri varsa, niye gizliyor ki? Hem biliyorsun, halkla ilişkilerde dedikodu fazla olur, diye muhasebeye sormuştum, bekâr görünüyor. Senin söylediklerin var, benim gördüklerim, öğrendiklerim... Of!" diye bağırdı ve elleriyle yüzünü ovarak derin bir nefes aldı. "Aklım almıyor."

Arda düşünceli gözlerle arkadaşını izliyordu. "Gerçekten de biraz karmaşık, en iyisi kendisine sormaktı ama ondan da

cevap alamadık. Gerçi kız cevap vermemekte haklı! O nasıl bir soru sorma şekliydi, Bolat?"

Bolat, dirseklerini masaya, başını da ellerine yasladı. "Kafam o kadar karışık ki kendimi tutamadım. Haklısın, belki daha uygun bir yerde ve daha sakince sorsaydım, söylerdi. Yine kafamdakilerle baş başa kaldım." Ayağa kalkıp çıkmak için hareketlendi. "Konuyu kapatmak istiyorum ama kafam o kadar karışık ki işin içinden çıkamıyorum. Ayrıca kalbim pes etmem için izin vermiyor ki evli değil, niye pes edeyim?"

Arda, odadan hüzünle çıkan arkadaşına bakmakla yetindi. Efe olsa ne yapacağını bilirdi. Bu işler tam onun kalemiydi ama kendisi artık bu işi batırdığını hissediyordu.

Ecrin ürünleri teslimat tarihine yetiştirmiş, yeni sevkiyattan önce bir haftalık mola için Arda'dan izin almıştı. Kaç gündür Bolat'ı görmüyordu ve bu, kendisi için çok daha iyi olmuştu. Onu unutması, kalbine gömmesi gerekiyordu. Başından itibaren bu ilişkiye sıcak bakmamış, Bolat'a güvenmemişti. Haklı çıktığını bu kadar erken görmesi kendisinin en büyük şansıydı. Merak eden yanını ise bastırıyordu.

Şimdiyse ailesiyle birlikte İzmir'deydi. Tek bir gecede hayatlarının yarısını çalan İzmir! Uçaktan indikten sonra Balçova'ya kısa sürede varmışlar ve amcasının yani Erdemlerin evine geçmişlerdi. O büyük kazadan sonra burası yeni evi olmuştu. Anne ve babasının olmadığı o eve gidip yaşamayı düşünememişti bile. Ancak artık oraya gitmek istiyor ama evine girmeye çekiniyordu. Ela ile birlikte bahçede oturmuş, sadece elli metre kadar ilerideki evini görmeye çalışıyordu. İçindeki korkunun sebebini bilmiyordu fakat oraya gitmenin bir zamanı olduğuna inanıyordu.

"Kapıdan dışarı birkaç adım çıkarsan belki evinin dış cephe rengini görebilirsin."

Ecrin duyduğu sesle yerinden sıçradı. Ne yaptığının farkındaydı ama bunun dışarıya yansıdığını bilmiyordu. Arkasını döndü ve kuzenine gözlerini devirdi. "Yine çok komiksin."

Erdem tekerlekli sandalyesini kızının yanına doğru ilerletti ve Ela'nın yapmakta olduğu resme baktı. "Aferin benim prensesime," diyerek saçlarından öptü.

Ela babasına sevgiyle gülümseyip, "Resmimi bitireyim, beni arabanda gezdireceksin, değil mi baba?" diye sordu.

Erdem neşeyle tekerlekli arabasını gösterdi. "Son model arabam emrinize amadedir, prensesim."

Ela gülümseyerek resmine devam ederken Ecrin, içindeki sıkıntıyı atmaya çalışıyordu ve yine Erdem bunun farkındaydı. "Boşuna kendini helak ediyorsun. Buraya her gelişimizde bunu mu yaşamak istiyorsun? Yara bandı gibi çek, gitsin işte."

Ecrin, kuzenine yine hayranlıkla baktı. "Senin azmine, gücüne ve hayata tutunma çabana hayranım, biliyor musun?"

Erdem çapkınca gülümsedi. "Biliyorum canım, kızlar bana her zaman hayran olur."

"Hangi kızlar, baba?"

Ela'nın sorusuyla kalakalan iki genç, birkaç saniye sustuktan sonra kahkahayı patlattılar.

Ecrin gülerek, "Hah açıkla bakalım şimdi, hangi kızlar, kuzen?" diyerek üstüne gidince Erdem, kaşlarını çattı. Bakışları kızını bulduğunda onun hâlâ kendisine merakla baktığını gördü. Erdem kaçışının olmadığını anlayınca arabasını kızının yanına sürdü.

"Şimdi biz... Biz halanla bir arkadaşımın laflarını taklit ediyorduk..." derken Ecrin'in hâlâ gülmekte olduğunu görünce yüzünü ovaladı. "Eloşum, ben şimdi senden bir şey rica etsem olur mu?"

"Evet, babacığım."

"İçeriden bana bir bardak su getirir misin?"

Ela hemen ayağa kalktı ve "Tabii babacığım," dedi.

Ela gidince Erdem kuzenine döndü. "Azıcık yardım etsen ölürdün, değil mi?"

"Tabii ki öyle, sonuçta bu senin sorunun."

Erdem, "Düşersin elime," derken haince gülüyordu. Ecrin ile sohbetlerine daha dikkatli devam ederken Ecrin'in aklı hâlâ evindeydi.

Bolat ise fabrikada köpürüyor ve sinirini Arda'dan çıkarıyordu. "Benim de haberim olmalıydı! Fabrikanın mühendisi izne ayrılıyor ve ben, ertesi günü öğreniyorum."

Arda alışık olduğu fırçaların şiddetini duymazdan geliyordu. "Senlik bir durum yoktu. Bu, Ecrin'in yasal hakkı! Yeni işine başlamasına iki hafta var ve burada çok güzel bir düzen kurmuş, yani bir ay gelmese bile bu şekilde sorunsuz ilerler."

Bolat'ın bundan bir şüphesi yoktu. Ecrin'in çalışma disiplinini biliyor ve güveniyordu. Ancak Ecrin ile olan bilinmezlik onu delirtiyordu. Net bir bilgi alamamanın haklı öfkesiyle nereye çatacağını bilmiyordu. Dün akşam tesadüf eseri Nilay'dan, Volkan'ın kim olduğunu da öğrenmişti. Onun, Ecrin'in teyzesinin oğlu olduğunu duyan kulakları bu sefer heyecandan uğuldamıştı. Artık bu karmaşadan sıkılmış ve açıkça her şeyi -hisleri dâhil- Ecrin'e anlatıp sormaya karar verdiği gün, genç kadının izne ayrıldığını öğreniyordu.

Odasında dolanıp durmayı bıraktı ve koltuğuna oturdu. Dirseklerini masasına dayayıp birkaç saniye elleriyle yüzünü kapattı. Ellerini indirip arkasına yaslandığında biraz daha sakindi. "Sorun, izne ayrılması değil. Ben onunla konuşmaya

karar vermiştim. Bütün hislerimi anlatacak ve ondan adamakıllı bir açıklama isteyecektim. Bu bilinmezlik beni bir haftada tüketti."

Arda arkadaşına anlayışla baktı. "Ben bu süreçte fabrikada olmamasının iyi olacağını düşünmüştüm. Yani sen onu gördükçe kötü oluyordun, o yüzden söylemedim. Aranızda her an patlayacak bir bomba varmış gibi dolaşıyorsunuz. Ama telefonu yirmi dört saat açık olacak. İstersen arayıp çağırabilirim?"

Bolat, Arda ile bir süre bakıştı. Ne yapacağını bilemiyordu. Ecrin ile konuşmak istiyordu ama şimdi sadece bunun için tatilinden çağırmak biraz tuhaf kaçabilirdi. "Neyse sen bana bakma, iyi düşünmüşsün." Odada bir süre sessizlik hâkim oldu. Arda *ne yapabilirim*, diye düşünürken Bolat bir süre uzaklaşmayı düşünüyordu. Hatta o an buna karar verdi. "Sezonun açılmasına az kaldı. Açılmadan önce biraz kafa dinlemek için İzmir'e kaçacağım."

Arda birdenbire gelen fikre dair ne cevap vermesi gerektiğini bilemedi. Bu, Bolat için daha kötü olabilirdi. Yıllar önceki yaşanan kaza Bolat'a yeterince kâbus olmuştu. Oraya her gidişinde bir hayalet gibi geri dönüyordu. Şimdi üzerine Ecrin ile ilgili sorunlar da eklenince yine o şekilde geri dönme ihtimali onu korkutuyordu.

8. BÖLÜM

Ecrin, İzmir'e gelişlerinin ikinci günün sabahında, saçlarında dolaşan bir el ile uyandı. Gözlerini açmaya uğraşırken burnuna gelen kokuyla yanındaki tatlı varlığın kim olduğunu hemen anladı.

"Halacığım!"

Ecrin, yağmur gibi duru sesi duyduğu anda gülümsedi. İki yıldır anne olduğu bu küçük kıza öyle çok alışmıştı ki bu ses olmadan bir hayat düşünemiyordu. Gözlerini açıp kısık sesle konuşan yeğenine gülümseyip onu yanına çekti. Saçlarını yüzünden çekip, "Efendim halacığım?" dedi.

"Günaydın."

"Günaydın Eloşum ama neden kısık sesle konuşuyoruz?"

Ela hemen kapıya bakıp yeniden halasına döndü. Gözleri bir iş çeviriyormuş gibi endişeliydi. "Çünkü babamlar uyanmasın istiyorum."

Ecrin meraklandı ve yeğenine ayak uydurmaya karar verdi. "Tamam, o zaman sessiz oluruz. Peki, neden onların uyanmasını istemiyoruz?"

Ela'nın gözleri hüzünlendi. "Çünkü anneme gitmek istiyorum."

Ecrin yeğeninin neden bu durumda olduğunu anlamıştı. Annesine gitmek istiyordu ve bunu babasının yanında yapmak istemiyordu. Kendisi acı çekiyordu ve babasının acı çekmesini

hatta bunu görmek istemiyordu. İster istemez kalbi buruldu. Küçücük bir çocuğun yaşamaması gereken şeylerdi bunlar. Ela'ya sıkıca sarıldı. Onun için bu dünyada yapamayacağı şey yoktu. İleride olur da kalbine giren bir adamla evlenirse tek isteği, o adamın da ailesini sevip böyle kabullenmesiydi. Çünkü artık annesi olduğu bu minik kalbi bırakıp gidemezdi. Ela'nın boynundan öptü ve o melek kokusunu içine çekti.

"Hadi o zaman çok sessizce kalkalım ve hemen üstümüzü giyinelim."

"Halacığım, ben zaten giyindim."

Ecrin yeğeninin üzerine bakınca bunun doğru olduğunu gördü. Gururla gülümsedi. "Tamam, o zaman beni bekle, prenses."

Ela, halasına sevgiyle gülümsedi ve yatakta oturup heyecanla onu beklemeye başladı.

Kısa bir süre sonra Ecrin, Erdem'in garajda duran arabasını almış, Ela ile Yeni Balçova Mezarlığına doğru yola çıkmışlardı.

Ecrin, on dakikadır Ela'nın annesiyle olan sessiz konuşmasını izliyor ve bu sahneyi hiç sevmiyordu. Ela'nın taş mermere oturup öylece eline toprak alıp geri bırakmasını, arada bir mermerin başını okşamasını hiç sevmiyordu. Küçük, masum, savunmasız çocuklar annesiz kalmamalıydı. Çocuklar hiç annesiz kalmamalıydı. Onlara bu acı çok fazla ve çok ağır bir yüktü. Ecrin kendi evladı olmadığı hâlde Ela'nın acısını yüreğinin ta içinde hissediyordu. Çünkü kendi annesi de hemen iki mezar ötede babasının yanında yatıyordu. İki yıl değil, yirmi iki yıl geçse de bu acının hafiflemeyeceğini hissediyor, kalbi sızlıyordu.

Ela'yı bırakıp annesinin yanına gidemiyor, son iki yıldır onu gözünden ayırdığı anda bir şey olacağı hissini içinden atamıyordu. Oysa annesiyle arasında amcası ve babasının mezarı kadar bir mesafe vardı. Ela'yı eve bırakınca kendisi tek başına dönmeyi planlıyordu. Odağı yeniden Ela'yı bulunca, onun sessizce ağladığını gördü ve aynı anda kalbi titredi. Ölümün tesellisinin olmadığını çok uzun zaman önce öğrenmişti ve şimdi Ela'ya derman olamayacağını bilmek kendisini iyice çaresizleştiriyordu. O kazanın olduğu güne geri dönse kimseyi dinlemezdi ve belki de kazanın olmasını engelleyebilirdi. İstemsizce aklı yine o anlara gitti. O karanlık uğursuz geceye...

Zifirî karanlık yolda aniden beliren ışıklar, büyük bir tır ve metalin metale çarpma sesinden önce atılan çaresiz çığlıklar... Gözlerdeki korkular, şaşkınlıklar, şoka girenler, ölen aileler, ağlayan yaralı insanlar ve kıyamet gününü andıran büyük yıkım!

"Ecrin!"

Ecrin, adının seslenildiğini duyduğu anda gözlerinden boşalan yaşları fark etmeksizin yavaşça karşısındaki adama baktı. Kendisine büyük bir şaşkınlık, merak ve endişeyle bakan adama sadece anlamsız ve tanımaz gözlerle baktı.

O büyük kazadan sonra annesinin mezarına sadece bir kere gelen Bolat, birkaç saat uyuduğu uykudan gördüğü rüya yüzünden uyanmış ve rüyasında, kendisini çağıran annesinin sesiyle soluğu mezarlıkta almıştı. Aile mezarlığına vardığında karşısında duran mezarlara hüzünle baktı: Dedesi, anneannesi ve annesi! Annesinin vasiyeti sebebiyle mezarı İzmir'de ailesinin yanına defnedilmişti. Bolat, bu duruma karışmamıştı ama bazen düşünmeden edemiyordu: Acaba annesinin mezarı yakın olsa, yine böyle gelmekte zorlanır mıydı? Şimdi annesi-

nin mezarı başında oturmuş, öylece toprağa bakıyordu. Arada üzerinde açan çiçekleri okşuyordu.

O büyük kaza! Hayatını altüst eden o kazadan sonra toparlaması çok zor olmuştu. Annesine olan kızgınlığı, babasına olan öfkesi dinmek bilmemiş, annesinin ölümü durumu daha da kötüye sokmuştu. O gece yaşananlar tam bir kâbustu ve Bolat, bu durumun üstesinden aylarca gelememişti. Yaş kaç olursa olsun, insan ölümü kabullenemiyordu. Bolat bir süre gözlerini kapatıp, annesiyle içinden konuşarak ondan af diledi: Sürekli gelmediği için ve onu uzun süredir affetmediği için!

O kazada annesinin yanında olabilmek için her şeyini verirdi. Keşke annesi de yanında olmasına izin verseydi, belki de bu kaza olmazdı. Ah, ne saçmalıyordu? Kaderin önüne kim geçebilmişti ki? Yine olanları hâlâ kabul edemiyordu. Bolat kararlılıkla ayağa kalkmış ve annesine veda edip mezarlıktan ayrılmak için çıkışa yönelmişti.

Arabasına doğru hızlı adımlarla giderken bir kız çocuğunun ağlamaklı sesini duydu. Sabahın bu saatinde burada tek başına olacağını düşünmüştü. Bu yüzden sessizliği bozan küçük kıza doğru birkaç adım attı. Ancak ne yaptığını fark ettiğinde adımlarını durdurmak zorunda kaldı. Neden gidiyordu ki? Geri döneceği sırada aynı sesi bir daha duydu. Kızın sesi çaresiz çıkıyordu. Ayrıca o tarafa doğru çekildiğini hissediyordu. Kararını vermişti. O küçük kıza bakmadan gitmeyecekti! Belki yardıma ihtiyacı olabilirdi ve küçücük bir çocuğu burada çaresiz bırakamazdı.

Hızlı adımlarla yürüyüp sesin sahibine vardığında küçük bir kızın, "Halacığım, iyi misin? Lütfen cevap ver!" diyerek bir kadının beline sarıldığını gördü. Bolat yaklaştıkça küçük kızın tanıdık ifadesine gözlerini kısarak baktı. Yardım etmek için arkası dönük kadının ön tarafına geçince, şaşkınlıkla olduğu yerde birkaç saniye kaldı ve gözleri yaşlı Ecrin'e bakakaldı. Onunla burada karşılaşmak aklının ona bir oyunu olmalıydı. Üstelik kızı kendisine "hala" diyordu. Evet, aklı kesinlikle

kendisine oyun oynuyordu. Ancak küçük kızın sesi de görüntüsü de gerçekti. Bu yüzden onlara aralarında bir adım mesafe kalana kadar yaklaştı. Küçük kızın uzun saçlarına bir an baktıktan sonra Ecrin'in gözyaşlarından ıslanmış yüzüne çevirdi bakışlarını... Ecrin'i öyle çok özlemişti ki şu anın durumunu kavramakta zorluk çekiyordu. Sorular ve nedenler havada asılı kalsa da Bolat, sadece Ecrin'i merak ediyordu. Bu sebeple sevdiği kadının adı ağzından dökülürken sadece onunla göz göze gelmek istiyordu. Ancak Ecrin, kendisinin sesini duymuyordu. Yeniden, "Ecrin!" diye seslendi.

Ecrin kendisine döndüğü anda küçük kızın kendisine sertçe baktığını ve Ecrin'in beline daha sıkı sarıldığını gördü. Aynı anda Ecrin'in gözlerindeki odağın kaybolduğunu da fark etti. Kendisine boş bakıyor ve hâlâ sessizce ağlıyordu. Bolat'ın merakı, şaşkınlığı, endişeye dönüştü.

Ecrin ise hâlâ o arabada o anlarda kalıp, çığlık atarken çok uzaklardan adının söylenildiğini duydu. O sese doğru yavaşça döndü ama kendine gelmeye, olduğu ana dönmeye zorlanıyordu.

Bolat, Ecrin'in omzuna dokunup yeniden, "Ecrin?" derken bacaklarında bir darbe hissetti.

Ela, ona kaşları çatık şekilde bakıp, "Anneme dokunma!" diye bağırdı.

Bolat şaşkınlıkla küçük kıza baktı: Az önce Ecrin'e "hala" şimdi ise "anne" dediği kıza! Neler olduğunu az çok anlasa da iyi bir açıklama duymaya ihtiyacı vardı. "Sakin ol güzellik, ben annenin arkadaşıyım ve ona yardım edeceğim."

Ela bir anlığına yumuşasa da Ecrin'e sıkıca sarılmaya devam etti. Ecrin ise yavaş yavaş kendine gelip etrafına bakarken Bolat bir kere daha, "Ecrin, iyi misin?" diye seslendi.

Ecrin karşısında, neredeyse bir haftadır görmediği adamı bulunca, zaten yıpranmış olan sinirleri tamamen çöktü ve Ela'nın kendisine sarılmış olmasına rağmen olduğu yere yığıl-

dı. Düştüğü yerde yüzünü kapatarak hıçkıra hıçkıra ağlarken gecikmiş olan yılların ağlama krizini yaşıyordu.

Ela, halasıyla birlikte ağlamaya başladı ve Bolat, bir an ne yapacağını bilemedi. Bir yılı aşkın zamandır tanıdığı genç kadının gözlerinde zaman zaman hüzün görürdü ama böylesine bir acı yaşadığını tahmin bile edemezdi. Başına neler geldiğini çok merak etti. Ela'yı ürkütmeden yavaşça kendisi de yere çöktü. Ecrin'in saçını okşarken gözleri Ela'ya takılmadan edemiyordu. Küçük bir kızı incitmek en son isteyeceği şey bile olamazdı. Onu daha fazla korkutmadan, "Ecrin, beni duyuyor musun?" diye sordu.

Ecrin birkaç dakika daha öylece ağlamaya devam etti. Ardından elini yüzünden indirip sakinleşmeye çalıştı. Kendisine hâlâ sarılarak ağlayan Ela'yı sıkıca sardı ve kendisini unutup onu sakinleştirmeye başladı. Zaten öyle bir yerde böylesine kendisini kaybetmesi büyük hataydı. Ela'nın yanında, o savunmasızken böyle zayıf davranmamalıydı ancak elinde olamamıştı. Ela'nın psikolojisi için bu kadar önem gösterirken bunu bir anlığına unutmuş olmasına çok kızıyordu. "Tamam, halacığım. Bak, ben çok iyiyim, hadi kendine gel, benim güzel prensesim."

Ecrin'in sesi titriyor ve Ela'yı sakinleştirmek için çaba göstermesi inandırıcı olmuyordu. Zeki bir çocuk olan Ela da bunun farkındaydı. Üstelik halasının başka birinin yanında ona halası olduğunu söylemesi hırçınlaşmasına neden oldu. Halasının kucağından çekilip, "Anne!" diye bağırdı.

Ecrin, yeğeninin böylesine bağırmasına ilk defa şahit oluyordu. Ancak sebebini hitap şeklinden anlamıştı. Hemen yeğenine ayak uydurup sesi titremesin, diye boğazını temizledi. "Söyle, anneciğim?"

Ela duyduğu sözlerle kendisini daha iyi hissetti. Ağlaması kesildi ve halasına daha sıkı sarıldı. Bolat ise şahit olduğu

manzarayı sessizce izliyor ve Ecrin'in iyi olduğunu gördükçe içi rahatlıyordu.

Bolat, "Ecrin, daha iyiysen..." durakladı ve bakışları Ela'ya takıldı. "...güzel kızınla birlikte sizi eve bırakayım."

Ela gülümsemedi ama ışıl ışıl gözlerle Bolat'a baktı. Evet, o annesiydi.

Ecrin, karşısında kendisiyle beraber sabırla yerde bekleyen adama minnetle baktı. Onun burada, tam ihtiyacı olduğu anda yanında olmasına inanamıyordu. Bolat'ın sözlerine karşılık sessizce başını olumlu şekilde salladı. İlk önce Ela'nın doğrulmasına yardımcı oldu ve Bolat'ın, yeğeninin elini tutmasını izledi. Fakat Ela yine kaşlarını çatarak elini Bolat'ın elinden çekti. Bolat hiçbir zaman küçük bir çocukla iletişim hâlinde olmamıştı. Bu yüzden de nasıl davranacağını bilmiyordu. Ecrin'e elini uzatıp kaldırmak istediğinde de Ela, buna mâni oldu ve "Anneme dokunma!" dedi.

Ecrin, yeğeninin kaybetme korkusu olduğunu ve aşk, evlilik, sevgili gibi kavramları bildiğini de bildiği için ona kızamıyordu. Bolat'ı, halasını elinden alacak bir düşman olarak gördüğünü tahmin edebiliyordu. Ela'nın yeniden annesiz kalmamak için başvurduğu bu hırçın yönteme de şahit olduktan sonra Ecrin, yeniden pedagoğa gitmeleri gerektiğine karar verdi.

Bolat ise Ecrin'e giden yolun Ela'dan geçtiğini anlamış, Ecrin'e gülümsüyordu. Ecrin karşısındaki adamın böyle bir durumda neden gülümsediğini anlamasa da burada İzmir'de karşısına çıktığına hâlâ inanamıyordu. Ela'nın elinden tutup sessizce arabasına doğru yürüdü. Ela'yı çocuk koltuğuna oturtup kemerini bağladı. "Beni bir iki dakika burada sessizce bekle bebeğim, tamam mı?"

Ela sevgi dolu gözlerle, "Tamam, anneciğim," dedi.

Ecrin aynı şekilde gülümseyip kapıyı kapattı. Kendisini birkaç adım ileride bekleyen Bolat'ın yanına gitti. İlk birkaç

saniye ne söyleyeceğini bilemeyen Ecrin, mahcup bir gülümsemeyle Bolat'a baktı. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı ama Bolat'ın gözlerine daha çekici ve daha güzel göründüğünü bilmiyordu.

Bolat kendisine hâkim olamayarak Ecrin'e bir nefes kadar yakınlaştı ve dağılmış saçlarından bir tutamı kulağının arkasına aldı. Bolat elini çekmedi ve Ecrin'in saçlarını okşadı. Ona yeniden yakın olmak öyle iyi hissettiriyordu ki Bolat nerede olduğunu, en son Ecrin ile neler yaşadığını unutmuştu.

Oysa Ecrin her bir anını hatırlıyor ve Bolat'a yeniden kanmamak için aklını başında tutmaya çalışıyordu. Gülümsemesi silindi ve bir adım geriye doğru çekildi.

Bolat, Ecrin'in bu tavrına anlam vermeye çalışırken, sorunun ne olabileceği aklına gelmişti. Ecrin'in kendisinden uzaklaşmasına izin vermedi ve yeniden yaklaştı.

"Artık benden uzaklaşma!"

Ecrin, karşısındaki adamın tavrına bir anlam veremedi. Yüz ifadesi aynı aklı gibi karmakarışıktı. Bolat'a bu kadar yakın olmak dengesini bozuyordu. "Burada olmanıza şaşırdım ve yardımınız için minnettarım, Bolat Bey ama bana böyle yakın davranmanızı istemiyorum!"

Bolat bu sözlere hiç aldırmadı. Artık Ecrin ile arasındaki bilinmezliği kaldırması lazımdı. Elinin tersiyle Ecrin'in yanağını okşadığında Ecrin ürpermesine engel olamadı. "Hayatında biri var mı?" diye sorduğunda tebessüm ediyordu.

9. BÖLÜM

Ecrin bir anda ve hiç beklemediği bu soruyu duyduğu anda nefesi boğazına takılır gibi sustu. Nefes bile alamıyordu. Bu sorunun anlamını ve neden sorulduğunu düşünüyordu. Bolat daha önce de böyle bir şey ima etmişti ama bu defa soruş şekli bir başkaydı.

Bolat, geçen hafta bu konuyu, Efe'ye sorduğunda *böyle bir şeyden haberi olmadığını ve en son gördüğünde bekâr olduğunu,* söylemişti. Diğer bilgiler de karışık ve net değildi. Bugün mezarlıkta şahit olduklarıyla bildiklerini birleştirince, büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyor hatta neredeyse buna emin oluyordu. Belki de öyle olmasını istiyordu ama bu sefer işin peşini kolay kolay bırakmayacaktı. Buraya gelmesi ve Ecrin'i bulması tesadüf değildi. Ayrıca bu tür işler için ergenlik yaşını çoktan geçmişti. Eğer ki bu kadını istiyorsa kararlı olup, öğrenmesi gereken her şeyi ondan öğrenmeliydi. Sorduğu sorunun cevabını beklerken bazı şeylerden emin olsa da kalbi heyecandan patlayacakmış gibi hızlı hızlı atıyordu.

"Ecrin, beni duydun mu?"

Ecrin şaşkın bir şekilde başını olumlu şekilde salladı.

"Tamam, o zaman cevabın nedir?"

Ecrin başını iki yana sallayıp, "Be-ben anlamıyorum. Yani neden bu soruyu soruyorsunuz?" diye sordu.

Bolat aradaki mesafenin açılmasına izin vermiyor ve Ecrin uzaklaştıkça Bolat, ona yaklaşıyordu. "Çünkü sana olan hislerimi, hayatında bir adam varsa söylemek istemiyorum."

Ecrin büyük iç çekip nefesini orada tuttu. Aldığı nefesi yavaş yavaş geriye verirken duyduğu şeyin doğruluğunu tartmak istedi. Ancak en son yaşananlardan sonra buna gerek olmadığını düşündü. Kararlı bir şekilde geriye doğru adım attı. "Hayatımda biri yok. Bunu neden düşündünüz, bilmiyorum ama hislerinizi de duymak istediğimden emin değilim."

Bolat'ın kaşları çatıldı ve olduğu yerde kaldı. "Neden böyle düşünüyorsun?" Sevgilisi olmaması duymak istediği sözlerdi ancak diğer sözleri onu üzmüştü.

Ecrin bir an bocalasa da o da içindekileri söyleyip bu işe son vermeye karar verdi. "Bakın Bolat Bey, size bir kere inanmaya karar verdim ve siz, beni buna çok güzel pişman ettiniz. Sürekli kolunuzda bir kadınla dolaşıp, keyfiniz istediği zaman bana kur yapamazsınız. Üstelik bana, özel hayatımla ilgili sorular soramazsınız. İş yerinde iki profesyonel gibi çalışmaya devam edelim ve hayatlarımıza müdahale etmeyelim!" Ecrin bu ateşli çıkışının ardından derin bir nefes aldı ve "Size iyi günler dilerim," diyerek arabasına doğru yöneldi.

Ancak Bolat buna izin vermedi. Ecrin'in ateşli savunmasını gözlerindeki arzuyla seyredip heyecanlanmıştı. Bu kızın zekâsına, gücüne ve cesaretine her geçen gün daha çok hayran oluyordu. Ecrin'in sözleri bittiği anda birkaç saniye duraklamış ve hemen ardından kendine gelip, kalbine girmeye kararlı olduğu genç kadının kolundan tutmuştu.

Ecrin hırsla koluna bakıp, "Lütfen beni bırakın! Yeğenim arabada ve kötü şeylerin olduğunu düşünmesini istemiyorum!" dedi.

Bolat hızla elini çekip arabanın içine baktı. Ela ile göz göze geldiğinde kızın hâlâ kaşlarını çatarak kendisine baktı-

ğını gördü. Gözlerini onun üzerinden ayırmadan, "Paylaşmayı sevmiyor galiba?" diye sordu.

Ecrin, Bolat'ın bakışlarını takip ettiğinde Ela'nın gözlerine kilitlendi. Bu sefer kendisine bakan kızın gülümsemesine karşılık verip içten bir gülümseme sundu. Bolat kendisini izlerken Ecrin, yeğeninden gözlerini ayırmadan, "Sevmiyor," dedi. "Ama öğrenecek. Yavaş yavaş her şeyi öğrenecek."

Bolat, Ecrin'in yüzündeki sevgiye büyük bir özlemle baktı ve "Annesi nerede?" diye sormaktan kendisini alamadı.

Ecrin ani bir baş çevirmesiyle Bolat'ın cüretine şaşkınlıkla baktı. "Bana özel hayatımla ilgili sorular soramazsınız demiştim! Lütfen artık buna bir son verin!"

Bolat gülümsedi. "Hiç sanmıyorum, Ecrin. Şimdi seni takip ediyorum ve yeğenini eve bıraktıktan sonra benimle bir kahve içmeye..." durup saatine baktı. "...ya da kahvaltı etmediğini düşünüyorum, bu nedenle kahvaltıya gitmek için benimle geliyorsun!"

Ecrin alayla gülümsedi. "Ve buna siz mi karar veriyorsunuz?"

Bolat gülümsemesini sildi ve Ecrin'e yine aralarında bir nefeslik alan kalana kadar yaklaştı. "Bunu uzatmayalım, Ecrin. Konuşmamız gereken ve yanlış anladığımız konular var. Aramızda bir şeyler olmasa bile iş ilişkimiz için bunu yapmamız ve sorunu çözmemiz gerekiyor."

Ecrin bu mantıklı açıklamaya verecek bir cevap bulamadı. Sadece başını olumlu şekilde salladı ve "Lost Cafe'yi biliyor musun?" diye sordu.

"Biliyorum ama seni konuşabileceğimiz daha rahat bir yere götürmek istiyorum."

Ecrin bunu da kabul etti ve nereye gelmesi gerektiğini öğrendikten sonra arabasına binip evine doğru sürmeye başladı.

Ecrin, Ela'yı eve bırakıp hemen üstünü değiştirdi ve evdekilere önemli işleri olduğunu söyleyerek, Bolat ile buluşacağı caddeye gitmek için yola çıktı. Bolat'a ne kadar konuyu kapatalım dese de Ecrin'in de içine sinmeyen şeyler vardı. Bolat'a duyduğu sevgi çok yoğundu ve bir şeyler olmayacaksa da bunu konuşarak halletmek istiyordu. Caddeye vardığında arabayı durdurdu ve Bolat gelene kadar titreyen elleri için sakinleşmeyi denedi. Ona olan duygularını bir kenara bırakmalı ve konuşacakları konuya odaklanmalıydı. Arabanın camı tıklatılınca birden yerinde sıçradı. Başını çevirdiğinde Bolat'ı gördü ve düğmeye basıp camını açtı. "Merhaba."

Bolat gülümsedi ve "Merhaba," dedi. "Benim arabama geçelim mi?"

Ecrin tam itiraz etmeye hazırlanıyordu ki bunun anlamsız olduğuna karar verip, "Tamam," dedi. Eşyalarını alıp arabadan indi ve Bolat'ın kendisine açtığı kapıdan arabaya bindi. Ecrin, Bolat'ın arabasını biliyordu, bu sebeple arkasında duran arabanın ona ait olduğunu düşünmemişti. Merakına yenik düştü ve Bolat yerine geçince sorma gereği duydu. "Buraya tatile mi geldiniz?"

Bolat arabayı çalıştırıp yola çıktıktan sonra Ecrin'in sorusuna cevap verdi. "Burada evimiz var ve her sene geliriz. Sadece..."

Ecrin merakla Bolat'ı dinlerken susmasına şaşırdı. "Sadece?"

Bolat derin bir nefes alıp, "Sadece geçen yıl gelemedim," dedi.

Ecrin nedenini sormak istedi ama Bolat'ın istese söyleyeceğini düşünüp sessiz kaldı.

Bolat oluşan sessizliği sevmedi ve bu durumu değiştirmek istedi. "Sen buralarda, bu caddelerde büyüdün, değil mi?"

Ecrin gülümsedi. "Evet, burası benim memleketim ve her köşesini ezbere bilirim."

"Ama Adana'da okumayı seçmişsin?"

Ecrin yine gülümsedi. "Evet. Adana'da aile dostumuz olarak bildiğim arkadaşlarım var ve oraya ailecek çok sık giderdik. İstediğim bölüm Çukurova Üniversitesinde de vardı. Değişik bir ortam olsun, diye orayı seçmiştim."

"Ben Adana'ya çok sık giderim."

"Sizin de mi arkadaşlarınız var?"

Bolat güldü. "Aslında hayır. Yani iş için tanıdıklarım ya da iş yaptığım insanlar var ama oraya arkadaşlarımla genelde acılı Adana yemeye gideriz. Kebabı yerinde yemeyi severim."

Ecrin onun bu samimi itirafına gülümsedi. Arabaya bindiğinden beri ne kadar çok gülümsemişti. İlk baştaki o gerginliği kaybolmuş ve kendisini daha rahat hissetmeye başlamıştı. "Zaten kebap, Adana'da yenir." Bolat'ın kendisine anlamlı bir bakış atmasıyla bakışlarını kaçırdı. Camdan dışarı baktı ve yolların tanıdık gelmesiyle birlikte nereye gittiklerini hemen anladı. Yine de, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Bolat gözlerini kıstı. "Nereye gittiğimizi anladın, değil mi?"

"Yoksa sürprizinizi mi bozdum?"

Bolat, Ecrin'in bu esprili hâlini ilk defa görüyordu. Bu tavırları ve yanında böylesine rahat olması çok hoşuna gitmişti. "Evet, birazcık bozmuş olabilirsin ve artık sizli bizli muhabbete bir son versen, diyorum."

Ecrin birkaç dakika sustu. Bolat daha önce de böyle bir istekte bulunmuştu ve sonunda incinen taraf kendisi olmuştu. Şimdi yine aynı şeyler olacak, diye endişe ediyordu. "Ben buna, sizin isteğiniz üzerine son vermiştim zaten, sonra yine

sizin isteğinizle size istediğiniz gibi hitap ediyorum. Şimdi ise isteğiniz yine değişti. Bu değişkenlik kişiliğinizin bir özelliği mi yoksa canınız istediğinde istediğinizi mi yapıyorsunuz?"

Bolat, Ecrin'in hırçınlaşmasını haklı buluyordu ve bunu inkâr edecek değildi. "Çok haklısın ve bunun için ne kadar özür dilersem dileyim, işe yaramaz. Ancak bunu sana açıklayabilirim ki zaten bunun için seninle konuşmak istedim."

Ecrin bu makul açıklama üzerine beklemeye karar verdi. Gidecekleri yere kadar sabredebilirdi. Çünkü neler olduğunu çok merak ediyordu. Kısa süre sonra tam da Ecrin'in tahmin ettiği gibi *Teleferik Çay Bahçesi*'ne gelmişlerdi. Ecrin bu mekânı çok severdi. Trafikten uzak, yeşillikler içinde ve huzur doluydu. Bolat'ın nokta atışı yaptığını düşündü. Mekâna geçtiklerinde rahat konuşabilmek için köşelerde bir yerde oturmayı seçtiler ve kahvaltı siparişi verdikten sonra kahvaltıdan önce gelen çaylarını içmeye başladılar. Hemen ardından Bolat hiç girizgâh yapmadan konuya girdi.

"Seninle tartıştığımız... Daha doğrusu sana sert davrandığım günün öncesinde seni alışveriş merkezinde gördüm. Yanında kızın yani yeğenin Ela vardı. Sana *anne,* diye seslenmiş; sen de ona *kızım,* diye karşılık vermiştin."

Ecrin duyduklarının kısa çaplı bir şokunu yaşıyordu. O gün Ela'yı, hamburger yemeye götürdüğü gündü. Orada Bolat'ın mağazası olduğunu unutmuştu ve o gün onu orada görmemişti.

"O gün orada nasıl bir şok yaşadığımı tahmin bile edemezsin. Donup kalmıştım ve yerimden kıpırdayamıyordum. Sonrasında hâlâ nasıl hareket ettim ya da nereye gittim, bilmiyorum. Kendime geldiğimde senin olduğun yerin çok uzağında bir caddeye gitmiştim. Öylece saatlerce yürümüşüm. Senin evli olduğunu hiç düşünmemiştim. Üstüne bir de kızın olduğunu öğrendiğimde kelimenin tam anlamıyla yıkılmıştım."

Bolat kendisini sessizce dinleyen Ecrin'e bakıp devam etti. "O gün seninle yakınlaşmıştık ve sen, yine her zaman olduğu gibi benden kaçmıştın. Onun üzerine bir de gördüklerim eklenince aklımı kaybettim. Bana bu kadar yakınlık gösterip, gözlerinde kaybolmama izin verirken benden kaçıyordun. Buna bir türlü sebep bulamıyordum. Gördüklerimden ve duyduklarımdan sonra evli, ayrıca çocuklu olduğunun çıkarımında bulundum ve bana yalan söylediğini anladım. O anda sen de diğerleri gibiydin gözümde." Bolat son sözlerini Ecrin'in gözlerine bakarak söylemişti. Onun gözlerinin dolduğunu görünce çok uzatmadan sözlerini bitirmek istedi. "Fabrikanın önünde sana çiçek veren kuzenin ve oturduğun semte gönderdiğimiz adamdan gelen bilgiler..."

Ecrin şaşkınlıkla araya girip, "Beni mi araştırdınız?" diye sordu.

Bolat hiç pişmanlık duymadan, "Evet, araştırdım. Emin ol, sen de olsan öyle yapardın. Kısacası sen de param ve konumum için peşimde dolanan diğer kadınlar gibiydin. Yani olanlardan sonra öyle düşünmeye başladım," dedi.

Ecrin'in gözlerinden bir damla yaş akarken Bolat'ın kalbi sızladı. Uzanıp onu silmek istedi ama Ecrin geriye çekilerek izin vermedi. Masadan peçete alırken, "Devam edin lütfen," dedi. Bolat'ın kendisi hakkında böyle acımasızca düşüncelere kapılmış olmasına içerlemişti. Bolat ne duyarsa duysun, bunu hak ettiğini düşünmüyordu.

O sırada kahvaltı siparişleri geldi. Garson her şeyi masaya yerleştirdikten sonra *bir istekleri olup olmadıklarını,* sordu ve *hayır* cevabını aldıktan sonra uzaklaştı. Garson gittikten sonra ikisi de kahvaltıya dokunmadı. Ecrin, Bolat'ın bahsettiği yanlış anlamayı artık anlamıştı ve sözlerini tamamlamasını bekliyordu.

Bolat, "Deliye dönmüştüm Ecrin, neler hissettiğimi anlamalısın," derken çaresizliğini o an bile hissediyordu.

Ecrin anlayışla dinlemeye devam ediyordu. Bu, Ecrin'in en güzel özelliğiydi. Her zaman ilk önce dinler, sonra konuşurdu.

"Ertesi günü odama geldiğinde seni görmeye tahammül edemedim. Gözümde çok farklı bir yere oturmuştun ve kalbimdeki acı bunu daha çok körüklüyordu. Senin bir başkasına ait olduğunu düşünmek beni kahretmişti."

Ecrin bu kısımda dayanamadı ve müdahale etti. "Evet, biliyorum. O kadar kahroldunuz ki kolunuza hemen bir kadın taktınız!"

Bolat birkaç saniye öylece kalıp Ecrin'in ne demek istediğini düşündü. Ecrin de sustu ve başka bir şey demedi. Bakışmaya devam ederlerken Bolat, onun gözlerindeki acıyı gördü. Sonra birden aklına Ecrin'i bir defa daha böyle gördüğünü hatırladı. Evet, hatırlamıştı. Gülümsedi. "O gün kolumda gördüğün kuzenimi diyorsun sanırım. Adı Buse ve dayımın kızı, kardeşim olsa ancak bu kadar severim."

Ecrin çok kısa bir an utandı ve yine diyecek bir şey bulamadı ama Bolat devam etti.

"Ecrin, ben sana olan hislerimi fark ettiğim andan beri gece hayatıma son verdim. Sana olan hislerimi belki kendime geç itiraf ettim ya da sana geç gösterdim, bilmiyorum ama şu anda hislerimden eminim..." Bir anlığına sustu. "Seni seviyorum, Ecrin!"

Ecrin konuşmanın sonunda bunu beklemiyordu. Hatta konuşmanın hiçbir anında bunu beklemiyordu. Ağzı bir balık gibi birkaç kere açılıp kapandı. Gözleri alabildiğince açılmış; şaşkınlık, sevinç ve biraz da buruk bir şekilde Bolat'a bakıyordu. Yine o boğucu sessizliklerden biri oldu. Bolat, Ecrin'in konuşmaması üzerine hiç bozulmadı. Çünkü kızın gözlerinde gördüğü ona yetmişti. Biliyordu ki bir cevap gelecekti. "Kahvaltılıklardan bazıları soğudu, bunları yenilesinler de kahvaltımızı edelim."

Ecrin, Bolat'a bakıp tebessüm ederek başını olumsuz şekilde salladı. Zorlukla, "Gerek yok, ılıklar hâlâ," dedi.

İkisi de sessizce kahvaltı etti. Ecrin, Bolat'ın aşk itirafından sonra zaten doymuştu ve ağzına dalgınca birkaç şey attı. Çayını yudumlarken karşısındaki adama güvenmek istediğini hissetti. Onu çok seviyor, onunla olmak istiyordu. Kahvaltıları bittikten sonra söyledikleri kahveleri geldi. Ecrin kahvesinden bir yudum aldıktan sonra kendisini merakla bekleyen Bolat'a baktı.

Ecrin sıranın kendisine geldiğini biliyordu. Artık kaçamayacağını düşündü ve boğazını temizledi. "Ben işe başladığımda sadece işimle ilgileniyor ve kendi hayatıma yeniden dönmeye çalışıyordum. Yeni bir şehir, yeni bir iş ve yeni bir hayat beni ruhsal olarak epey zorluyordu. Ama... Sonra seni gördüm. İyi hissettim. Seni görmek bana hep iyi hissettirdi. Seni görmek içime ılık bir şeyler akıttı. Artık her sabah seni görmek için uyanıyordum ve bu durum beni heyecanlandırıyordu. Ne kadar hayaller kursam da bu hayalleri gerçekleştirmek gibi bir niyetim yoktu."

Ecrin bir an sustuğunda Bolat sabredemedi ve "Neden?" diye sordu.

Ecrin, Bolat'ı hiç duymamış gibi devam etti. "İki yıl önce benim hayatım bambaşka bir hâl almıştı. Bu düzende gitmem gerekiyordu ve Ela'yı bırakmam söz konusu bile değildi ki hâlâ öyle! Hayatıma alacağım adam da beni, bizi böyle kabul etmeliydi ki senin bunu isteyeceğini hiç düşünmedim ve... Ve bir de senin gece hayatın vardı. Her gün bir başka kadın... Efe de *senden uzak durmam gerektiğini ve üzüleceğimi,* söyleyince..."

Bolat hiddetle, "Efe ne dedi, dedin sen?" diye sordu.

Ecrin tebessüm etti. "Ona kızma, benim iyiliğimi düşünüyordu. Senin kız kardeşin olsa senin gibi bir adamla olmasını ister miydin?"

Bolat, Ecrin'den önceki hayatını düşününce susmayı tercih etti. Yine de Efe'nin böyle bir şey demesine öfkelenmişti.

Ecrin cevabını almış bir şekilde devam etti. "Yani kısacası Bolat Bey..." Ecrin'in bu alaylı sözü üzerine Bolat kaşlarını çattı. "...Artık seni kimseyle görmüyordum ve bana değer veriyor, belki de seviyordun. Bu yüzden her şeyi bir kenara bırakıp sana geldim ama sen, beni geri çevirdin. Üstelik üstü kapalı hareketlerin vardı. Olan bu işte!"

"Ben o sözler için özür dilerim, Ecrin."

"Artık önemi yok. Öfkeni anlayabiliyorum."

Bolat artık Ecrin'in de kendisini sevdiğini biliyordu ve şimdi bu duydukları içini ferahlatmıştı. Ancak aklına takılan çok fazla soru vardı.

Ecrin de bunu fark etmişti ve "Aklın biraz karışmış gibi duruyor," deyince Bolat açık olmaya karar verdi.

"Bana Ela'nın hikâyesini anlatmak ister misin? Ya da Ela'yı neden bırakamıyorsun?"

İşte beklediği ve kaçamayacağı o soru gelmişti. Eğer bir ilişki olacaksa en başından her şeyi konuşması en iyisiydi. Derin bir nefes aldı. "Bundan iki yıl önce ailemle birlikte bir trafik kazası geçirdik. Burada, İzmir'de!"

Bolat kaza lafını duyunca soluğu boğazına takıldı. Kendi annesinin de iki yıl önce trafik kazası geçirmesinin büyük, kötü bir tesadüf olduğunu düşündü. Bolat konuşmamayı tercih ederken Ecrin anlatmak için o gecenin pusuna iniyordu.

10. BÖLÜM

Gündüz vakti ve etraf kalabalık olsa da Ecrin, şu an o gecede, o yolun kenarındaymış gibi olan biteni izliyordu. Sesi titreyerek kısıldı ve "Çok büyük bir kazaydı. Benim... Belki ailemin ölümüne engel olabileceğim ama olamadığım büyük zincirleme bir kazaydı," dedi.

Bolat irkildi. Duyduğu sözlerle suratına tokat yemiş gibi oldu. Aynı yıl, İzmir'de kaç tane zincirleme kaza olabilirdi ki? Böyle kötü bir tesadüfle yıllar önce bir arada olmuş olabilirler miydi?

Ecrin içi titreyerek anlatmaya başladı. "Yakın bir akrabamızın düğününe gitmiştik ve babam biraz rahatsızlanınca düğünden erken ayrılmaya karar vermiştik. Arabayı ısrarla ben kullanmak istemiş ve daha kısa yoldan gitmeyi önermiştim. Aynı zamanda o gün ilk defa benim yüzümden babamın annemle kavga etmesine sebep olmuştum. Belki de babamın dikkatini ben dağıtmıştım. Bilmiyorum, hiçbir şeyi hâlâ doğru düzgün düşünemiyorum. Ben... Ben..." Ecrin'in sesi gibi elleri ve bedeni de titremeye başladı. Yine kötü oluyordu.

Bolat, "İyi misin, Ecrin?" diyerek elini uzatıp Ecrin'in elini tuttu. Ardından yeterli gelmediğini düşünerek ayağa kalkıp Ecrin'in yanına oturdu. Elini bırakmadan, "İstersen anlatma," dedi.

Ecrin başını iki yana salladı. "Ailem dışında ilk defa biriyle bu konuyu konuşuyorum ve bu, yeterince zor. Lütfen sözümü kesme."

Bolat anlayışla başını sallayıp sessiz kaldı.

"Ben, düzenim bozulduğunda hep kötü şeyler olacağını düşünürüm. Çok garip gelebilir ama bu çocukluğumdan beri böyle olmuştur. Arada totemler yaparım ya da dediğim gibi hissederim. O gün babam sürücü koltuğuna kendisi geçtiğinde de öyle hissetmiştim. Çok gergindim. Belki de babamın hastalanması beni fazla etkilemişti. Sebepsiz yere annemle tartıştım, babam da müdahale edince annemle babam tartışmaya başladı. Amcamlar kendi arabalarıyla arkadan bizi takip ediyorlardı. Bir saatlik yolu yarım saatte gidebileceğimiz hâlde babam ısrarla uzun yolu seçti. Yerimde duramıyordum. Sürekli huzursuzdum."

İki yıl önce bir temmuz akşamı...

"Tamam, yeter artık! Kapatın şu konu..."

"Baba! Dikkat et! Baba!"

"Arif! Arif!"

"Baba!"

Metalin metale çarpma sesi, çığlıklar, bedene darbeler ve sonrası uzun ve korkutucu bir sessizlik...

Ecrin gözlerini yeniden açtığında kısa bir anlığına neler olduğunu kavrayamadı. Gözlerini açmak ve etrafına bakmak istedi ancak başaramadı. Gözlerine akan bir katı sıvı vardı. Bunun kan olduğuna emindi. Gözlerini biraz aralayabildiğinde gözlerine doğru akan şeyin kan olduğundan emin oldu. Bakışlarını etrafına çevirdiğinde ters dönmüş arabalarının içinde olduğunu fark etti ve o an zaten bildiği o şeyi anladı: Kaza yapmışlardı. Aldığı nefesi titredi. Gözlerindeki yaşlar akmasın, diye gözlerini sıkıca kapattı.

Hareket etmek ve dışarı çıkmak istiyordu. Ancak sol kolunu hareket ettirdiği anda büyük bir çığlık ağzından kaçtı. Çığlıkla birlikte başından akan kan yanağından ağzına girdi. Hemen tükürdü. Kolunda ciddi hasar olduğunu fark edince diğerini oynattı, ardından bacaklarını oynatıp sürünerek kırılmış olan camdan dışarı çıktı. Çevrede bir sürü bağrışma sesleri duydu. Koluna bir an baktıktan sonra gözleri irice açıldı. Annesi! Babası!

Kaza yapmışlardı!

Her şeyi gördüğü hâlde durumun korkunçluğunu yeni idrak ediyordu. Olabildiğince hızla hareket edip arabanın ön tarafına doğru eğildi.

"An-anne!"

Annesinin alnından kan akıyordu ve başı yana doğru düşmüştü. Emniyet kemeri hâlâ takılı ve hava yastıkları açılmıştı ama annesinin durumu çok kötü görünüyordu. "Anne!" diye çığlık attı. Tek koluyla onu çıkartmaya çalıştı ama başaramadı. Ardından babasını gördü. Gözlerinden yaşlar sicim gibi akıyor, konuşmakta güçlük çekiyordu. Kafasında kelimeleri toparlayamıyor ve bunu cümlelere dökemiyordu. Henüz etrafındaki olan bitenin farkında değildi. Babasına doğru koşup yere doğru eğildi. Babasının gözleri açıktı. İlk başta gözünü açmış, kendisine bakıyor sanmıştı. Ancak birkaç dakika boyunca, "Baba," diye konuşmaya çalışıp cevap alamayınca acı gerçeği anladı.

Şok olmuş bir şekilde geriye doğru yere düştü. Sol kolu sızladı ama gözleri hâlâ kocaman açılmış, babasına bakıyordu: Babasının sonuna kadar açılmış gözlerine! Birkaç dakika daha geçti ve öylece babasına bakakaldı. Bugüne kadar hiçbir yakınını kaybetmemişti. Bunun nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordu. Şu anda yaşadığı şoka bir de hiç bilmediği kaybetme duygusu eklenmişti. Acımasız dünyada yapayalnız kalma kor-

kusu! Ailesiz kalma korkusu! Gözlerini babasından ayıramıyordu.

Birinin yanına gelip, "İyi misin, kızım?" dediğini duydu. Başını yavaşça çevirdiğinde babası yaşlarında bir adamın kendisine endişeyle baktığını gördü. Onun da kaşından kan akıyordu ve üstü başı darmadağındı. Başkalarının da olduğunu o anda fark etti. Ayağa kalkmaya çalışırken adam yardımcı oldu. Ayakta durup arkasındaki yola döndüğünde gördüğü korkunç görüntüyü filmlerde bile gördüğünü düşünmüyordu. Kocaman bir tır, altına girmiş birkaç ezilen araba, etrafta devrilen arabalar, bazıları yanıyordu ve ağlayan yaralı insanlar, çocuk... Çocuklar! Çocuk! Ela! Ecrin aklına gelenle kalbinin ağzında attığını hissetti.

"Aman Allah'ım!"

Hızla etrafında döndü. Amcasının arabası arkalarından geliyordu. Biraz daha topallayarak koşarak ilerledikten sonra amcasının arabasını, ters dönen başka bir arabanın yanında buldu. Ayağının ağrıdığını, neden topalladığını düşünemedi. Kolunu göğsüne doğru bükmüş, hızla koşuyor ve durmadan, "Aman Allah'ım!" deyip duruyordu. Arabanın ön tarafı resmen ezilmişti. İçeriden çığlık sesi geliyordu. Çevresinde her yerden çığlık sesi geliyordu. Aklını kaybetmek üzereydi. Bir yerlerden ambulans, itfaiye, polis sirenleri duyuyordu. Her şey birbirine girmişti ve kulakları uğulduyordu. Etrafında yardım isteyeceği birinin olup olmadığına baktı. Biraz ileride, az önce hâlini soran adamı ve yine onun biraz uzağında birkaç adamı gördü. İnsanların çoğu kazayı görüp durmuş ve yaralı insanlara yardım ediyorlardı.

"Yardım edin! Lütfen yardım edin!"

Adamlardan birkaçı yanına koştuğunda hem amcasının hem de babasının arabasını gösterip yardım istedi. Gözyaşları hâlâ akıyordu ve bir umut babasının yaşadığını umuyordu. Oysa dakikalar sonra annesinin de öldüğünü gördü. Annesinin

üzerine kapanmış, çaresizce bağırıyor ve annesini uyandırmaya çalışıyordu. Karanlık üzerine bir kâbus gibi çökmüştü ve sırtındaki ağırlık onu kalkmamak için daha çok yere bastırıyor gibiydi.

Saatler sonra kolu alçıda bekleme salonunda oturuyordu. Kayıpları çoktu. Annesi, babası, amcası, hem yakın arkadaşı hem de Erdem'in karısı! Erdem... Erdem ise... Ecrin, "Ahhh!" diye çığlık atar gibi bağırdı ve alçılı kolunun üzerine eğilip, hıçkırarak ağlamaya başladı. Ağrı kesici verdikleri hâlde her yeri ağrıyordu. Özellikle kalbi çok acıyordu. Kayıpları çoktu. Ailesinin yarısını kaybetmişti. Kayıpları...

Ecrin sürekli aklında dönen kelimelere artık tahammül edemiyordu. İşi çok zordu. Canları ölmüştü ama ya yaşayanları nasıl teselli edecekti? "Erdem, ah Erdem ah!"

Erdem felç kalabilir, demişti doktor. Bedeninin yarısı arabada ezilmişti. Onu arabadan çok zor çıkarmışlardı. Her şey kâbus gibiydi. Her şeyi izlemişti. Oradan ayrılmayı reddetmişti. Bütün ailesini, yaralı ya da ölü hepsini almadan oradan ayrılmayı reddetmişti. Yengesinin de ayağı kırılmıştı ve vücudunda çok fazla ezik, kırık vardı. Ela... Güzel Ela'nın burnu bile kanamamıştı ama konuşmuyordu. Babaannesi üzerine kapandığı için olanların hepsini görmemişti ama annesinin öldüğünü görmüştü. Doktorlar "travma geçiriyor, bir süre sonra düzelir" demişlerdi ancak Ecrin çok korkuyordu. Bir süre sonra "ne" düzelecekti? Kendisinin bile psikolojik yardıma ihtiyacı olduğunu söylemişlerdi.

Eğildiği yerde ağlarken yeniden, "Ahhh!" diye feryat etti. Canından can kopuyordu. Boğazından yürekleri yakan bir, "Ahhh!" daha koptu. Bu ağrısı olduğu için bir acı nidası değildi. Bu, acının kendisiydi! Erdem'e olanları nasıl anlatacak, "çok sevdiğin karın, baban öldü," nasıl diyecekti? Karnına şiddetli ağrılar saplanıyor, gözyaşları dinmiyordu. Çığlık çığlığa bağırmak istiyordu. Olay yerinde yaptığı gibi avazı çıktığı kadar bağırmak! Sesi kısılmıştı ve içindeki çaresizlik dinme-

mişti. Kalan ailesine destek olurken kendisine kim destek olacaktı? Artık ne annesi ne de babası vardı. Üstelik bu kendi suçuydu. Babasını kızdırmamalı ve o arabayı sürmesine izin vermemeliydi. İçli içli ağlamaya devam ederken bir hemşire yanına yaklaştı. Biliyordu ki dışarıdan deli gibi görünüyordu. Muhtemelen delirmesi an meselesiydi.

"Ecrin Hanım, imzalamanız gereken kâğıtlar var. Kayıplarınız..."

Ecrin'in elini kaldırmasıyla birlikte hemşire anlayışla sustu. Normalde böyle bir yoğunlukta her zaman gergin olan hemşire, bugün hatta şu an çok anlayışlıydı. Kazayı görmese de büyüklüğünü hastaneye gelen hastalar yüzünden biliyordu. Onların yerinde olmak istemediği gibi acılarına ortak olmak zorunda hissediyordu kendini. Kazada neredeyse kırk dört kişi ölmüştü, hem de kimisi yanarak! Üstelik bu sayı çoğalabilirdi. İzmir'in gördüğü en büyük kazaydı ve bugün yapabileceği en iyi şey, hasta yakınlarına ailesiymiş gibi davranmaktı.

Ecrin yavaşça ayağa kalktı. Gözyaşlarını silme gereği, üstünü başını düzeltme gereği duymadı. Bir hayalet gibi yürüyor ve etrafında koşturan hemşireleri, ağlayan hasta yakınlarını görmüyordu. Kalbi kanarken, gözleri yanarken, içinden parçalar koparken bir başkasına derman olamayacaktı. Hemşirenin gösterdiği yerde durup, verilen kâğıtları imzaladı. Bir robot gibi ne denirse onu yaptı. Anne ve babası için hastanede yapılacak son şeyi de yaptı. Amcası ve can arkadaşı Arzu'nun cenazesi için yengesi imza verecekti. Sağlam eliyle kalemi uzatırken başını o danışma masasına, sağ kolunun üzerine yasladı. Nefes almakta zorlanıyordu. Yanında duran adam, "İyi misiniz, hanımefendi?" diye sorduğunda Ecrin başını kaldırıp adama bir bakış attı ve göz göze geldi. Ancak ne sesi titreyen adamı ne de kendisine endişeyle baktığını fark etti. Adam onun gözlerindeki acıdan etkilenirken Ecrin, öylece anlamsızca baktı sadece...

Az önceki hemşire, Ecrin'e bir yere oturması için yardım ederken, diğer hemşire, Ecrin'in içler acısı hâlini izleyen adama, "Bolat Bey, burayı imzalayacaksınız," diye seslendi.

11. BÖLÜM

Ecrin gözyaşları içinde masadaki peçetelikten bir tane alıp gözlerini, yüzünü sildi. Bolat'ın dolu dolu olmuş gözlerine bakarken bir an şaşkınlık yaşasa da kendi durumuna üzüldüğünü düşündü.

"Galiba kaza anında çok kısa bir an bilincimi kaybetmişim çünkü gözlerimi açtığımda sanki kaza yeni olmuş gibiydi. O anı sanırım ömrüm boyunca unutamayacağım. Ben... Eğer ben..."

Bolat parmaklarını Ecrin'in dudaklarına yerleştirip susturdu. Parmaklarının altında titreyen o dudaklara dokunmak Bolat'ın bütün bedeninin kasılmasına neden oldu ve aklını hızla Ecrin'in dudaklarından uzaklaştırmaya çalıştı. Parmaklarını yanağına koyup okşadı. Yaşlı gözleri öyle masum bakıyordu ki Bolat, onun daha fazla acı çekmesini istemiyordu. "Sen yanlış bir şey yapmadın..."

"Ama..."

Bolat kaşlarını kaldırıp, bir çocuğa yapması gerekeni anlatır gibi üstüne bastıra bastıra, "Sen yanlış bir şey yapmadın. Hiçbir şey senin yüzünden olmadı! O arabayı sen de kullansaydın, o kaza olacaktı!" dedi.

Ecrin yeniden, "Ama..." dediyse de Bolat kararlılıkla devam etti.

"O kaza senin yüzünden olmadı çünkü o kazaya sebep olan, freni patlamış tır yüzünden benim annem de dâhil toplamda kırk yedi kişi öldü!"

Bolat'ın sözleri aralarına bir bomba misali düştü ve Ecrin bir anda biraz geriye doğru çekildi. Şaşkınlıktan ağzıyla birlikte gözleri de açıldı. Yine donup kalmıştı ve söyleyecek onca şey varken hiçbir şey söylemeyecek olması tam bir muammaydı. Ecrin, bu kadar büyük bir tesadüfün onları daha önce bir araya getirmiş olmasına sadece şaşkınlıkla bakıyordu.

"Yani sen... Sen de o kazada... Orada mıydın?"

"Hayır. Yani kaza anında orada değildim. Ama seni gördüm."

Ecrin daha da şaşırdı. Anlamakta zorluk çekiyordu ama yeniden bir soru daha soramadı.

Bolat onun merakını, şaşkınlığını görüp devam etti. "Annem ve babam boşanmaya karar vermişlerdi ve annem dünya turuna çıkmak istiyordu. Babam da ben de birdenbire gelişen bu duruma anlam verememiştik. Babam, annemin bu ani kararına çok öfkelendi ve ağza alınmayacak sözler söyledi. Babamın bir bildiği var sanmış ve onun, arkasının dolu olmayan sözleri sarf etmeyeceğini düşünmüştüm. O an bana ne oldu, bilmiyorum ama annemi, babamın kötü sözlerinden korumakla babama inanmak arasında kalmıştım. Çünkü bu tarz bir şey annemin yapmayacağı bir durumdu. Annem planlı programlı bir insandı, ani kararlar almazdı."

Bolat bir an susup yüzünü ovaladı. O anlardan ilk defa bahsediyordu ve uzun zaman sonra konuşmak, o anları yeniden yaşamasına neden oldu. "Büyük bir tartışmanın sonunda babam öyle şeyler söyledi ki annem bunların hiçbirine cevap vermedi. Anneme, *'Bunları kabul ediyor musun, bir şey söylemeyecek misin?'* diye sorduğumda annem, bana sadece bakmakla yetindi. Üstüne bir de yaşadığım hayal kırıklığını körükleyip beni umursamadan çekip gitti. Hiçbir şey anlama-

mıştım. Kavga ne zaman başladı, annem ne zaman, neden gitti anlamamıştım."

Bolat derin bir nefes alıp Ecrin'in kendisini dikkatle dinleyen gözlerine baktı. Yeniden sanki ondan uzak durmak acı veriyormuş gibi Ecrin'e yaklaştı. Elini kaldırıp saçlarını okşadı. "Saatler sonra bir telefon geldi. Babamı aramışlar ama ulaşamamışlar, bu yüzden beni aramışlardı. Annemin bir kaza geçirdiğini, hastaneye kaldırıldığını söylediler. Nasıl evden çıkıp hastaneye vardım, bilmiyorum... Her yerde yaralı insanlar vardı, içlerinde annemi aradım ama o... Olay yerinde ölmüş. O anı, nasıl hissettiğimi sana anlatmama gerek yok çünkü biliyorsun."

Ecrin acıyla başını olumlu şekilde salladı. Ölümün tesellisi olmazdı ve Ecrin bunu en acı şekilde öğrenmişti.

"Hastaneye bir ruh gibi varmıştım. Bedenim hızla hareket ediyor, hemşirelere sorular soruyor ve hâlâ verilen haberde bir yanlışlık olduğunu düşünüyordum ama ruhum, havada asılı kalmış gibiydi. O gece hastane mahşer yeri gibiydi. Ağlayanlar, kriz geçirenler hatta..." Bolat kısa bir an sustu. "... Orada kolu kırık bir kız görmüştüm. Aslında gördüğüm yüzü asla unutmam ama... O gün çok acı çekiyordum ve bu sebeple sanırım seni unuttum. Ve şu an kesinlikle eminim, o kız sendin ve bu yüzden bana sürekli tanıdık geliyordun."

Ecrin yine anlamamış gözlerle bakıyordu. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Bolat tebessüm etti ve sevgiyle Ecrin'in elini tuttu. "Seni o gün danışma masasında görmüştüm. Çok perişandın ve bayılmak üzereydin. Seninle konuşmaya çalıştım ama beni, hatta kimseyi duymuyordun. Buna inanmak çok güç ama daha önce seninle karşılaştık, Ecrin. Ben o masada senin yanındaydım. Buna inanamıyorum."

Ecrin de bu tesadüfe şaşırmıştı ama kadere inanırdı ve bunu, Bolat'a da söyledi. "Kadere inanırım."

"O zaman bu kazanın senin suçun olmadığına da inanmalısın."

"Ama anladığıma göre sen de o kazada sıkışmış kalmış gibisin."

Bolat'ın yüzü yine acıyla buruştu. "Ben o kazada değil, anneme yaptığım haksızlıkta kaldım."

"Devam et Bolat, sen de her şeyi anlat ki rahatla."

Bolat sessizce başını sallayıp anlatmaya karar verdi. "Kazanın ertesi günü annemin lenf kanseri olduğunu öğrendik. Hem de bayağı ileri derecede... Annem başka bir çaresi olmadığı için gitmek istedi, Ecrin! O güçlü bir kadındı ve asla güçsüz görünmek ya da bizi üzmek istemezdi. Bize bu süreci yaşatmamak ve uzaklarda ölmek için bu yolu seçmişti. Ve annemi çok iyi tanıyan babam ve ben ise kolay yolu tercih edip onu suçlamayı seçmiştik. Bu yüzden kendimi hiç affetmedim. Onu kırdığım için çok pişmanım. Son anlarında yanında olmak için her şeyimi verirdim."

Ecrin anlayışla Bolat'ın elini sıktı. "Kendini suçlama lütfen, bunun önüne geçemezdin. Annen kararını çoktan vermiş."

"Evet, bunu zamanla daha iyi anlıyorum, bu yüzden kazadan sonra ilk defa buraya geldim. Annemin mezarına gidip beni affetmesi için dua ettim. Bence sen de artık kendini suçlamamalısın."

Ecrin elini Bolat'ın elinden çekti ve başka yöne çevirdi başını. "Ben henüz ailemle yaşadığım eve bile gidemiyorum, Bolat. Sanki oraya gidersem onları tamamen hayatımdan çıkaracakmışım gibi geliyor. Sanki böyle yaparsam orada her daim beni bekleyeceklermiş gibi geliyor."

Bolat, Ecrin'i çok iyi anlıyordu. "İstersen beraber gidelim, ne dersin?"

Ecrin merakla Bolat'a baktı. "Anlamadım?"

"Ben de seninle gelirim ve sırtındaki bu yükü seninle paylaşırım, ailenin evine beraber gidelim. Onlarla vedalaş, emin ol, onlar da bunu isterdi."

Ecrin mutlulukla gülümsedi. "Eğer benimle bunu yaparsan başına gelecekleri tahmin ediyorsun, değil mi?"

Bolat da gülümsedi. "Neymiş o başıma gelecek olan şey?"

"Bu yaptığın, artık ömür boyu bana mahkûmsun demek oluyor ve beni, Ela ile kabul etmiş oluyorsun."

Bolat duymak istediği şeyi sevdiği kadının ağzından duyduğu için mutlu olmuştu. Ecrin'e yaklaştı ve yüzünü avuçları içine aldı. Gözlerinin içine bakıp, "Bu, duyduğum en güzel şey," diyerek Ecrin'i alnından öptü. Tenini koklayarak, birkaç saniye dudaklarını Ecrin'in alnında tuttu. Geri çekildikten sonra aşkla Ecrin'in gözlerine bakmaya devam etti. "Seninle olmayı ve sana olan aşkımı yaşamayı çok istiyorum. Ela seni paylaşmakta biraz zorlanacak ama ben, onu da kendime hayran bırakacağımdan eminim."

Ecrin, Bolat'ın son sözlerine güldü. "Ona ne şüphe! Sanırım, bu hayatta yaptığın en kolay şey bu."

"Demek ki birileri bana kolayca hayran olmuş, demek oluyor bu."

Ecrin utanmış bir şekilde gülümsedikten sonra aklına gelen şeyle birlikte birden ciddileşti. "Emin misin?"

Bolat'ın kaşları merakla çatıldı. "Ne için emin miyim?"

"Bolat, bu büyük bir sorumluluk. Ela henüz annesinin ölümünü tam olarak kabullenebilmiş değil. Halası olduğumu bildiği hâlde beni annesi yerine koyuyor. Bana çok bağlı ve hayatımın hiçbir anında Ela'yı hatta yengem ve kuzenim, yani Ela'nın babası Erdem'i de bırakamam. Onlar bu hayatta kalan tek ailem."

"Dediğin gibi onlar senin ailen, bunu senden nasıl isterim? Ayrıca ben eminim, Ecrin. Seninle olmak istiyorum." Ec-

rin mutlulukla gülümserken Bolat devam etti. "Kuzenin, yani Erdem için bir tedavi yöntemi yok mu?"

Ecrin masaya oturduğundan beri duygudan duyguya sürükleniyordu. Bu duygu karmaşası onu yormuştu. Yüzü gülümsüyordu ama gözleri yine hüzünle dolmuştu. "Aslında var ama... Gerçek şu ki Erdem uzun bir süre içten içe yas tuttu. Bunu bizlere fark ettirmeden yaptı ve bunu yaparken kendisini Ela'ya adamayı unutmadı. Kısacası kendisi için olan kararları hep görmezden geldi. Şimdi de sanırım umut etmekten korkuyor. Çünkü ne zaman tedavi konusunu açsak hemen geçiştiriyor."

Bolat başını sallayarak, "Anladım," dedi. "Neyse bu sonraki aşama, ben sadece merak etmiştim. Hepsini sırayla yapacağız ve hayatımızı kendi ellerimizle inşa edeceğiz! Şimdi ilk önce ailenle yaşadığın eve gidiyoruz!"

Ecrin bir anda panikledi. Sözler kulağına kötü bir masal gibi geliyordu. Oraya gitmek için hazır hissetmiyordu. İplerin ucu ne zaman elinden kaçmıştı, bilmiyordu ama Bolat'a hak veriyordu. Bunu artık yapması, ailesiyle vedalaşması gerekiyordu. Ancak korkuyordu işte ve...

Bolat onu göğsüne çekip başının üstünü öptü ve "Düşünme Ecrin," dedi.

Ecrin geri çekilip Bolat'a baktı. Yanında olduğu için çok mutluydu ve onun bu çabasına hayran kalmıştı. "Tamam, dediğin gibi olsun ama önce bana biraz zaman ver. Bunu böyle hemen yapamam. Ayrıca Erdemler Aydın'a, teyzesine gidecekler. Onlar gittikten sonra gideriz."

Bolat sevdiği kadının gözlerinde gördüğü korkuyu ve paniği fark edip gülümsedi. "Tamam, sen nasıl istersen öyle olsun."

Ecrin onun bu anlayışlı hâline tebessüm etti. "Teşekkür ederim."

Bolat, Ecrin'i kollarına alıp, "Sen nasıl istiyorsan öyle olacak. Sakın aksini düşünme!" dedi ve kollarında olan kadının saçlarında aşkı kokladı.

12. BÖLÜM

Ertesi günü ailesi Aydın'a gittikten sonra Ecrin, kendi evine gitmeyi uzun uzun düşündü. Yatağında uzanıp ne yapacağına karar vermeye çalışırken telefonunun zil sesiyle irkilmesine mâni olamadı. Telefonu eline alıp ekrana baktığında gördüğü isim gülümsemesine sebep oldu. Telefonu, "Selam," diyerek açtı.

Bolat duyduğu sesle bir an gözlerini kapatıp tadını çıkardı. Bu kadın onundu, kaçışı yoktu. Birkaç saniyelik hayallerinden çıkıp, "Selam güzelim. Nasılsın, ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ecrin sade ama samimi soruya aynı içtenlikle cevap verdi. "İyiyim canım, öyle oturuyordum. Sen ne yapıyorsun?"

"Bütün gece seni düşündüm ve uyuyamadım. Bunun acısını senden çıkarmam lazım."

Ecrin duyduğu sözlere kızsa mı yoksa sevinse mi bilemedi. Güldü. "Yani şimdi sen beni düşünmekten uyuyamadın -ki bu çok güzel bir şey- ve sonra bu konuda beni suçlamaya karar verdin. Hım, sence ben şimdi ne demeliyim?"

Bolat da güldü. "Beni evine çağırıp kahvaltı ısmarlayabilirsin ya da sen, bana gelip kahvaltı hazırlayabilirsin?"

Ecrin bu sefer sesli güldü. "Çok tatlısın, biliyorsun değil mi?"

"Yani bunu hep söylerler ama sen söyleyince daha güzel oldu."

"Bak sen, çok da ukalayız."

"Peki, bu ukala kahvaltı edebilecek mi?"

Ecrin telefonu açtığından beri gülümsediğini fark etti. Bu adam onu mutlu ediyordu. "Saat on olmuş ve sen *bütün gece uyumadım,* dedin ama herhâlde sabah uyumuşsun. Çünkü ben bu saate kadar kahvaltıya kalmam. Bu yüzden ben sana geliyor ve kahvaltı hazırlıyorum. Nasıl fikir?"

"Ba-yıl-dım!"

"O zaman bana konum atar mısın?"

Bolat bir an sustuktan sonra, "Şey... Aslında ben kapının önündeyim, seni almaya gelmiştim, belki kahvaltı ederiz diye... Senin erken uyanmış olabileceğini düşünemedim," dedi.

Ecrin şaşkınlıktan konuşamadı ve Bolat'ın nerede olduğunu idrak ettiği anda hızla yataktan kalktı, merdivenlerden indi, dış kapıya, ardından bahçe kapısına koştu. Kapıyı açtığı anda arabasında oturmuş, elinde telefon olan Bolat ile göz göze geldi.

İkisi de aynı anda telefonu indirdi ve Bolat, arabadan inerken Ecrin de ona doğru birkaç adım attı. Üzerinde kısa bir şort ve tişört olan kıza gözlerinde yanan ateşle baktı. Karşı karşıya geldikleri anda Bolat, uzanıp elini yanağına koydu ve kendine çekip alnından öptü. Ecrin'in evi nezih bir semtteydi ve tüm evler villa tarzı olduğu için diğer bir evle arasında hatırı sayılır bir mesafe vardı. Buna rağmen Bolat, Ecrin'i incitecek bir şey yapmaktan çekiniyordu.

"Bana gidelim," derken tamamen Ecrin'i düşünüyordu.

"Az önce bana gelebileceğini de söylemiştin?"

Bolat etrafa göz attıktan sonra Ecrin'in gözlerine sevgiyle baktı. "Bence benim evimde daha rahat ederiz."

Ecrin nedeni soramayacak kadar mutluydu. Tebessüm ederek, "O zaman bana birkaç dakika ver, hemen geliyorum," dedi.

Bolat onun böyle de gelebileceğini söyleyecekken Ecrin, Bolat'ın cevabını beklemeden eve doğru koştu. İndiği hızla merdivenleri çıkıp odasına girdi. Rekor bir hızla üzerini değiştirdi, yüzüne biraz renk verip saçlarını taradı ve çantasını alıp aşağıya indi. Bunları sadece on beş dakikada yapmıştı. Dışarı çıktığında Bolat'ı arabaya yaslanmış bir şekilde beklerken buldu. "Hazırım," derken dişlerini göstererek gülümsüyordu.

Bolat yeniden kollarına alıp sarıp sarmalamak istese de içgüdüleri buna engel oldu. Alıp içine saklamakla nefessiz kalana kadar öpmek arasında gidip gelse de Ecrin için arabanın kapısını açtı. Ardından düşüncelerine gem vurup arabaya bindi ve evine doğru sürdü.

Bolat'ın evi, Ecrin'in evinden çok uzak değildi. Kısa süre sonra pastaneden aldıkları poğaçalarla birlikte eve varmışlardı. Ecrin, kendi evinden çok da büyük olmayan evi incelerken hayranlıkla baktı. Salonu yavaş yavaş gezip her şeyi incelerken, "Evin çok güzelmiş," dedi. "Özel dizayn edilmiş gibi?"

Bolat eve bakarken sevgiyle gülümsedi. "Annemin zevki. Ondan sonra eve hiç dokunmadım."

Ecrin baktığı tablodan gözlerini ayırıp hüzünle Bolat'a baktı. "Peki, annenden sonra baban nasıl oldu?"

Bolat, Ecrin'e doğru yürüdü ve onu belinden tutup kendisine doğru çekerek elinin tersiyle yanağını okşadı. "Babam sanırım benden daha kötü durumda. Belli etmemeye çalışıyor ama görünen tam da o! Babam kendisini affedemiyor."

"Ama annenin gitmesi sizin suçunuz değil ki o zaten karar vermiş gitmeye ve sonrasında o kaza..."

"Çok haklısın canım ama babam, *kırk yıllık karımı nasıl tanımam, onun yalan söylediğini nasıl anlamam,* diye kendini

suçlayıp duruyor. Kazadan sonra bu eve adımını atmadı. Sadece annemin mezarına gelip gidiyor o kadar. Bu evde annem olmadan yaşamak istemiyor. Bende de tam tersi olmuştu. Ben annemin mezarına gidemiyordum. Aslında hepsi saçmalık işte!" Sözleri sinirli bir sitemdi ve Ecrin'in sessizliğine karşın devam etti. "Olacak ve öleceğe hiçbir zaman çare bulunamamış, ben hatta biz neyin kafasını yaşıyoruz ki? Yani ne zamana kadar bu böyle devam edecekti... Ben o mezara gittim, sen de o eve gideceksin ve babam da bir zaman sonra bu eve girecek! Bizler sadece zamanın, acımızı dindirmesini bekliyoruz ama içimizdeki suçluluk bitmeyince acı da dinmiyor. Sadece mezarda yatan bir zamanlar ölesiye sevdiğimiz ruhları azap içinde bırakıyoruz. Bu onlara yaptığımız en büyük acımasızlık. Dün... Dün o mezara gidince bunu anladım."

Ecrin, Bolat'ın içini dökmesine sevinmişti. Bazı şeyler konuşulmayınca fena bir ağırlık yapıyordu. Ecrin de bunu zor yoldan ve yeni öğreniyordu. "Dediğin gibi ne yaparsak yapalım, bazı şeyleri değiştiremiyoruz. Bu yüzden kendimizi suçlamamız çok yanlış..." Gözlerini Bolat'ın gözleriyle buluşturdu. "...ve aslında benim yaptığım da yanlıştı. O kaza ne yaparsam yapayım, olacaktı. Bu kaderdi. Babamın arabayı kendi sürmesi için inat etmesi ki babam hiç inatçı bir insan değildi. Sonra benim dediğim yoldan değil de yine kendi istediği yoldan gitmesi de kaderdi. Bizi o kazaya çeken kader!"

Bolat duymak istediği sözleri duymak için, "Yani?" diye sordu.

"Eve gitmeye ve ailemle vedalaşmaya kesin olarak karar verdim."

Bolat gülümsedi. "Dün biraz tereddütlerin olduğunu ve beni oyalamaya çalıştığını anlamıştım. Bu yüzden kararına çok sevindim."

Ecrin, Bolat'ın yüzüne dokundu ve onu hissetmek için yavaşça tüm yüzünü okşadı. Kirli sakallı yanağında biraz fazla

oyalandı ve işaret parmağının tersiyle şakağına doğru ilerledi. Bolat ise gözlerini kapatıp anın tadını çıkardı. Ecrin'in dokunuşlarıyla bütün bedeni anında uyarılmıştı. O da Ecrin'e dokunmak ve o hazzı hissetmek istiyordu. Ancak sonunun gideceği yeri bildiği için aklını dağıtmak istedi.

"Kahvaltı mı etsek?"

Ecrin böyle bir anda söylenen sözle öylece kalakaldı. Yanlış bir şey yaptığını düşünüp anında elini çekti ve Bolat'tan uzaklaştı. Bolat, onun yüzünün asılıp uzaklaşmasından rahatsız oldu. Bir boşluğa düşmüş gibiydi ve yanlış bir karar verdiğini hemen anladı. Hayatının hiçbir anında Ecrin'i böyle görmeyi istemiyordu. Hiç düşünmeden yeniden kollarına aldı ve aylardır yapmak istediği şeyi yaparak Ecrin'in dudaklarını esir aldı. Önce hafif başlayan öpücükleri, Ecrin'in acemice cevap vermesiyle derin bir öpüşmeye dönüştü. Sonunu düşünmedi. Gittiği yere kadar gidecek ve Ecrin'i asla üzmeyecekti.

Ecrin neye uğradığını şaşırsa da Bolat'a uyum sağladı ve kollarını boynuna doladı. Elleriyle çok merak ettiği saçlarını okşarken Bolat'ın onu şehvetle öpmesine izin veriyordu. Bu adamı çok seviyordu ve bir şeyler yaşanacaksa her şeyi onunla yaşamak istiyordu. Bedeninde hissettiği hareketlilik bunu açıkça gözler önüne seriyordu ancak içten içe de korkuyordu.

Bunu Bolat da hissetmişti. Dokunuşlarını yavaşlattı, alt dudağını hafifçe ısırıp, son kez öptükten sonra geri çekilerek Ecrin'in yüzüne baktı. "İncinmeni istemiyorum ama seni çok istiyorum ve duramamaktan korkuyorum. Bu yüzden kahvaltıya geçsek iyi olur."

Ecrin, sevdiği adamı dikkatle dinlerken son sözlerini, az önceki bozulduğu anlar için söylediğini anladı. Gülümsedi. Bu adam için kalbi iyi şeyler fısıldıyordu ve biliyordu ki kalbi yanılmıyordu. Ayakları üzerinde hafifçe kalkıp kendisine doğru eğilen adamı dudaklarından öptü. "Hadi o zaman bu aç ve benim yüzümden uykusuz kalan adamı doyuralım."

Bolat, Ecrin'in kendisini anladığını biliyordu. Söylediği sözlere gülümsedi ve beraber kahvaltıya geçtiler.

Beraber bol sohbetli bir kahvaltı yaptıktan sonra kahvelerini alıp salona geçmişler; birbirlerinden, ailelerinden ve iş hayatından konuşup durmuşlardı. Sürekli kahveler tazelenmiş ve sohbete devam etmişlerdi. İkisi de daha önce bu kadar konuşkan olduklarını düşünmüyorlardı. Sohbetleri su gibi akıyor ve sanki yıllardır arkadaşmış gibi rahatça şakalaşıp, oradan buradan konuşup gülüyorlardı. Kahveler bitmiş, Ecrin uzanmış ve başını Bolat'ın bacağına yaslamıştı. Konuştukları konular, kişilikleri ve hayatlarıyla ilgili anlattıkları özel anlar, aralarındaki samimiyeti derinleştirmişti. Bolat onun saçlarını okşuyor, bazen eli boynuna kayıyor ve parmaklarıyla orada geziniyordu.

"Çok huzurluyum. Uzun zaman sonra bu evde böyle huzurlu olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama..."

Bolat susunca Ecrin doğruldu. "Ama?"

Bolat kolunu açıp Ecrin'in gelmesini bekledi. Ecrin istenen davete istekle cevap verdi. Bolat saçlarına bir öpücük bırakınca yüzünü onun boynuna gömdü. Kokusunu içine çekerken Bolat'tan hırıltılı bir ses duydu. Yavaşça yüzünü geri çekecekken Bolat buna izin vermedi.

"Öyle kal lütfen."

Bolat'ın fısıltı sesine uyum sağladı ve sesini çıkarmadan sevdiğinin kokusunda kaldı. "Ama..." diye az önceki sözlerine devam etti. "Seni ilk gördüğüm anda bana iyi geleceğini anlamıştım. Evli ya da hayatında biri olduğunu düşündüğüm anlar bile benim olmanı istemiştim. Bu kadar delirmem de bu yüzdendi. Resmen benliğimden çıkmıştım. Artık benim olamayacağını düşündükçe öfkem büyüyordu."

"Senin bana kötü davrandığın o gün yıkılmıştım. Efe'nin sözlerine ve gördüğüm haberlere rağmen sana güvenmiş ve odana gelmiştim ama karşımda farklı birini görmek..."

"Efe'yi ayrı bir sorguya çekeceğim zaten," diyerek Bolat o günün pişmanlığını gizlemek için araya girdi.

Ecrin yeniden doğrulup Bolat ile göz göze geldi. "Efe benim üniversiteden arkadaşım, biliyorsun."

Bolat sadece, "Evet," dedi.

"Üniversitede çok iyi anlaşır, birbirimizi çok severdik. Yıllardır görüşmemiş olsak da o gün İzmir'de karşılaşıp, bana iş teklif ettiğinde sanki araya yıllar girmemiş gibiydi. Ve benim üzülmemi istemediğini bildiğim için ona güvenirim. Sanırım, işe başlayalı birkaç ay olmuştu, bir toplantı sonrasıydı ve sen yine bana *yüzün tanıdık geliyor* demiştin. O sırada Efe ile göz göze geldik ve sen yanımdan gidince o geldi ve *sakın ona güvenip âşık olma, üzülürsün,* dedi."

Bolat sinirle dişlerini sıksa da gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı.

Ecrin, Bolat'ın mimiklerini takip ediyordu. Bir şeylerin olduğunu düşünerek, "Ne oldu?" diye sordu.

Bolat'ın düşünceli gözleri Ecrin'i buldu. "Bana da senden uzak durmam için bir şeyler söylemişti."

Oldukça şaşıran Ecrin, "Nasıl şeyler?" diye sordu.

"Sana göre olmadığımla ilgili şeyler..." Bir an sustu ve sonra anlamak ister gibi devam etti. "Bunu neden yaptı, çok merak ettim. Efe oyunları çok sever ve böyle şeyler onun için normal ama bizi radarına almak için onu ne tetikledi?"

Ecrin, Bolat'ın bir polisiye filminde cinayet vakası çözüyormuş gibi ciddi ciddi düşünmesine şaşkınlıkla bakakaldı. Ardından kendini tutamadı ve ufak bir kahkaha attı. Bolat bir rüyadan uyanır gibi başını Ecrin'e çevirdi. Onun neşeyle gülüyor olmasını hayranlıkla izledi. Kolunu koltuğa yasladı ve

başını da koluna yerleştirip sevdiği kadına bakmaya devam etti. Ecrin kahkahasının sonuna gelirken Bolat'ın bakışlarını yakaladı. Yavaşça susarken bir anda kendini Bolat'ın kollarında buldu.

"Belki de amacı bizi birbirimizin aklına düşürmekti."

Bolat, "Hım mantıklı, tam da Efe'ye göre bir hareket," diye mırıldanırken parmakları, Ecrin'in dudaklarıyla ilgileniyordu. Ecrin'in az önceki kahkahası gözlerinin önünden gitmiyordu. Genç kadının yaptığı her hareket Bolat'ı fena hâlde harekete geçiriyordu. Bolat, tadından vazgeçemediği dudaklara kapanırken Ecrin de aynı şekilde karşılık veriyordu. Bolat, ateş gibi yanan dudakları esir alırken elleri boş durmuyor ve ellerini tişörtün altına geçirip, sevdiği kadının sıcaklığını hissediyordu. Elleri belini okşayıp kendine doğru çekiyor, bu yakınlık yeterli gelmeyince sabırsızca başka bir yöntem deniyordu. Ecrin ile yakınlaştığında hiçbir şeyin yeterli gelmeyeceğini anlamıştı. Öpüşmeyi kesmeden Ecrin'i koltuğa yatırdı ve ellerini ön tarafa, göğüslerinin üzerine getirdi. Onlara dokunduğu anda Ecrin'in beli kavislendi ve yukarı kalktı. Ecrin bedeninde oluşan ve büyük haz aldığı değişikliğin sona ermemesi için Bolat'ın her hareketine uyum sağlıyordu. Göğüslerinin üzerindeki iri elleri hissedince inlemesine engel olamadı ve bu inleme Bolat'ı daha çok tahrik etti ve aynı zamanda kendine getirdi. Karşısındaki aylardır âşık olduğu güzel kadına baktı ve Ecrin'in nasıl masumca kendini teslim etmeye hazır olduğunu gördü.

Bu kadın her şeyiyle onundu, sadece onun!

Birden bedenindeki kan yavaşladı ve daha doğru düşünmeye başladı. Kendisi ne yaparsa yapsın, uymaya hazır olan kıza baktı. Bunu ona yapamazdı. Onu layık olduğu şekilde kendisinin yapmalıydı. Şu anda bu koltukta sadece şehvetle hareket edip arzusunu gidermek istemiyordu. Yavaşça Ecrin'in üzerinden kalktı. Merakla kendisine bakan genç kadına doğru elini uzattı.

Ecrin vücudunda oluşan uyuşukluğu, bacak arasındaki karıncalanmayı düşünmemeye çalışıp Bolat'ın bir şeyler söylemesini bekledi. Bolat sessizlik içinde şefkatle Ecrin'in ellerini çekti ve alnına bir öpücük bıraktı. Ecrin çatallaşmış sesiyle, "Neler oluyor?" diye sordu.

Bolat yanına oturdu ve ellerini tuttu. "Sana çok fazla değer veriyorum Ecrin ve senin incinmeni istemiyorum, bunu söylemiştim. Şimdi seni böyle bu şekilde... Olmaz, Ecrin. Sana en doğru şekilde en güzel şeyi yaşatmak istiyorum."

Ecrin için bu yaşadıkları çok yeniydi ve Bolat'ın her dokunuşu kendinden geçmesine sebep oluyordu. Bolat'a hak verirken gözleri doldu ve hızla sevdiği adamın boynuna sarıldı. Biraz da utandığı için yüzünü saklamak istiyordu.

Bolat, Ecrin'in yüzünü sakladığını fark edince geri çekildi. "Utandın mı sen?"

Ecrin başka yerlere bakmaya çalışınca Bolat, çenesinden tutup kendisine doğru çevirdi. "Utanma! Sen benim her şeyimsin, ben de senin olacağım! Benden utanma. Az önce yaptığımız şeyin zamanı değildi ama bu er geç olacak! Sen her şeyin en güzeline layıksın." Sözlerinin ardından şefkatle alnından öptü.

"Bir kere o kız estetik harikası!"

Bolat, Ecrin'in küskün bir tavırla bu sözleri söylemesine kahkaha atmak istese de kendini tuttu ve ciddi bir tavır takındı.

"Bence gayet güzel," diyerek Ecrin'i daha çok gaza getirdi.

Saatlerce sohbet edip, birbirleri hakkındaki konuşmalarından sonra mola vererek bir yarışma programı açmışlardı. Ak-

şamın karanlığında arada kahkahaları çınlasa da son dakikalar kıskançlık krizleri baş göstermişti.

"Bence değil. Ayrıca ben uzun, kıvırcık saçlı olan adamı tutuyorum."

Bolat birden yerinde doğrulunca Ecrin de kolunun altından doğrulmak zorunda kaldı. İçindeki kıskançlık öfkesiyle, "O adam yakışıklı bile değil!" diye bağırdı.

Bu sefer Ecrin gülümsemesini bastırdı. "Benim yakışıklı anlayışım biraz farklıdır. Hem o estetik harikası da güzel değil, ben bir şey diyor muyum?"

Bolat alayla, "Demiyor musun?" diye sorunca Ecrin'in suratı asıldı.

Birkaç saniye Bolat'a ters bir şekilde bakmaya devam edince Bolat, kahkaha atarak onu yeniden kollarına alıp sıkıca sardı ve "Benim kıskanç sevgilim," diyerek saçlarına öpücük bıraktı.

"Ben kıskanç değilim, asıl kıskanç sensin!"

Bolat, Ecrin'in bu hırçın hâline bayılmıştı. "Evet, ben kıskancım ve bunu aklından çıkarmasan iyi edersin."

Ecrin'in kaşları havaya kalktı. "Sanki bir tehdit seziyorum?"

Bolat omzunu silkti. "Tehdit değil hanımefendi, gerçek. Hayatının adamı benim!"

Ecrin onun bu maço hâllerine gülümseyerek, "Sensin canım," dedi.

Bu sözlerin ardından Bolat birden ciddileşti. "Gitmeni istemiyorum."

Ecrin'in gülümsemesi silindi. "Ben de istemiyorum."

"O zaman kal, gitme!"

"Çok isterim ama hem evde olmam lazım hem de senin için daha iyi olur."

Bolat onun ne demek istediğini anladı. "Haklısın, sen bu çatı altındayken ben rahat duramam," dedi ve Ecrin'in çenesinden tutup kendisine çevirdi. Dudaklarını yeniden esir alıp veda öpücüğüne bütün sevgisini katarak öptü. Bolat geri çekildiğinde Ecrin'in gözleri hâlâ kapalıydı.

Ecrin, "Buna nasıl alışacağım, bilmiyorum," diye fısıldarken Bolat onun dudaklarını, yanağını okşuyordu.

"Zaten alışmaman gerekiyor, sevgilim."

Ecrin ışıl ışıl gözlerini açıp sevdiği adama baktı. Bu adamı seviyordu. Birkaç dakika bu şekilde bakıştıkları sırada Ecrin, Bolat'ın bakışlarının arzuyla değiştiğini gördü. Sevdiği adamın dokunuşlarını ne kadar çok sevse de onu daha fazla zorlamak istemiyordu. Bu yüzden konuyu değiştirdi. "Yarın evime gitmeye karar verdim. Benimle beraber gelme teklifin hâlâ geçerli mi?"

Bolat'ın ateş gibi yanan bakışları birkaç saniye daha orada kaldı ama zorla da olsa kafasını dağıtmak için Ecrin'in sorusuna odaklandı. "Zaten bensiz hiçbir yere gidemezsin!"

Ecrin kaşlarını çattı. "Korkmaya başlıyorum artık..."

Bolat merakla lafını kesip, "Neden?" diye sordu.

"Sanki maço bir adama âşık olmuşum gibi hissediyorum."

Bolat neşeli bir kahkaha attı. "Hislerinde yanılmıyorsun, ben kıskanç ve sevdiğini sahiplenen bir adamım."

Ecrin korkmuş bir yüz ifadesiyle bakıp, "Desene ben yandım," dedi.

"Ben seni çok güzel yakacağım, merak etme sen!" Ecrin bu sözler üzerine gülünce Bolat da ona eşlik etti ve "Seni seviyorum, güzelim," dedi.

"Ben de seni seviyorum, canım."

13. BÖLÜM

Ecrin ertesi günü Bolat ile birlikte amcasının evinden sadece birkaç ev uzaklıktaki kendi evinin önünde, on dakikadır bekliyordu. Bu on dakika Ecrin'e saatler gibi gelse de bir adım daha atıp o kapıyı açmaya cesaret edemiyordu. Bolat ise sabırla ve rahatsız olmadan sevdiği kadının hazır olmasını bekliyordu. Onu hiç rahatsız etmek istemiyordu ama Ecrin'in kendisini daha iyi hissetmesi için bir an önce de bu işi halletmek istiyordu. "Ecrin, istersen ben açabilirim," diyerek Ecrin'in elindeki anahtarlar için elini uzattı.

Ecrin bir rüyadan uyanır gibi gözlerini yanı başındaki Bolat'a çevirdi. Söylediği şeyi idrak ettiğinde elini açıp anahtarları almasına izin verdi. Bolat anahtarları alıp kapıyı açtı ve Ecrin'in içeri girmesi için bekledi. Ecrin, Bolat'ın gözlerine bakıp ürkek bir şekilde evden içeri adımını attı. Yavaş adımlarla evi dolaşmaya başladığında her şeyin yerli yerinde, iki yıl önce bıraktığı gibi buldu. Her eşya bıraktığı yerde kendisini bekliyordu ancak sıcak bir yuva olması gereken yerde buz gibi bir ev karşılamıştı onu. İşte bu yüzden bu eve gelmek istememişti. Doğup büyüdüğü, en güzel yıllarının geçtiği, sıcacık ailesiyle mutlu olduğu evin artık kimsesiz olduğunu hissettireceğini bildiği için bunu yapmak istememişti. Gerçekten de kimsesiz kalmıştı. Bir insanın anne babası yoksa dünyada sahipsiz kalmış gibi hissediyordu. Ecrin bunu en iyi bilenlerdendi.

Gözlerinden istemsizce yaşlar akarken kalbi sızlıyordu. Ellerini babasının koltuğunun üzerinde gezdirdi. Ardından mutfağa gitti ve annesinin mutfak kapısının koluna bıraktığı tozlu el havlusunu eline aldı. Yengesi evde çürüyüp koku yapacak her şeyi, bütün mutfağı boşaltmıştı. Yanaklarından göz-yaşları süzülürken evini ne kadar özlediğini fark etti. Annesi babası olmasa da burada kalmalıydı. Kalmalı ve onların hatırasını yaşatmalıydı. Burada uyuyup onları hissetmeliydi. Yanlış yapmış ve bunu, eve girince anlamıştı. Annesinin solmuş çiçeklerini görünce acısı ikiye katlandı. Hepsi mahvolmuştu. Annesinin özenle bir çocuk gibi büyütüp yeşerttiği çiçekleri ölmüştü. Tıpkı ailesi gibi onlar da yok olmuştu. Hıçkırmasına engel olamadı ve ağlayarak evi dolaşmaya devam etti. Yengesi mutfağı toparlayıp, eşyaların üzerini örttükten sonra eve hiç kimsenin girmesine izin vermemişti. Ne kadar yanlış yapmıştı öyle? Burada ailesinin ruhunu tutmak istemişti, belki de başarmıştı ama onları kir pas içinde bırakmıştı.

Bolat adım adım Ecrin'i takip ederken onun rahatça içini dökmesine izin veriyor ve hiç sesini çıkarmıyordu. Ecrin babasının çalışma odasına girince o da peşinden gitti. Ecrin etrafta dolaşıp her kitabı, rafı özenle incelerken sakin kalmaya çalışıyordu. Masanın üzerinde anne ve babasına sarılırken çekildikleri fotoğrafı eline alıp babasının koltuğuna oturdu. Çerçevenin üzerindeki tozu eliyle silip fotoğraftaki yüzleri ortaya çıkardı. Bolat kapıda durmuş odayı incelerken Ecrin'in çektiği acıyı kalbinde hissediyordu. Onun için yapılacak bir şeyler olmasını diliyor ve bunun için durmadan düşünüyordu. Etrafa bakarken bir şey dikkatini çekti. Kütüphaneye doğru yürüyüp özenle ayrılmış kitap boşluğuna baktı. Kahverengi kitaplıkta bu kısmın beyaz oluşu, elini uzatıp dokunmasına neden oldu. Boşluğa dokunduğunda otomatik bir çekmece gibi tık sesiyle küçük bir anahtarlık bölümü açıldı ve Bolat şaşkınlıkla açılan gizli yere baktı. Bütün kütüphane doluyken burasının bilinçli bir şekilde bırakıldığı belli olan bu boşluk hemen dikkatini

çekmişti. Kütüphaneye yaklaşırken bir şey bulmayı ya da ne bulmayı beklediğini bilmiyordu ama gizli bir yer olduğu aklına hiç gelmemişti. Dönüp Ecrin'e baktı. Elindeki fotoğrafa bakıp sessizce ağlıyordu. Onun akan gözyaşları, direkt olarak kendisinin kalbine akıyordu. Hem buna bir son vermek hem de anahtarın açacağı yerin içindekileri merak ettiği için Ecrin'e seslendi.

"Ecrin! Buradaki gizli bölümden haberin var mıydı?"

Ecrin başını yavaşça çevirip bitkin bir hâlde Bolat'a baktı. "Ben... Anlamadım, gizli bölüm mü?" Elindeki çerçeveyi özenle yerine yerleştirip ayağa kalktı. Yüzünü silip Bolat'ın gösterdiği yere doğru gitti. "Orası mı? Evet, biliyordum."

"O zaman içindekini de biliyorsun?"

Ecrin, Bolat'ın çekmecedeki şeyi merak ettiğini anladı. "Evet, biliyorum. Böylesine gizlenen bir yerde ne var, merak ediyorsun? O zaman açıp o harika şeyi sana göstermeliyim," derken babasının o çekmecedeki şeyi gösterdiği anı hatırlayınca gülümsemesine engel olamadı.

Yirmi yıl önce...

Ecrin, babasıyla beraber kütüphanede ailesinin düğün albümüne bakıyordu. Annesinin boynunda şahane, renkli taşlarla süslü bir kolye görünce çok beğendi. Hayranlıkla kolyeye bakarken babası, "Annene, babaannenin hediyesiydi, ona da kendi kayınvalidesinden kalmış," dedi. "Sen de evlendiğin zaman annen bunu, senin boynuna takacak, aile yadigârıdır ve çok değerlidir."

Ecrin küçücük çocuk heyecanıyla, "Yani bu, benim mi olacak?" diye şakımıştı.

Babası küçük kızının yüzüne bakıp kaşlarını çattı. Onun küçük kızı büyüdüğünde yuvadan uçmayacaktı. Hiçbir erkek

kızını ondan alamazdı! Bir anda sesi sertleşen Arif, "Hayır!" dedi.

Ecrin, babasının sesinden korkup, başını eğerek fısıltıyla "Ama neden?" diye sordu. Kolyeyi çok beğenmişti ve gözlerini bir türlü fotoğraftaki kolyeden alamıyordu.

Arif kızını korkuttuğunu fark edince kendine kızdı. Eliyle, minik kızının yüzünü kaldırdı ve tebessüm etti. "Çünkü sen evlenmeyecek ve hep bizimle kalacaksın, küçük hanım!"

Ecrin de babasını ve annesini bırakıp evlenmeyi düşünmüyordu zaten. Tebessümle, "Benim tek aşkım sensin babacığım, tabii ki evlenmeyeceğim," dedi ancak aklına gelenle birlikte yine suratı asıldı, o zaman o kolye onun olmayacaktı.

Arif, Ecrin'in yüzünün aldığı şekli görünce merak etti. "Benim güzel kızımın yüzü niye asıldı?"

"Çünkü... Ben o kolyeyi istiyorum, çok güzel!"

Arif aklına gelen güzel fikirle gülümsedi. "O zaman senle bir anlaşma yapalım?"

"Nasıl bir anlaşma, babacığım?"

"Madem evlenmeyeceksin..." Kendisini heyecanla dinleyen kızına bakıp onun harika bir mühendis olacağını hayal etti. "O zaman, o çok beğendiğin kolyeyi, mezuniyetinde sana ben takarım."

Ecrin buna çok mutlu olmuş, sıkıca babasının boynuna sarılmıştı. Arif, kızını yerine oturtup ayağa kalktı ve masasına geçti. İlk çekmeceden küçük bir anahtar aldı. "Gel bakalım, sana çok beğendiğin kolyeyi göstereyim." Ecrin heyecanla yerinden kalkıp kütüphanedeki tek beyaz yere, babasının yanına gitti ve sabırla çekmeceyi açmasını izledi. Babasının çıkardığı kolyeyi gördüğü anda âdeta büyülenmişti.

"Sözünü unutma küçük cadı, senin tek aşkın benim!"

Ecrin babasının sesini uzaktaymış gibi duyarken gözleri ileride kendisinin olacağı kolyedeydi.

Ecrin yüzündeki gülümsemeyle masanın önüne geçti. "Babam anahtarlarını masasının çekmecesine koyardı." İlk çekmeceyi açtı ve aradığını kısa sürede buldu.

"Buldum!"

"Eve geldiğimizden beri ilk defa yüzün güldü, içinde ne olduğunu gerçekten çok merak ettim."

Ecrin, Bolat'ın yanına döndü, elini yüzüne koyup hüzünle karışık mutlulukla gülümsedi. "Sanırım, babama yalan söylemişim."

Bolat, "Hangi konuda?" diye sorarken şaşkındı.

"*Tek aşkım* olacağı konusunda. Âşık olup evlenmeyeceğime dair babama söz vermiştim."

Bunu duyan Bolat'ın yüzü ister istemez asıldı. "Evlenmeyecek misin?"

"Henüz bir evlenme teklifi almadım, bilemiyorum," diyen Ecrin'in gözleri muziplikle parlıyordu. Cümlesi bittiği anda Bolat'ın alev saçan gözlerini gördü ve onun, bir şey diyeceğini anladı. Elini usulca Bolat'ın dudaklarına götürüp konuşmasını engelleyerek, "Hadi açalım," dedi.

Bolat, Ecrin'in burada, bu konuşmayı yapmak istemediğini anlamıştı. Onun bu isteğini anlayışla karşıladı. Ecrin'in kendisinin olduğunu bilmek bile huzur bulmasına yetiyordu. Bu yüzden evlilik konusunu sonra konuşmak üzere aklına not edip şimdiki ana odaklandı.

Ecrin'in titreyen elleriyle anahtarı yerleştirip, çevirdiğini görünce merakla içinden çıkacak şeyi beklemeye başladı. Ecrin'in eline aldığı harika bir kolyeye bakakalmış ve değerli bir şey olduğunu hemen anlamıştı. "Annene mi aitti?"

"Babaanneme aitmiş, o, düğünlerinde annemin boynuna takmış. Ona da kendi kayınvalidesinden kalmış. Belli ki bayağı uzun bir geçmişi var. Babamın söylediğine göre, evlenirsem annem de düğünümde bana verecekmiş." Ecrin'in sesi titre-

meye başlamıştı. Sevdiği adam yanındaydı ve bir gün evlenecekse, evleneceği adamın Bolat olmasını istiyordu. Düğünde takılacak kolye de buradaydı ama onu takacak annesi...

Bolat, Ecrin'in ağlamak üzere olduğunu fark edince, sesine alınmış bir ton verip, "Sen zaten evlenmeyecekmişsin, babana söz vermişsin," diyerek dikkatini dağıtmak istedi.

Ecrin, Bolat'ın sesindeki alayı hemen fark etti ve o da oyuna katıldı. "Evet, haklısın! Zaten babam da mezuniyet günümde boynuma takmıştı. Yani kolyeye sahip olmak için evlenmeme gerek kalmadı."

Bolat kendi tuzağına düştüğünü hissedip panikledi. "Ama sonuçta bu aile yadigârı, senin de bu geleneği devam ettirmen lazım."

"Nasıl olacakmış o?"

"Tabii ki benimle evlenip, çocuk sahibi olarak," derken Bolat'ın yüzü gülüyordu.

Ecrin de Bolat ile birlikte güldü. Kolyeyi yerine yerleştirirken çekmecede sadece kolye olmadığını fark etti. İçinde başka neler olduğunu düşünürken istemsizce kaşlarını çattı. Birkaç saniye çekmeceyi inceledikten sonra içinde gördüğü bez parçasına sarılmış şeyi ve beyaz zarfı alıp şöyle bir baktı. Bezi açınca kahverengi kaplı bir defter olduğunu gördü. "Bunların ne olduğunu bilmiyorum." Ecrin, elindekilerle birlikte odada bulunan ikili koltuğa oturdu. Bolat da yanına oturduktan sonra defteri inceledi. "Bu bir günlük ve bu da babamın yazısı! En son tarih... Ben sekiz yaşındayken yazmış."

"Bunu yalnız okumak istersen anlarım."

Ecrin başını iki yana doğru olumsuz şekilde salladı. Ailesinin her şeyini bilirdi ama bundan haberi yoktu. Neyle karşılaşacağını bilmiyordu. "Hayır, yanımda olursan çok sevinirim."

Bolat anlayışla tebessüm etti. "O zaman önce içecek bir şeyler ve oturacak temiz bir yer hazırlayalım, ne dersin?"

Ecrin bu mantıklı sözlere sadece başını olumlu şekilde salladı ve hazırlık için ayağa kalktı. "Mutfakta bir şey yok, bomboş ama oturacak yer ayarlayabilirim."

Bolat, iki yıldır açılmayan evde bir şey olmayacağını biliyordu. "Tamam, o zaman, ben de bir şeyler almaya gideyim."

Ecrin başını sallayıp Bolat'ın gitmesini bekledi ve sonra oturacak yer hazırlamak için işe koyuldu.

Yarım saat sonra Bolat dışarıdan gidip aldığı kahveyi yapmış, Ecrin de tozlu koltuklara temiz çarşaflar sermişti. Koltuğa oturduklarında Bolat, kolunu Ecrin'in omzuna attı ve beraberce defteri okumaya başladılar.

Günlüğün ilk beş altı sayfa sonrasındaki kısım...

...sonrasında kendimizi hastanede bulduk ve annen hemen doğuma alındı. Ben ise doğumhanenin önünde sabırsızca tanımadığım bir adamla volta atıyordum. O da kendi karısını bekliyordu. Bir süre sonra içeriden gelen çığlıklar birbirine karışmıştı. Hangisi benim Nilüfer'imin sesiydi, anlayamıyordum. Kulağımda içten içe beklediğim bebek sesinin hayali vardı. Çok gergindim ama yanımda volta atan diğer adam benden daha gergindi. Sanki içeriden olumsuz bir haber gelirse her an kaçacakmış ya da onun için dünyanın sonu olacakmış gibiydi. Oysa ben kaç defa bu olumsuz haberi almıştım. Ama bu defa sondu. Eğer bu defa da çocuğumuz ölü doğarsa Nilüfer'in daha fazla bu acıyı yaşamasını istemiyorum.

İçimdeki umudu yok etmeye çalışır gibi sanki dışarıda gök deliniyordu. Sadece dakikalar sonra çığlıklar sona erdi. Kalbimin gümbürtüsü kulaklarımda atıyordu. Benimle bera-

ber yanımdaki adamın da adımları durdu ve gergin bir şekilde beklemeye başladık. Doktorlar yanımıza gelip bizimle konuşmaya başladı. Biz yine bebek sahibi olamamıştık. Ben bunun acısı içinde kahrolurken Nilüfer'imi nasıl teselli edeceğimi düşünüyordum.

Ecrin okumaya ara verip Bolat'a baktı. "Ama bu benim doğum tarihim. Yani ben o gün doğmuş olmalıydım. Burada yazan ise..." derken aklı oldukça karışmıştı ve içinden tahminlerini susturup kulaklarını o tehlikeli sese tıkamıştı.

Bolat ise defterde okuduklarının üstüne, Ecrin'in, bu defteri daha önce görmediğini de ekleyince gerçeğin farkına varmıştı. Uzak bir ihtimal olabilirdi ama dünyada binbir türlü şey oluyor ve bunu her gün okuyor, izliyordu. Her şey olabilirdi ancak yorum yapmaktan kaçıp Ecrin'i korumak ister gibi daha sıkı sardı ve sessizliğiyle onu da okumaya sevk etti.

Doktor bana, "bebeğinizi kaybettik," deyince şaşırmadığımı fark ettim ama içimdeki üzüntüyü anlatmaya tarif yetmezdi. Böyle bir şeyi beklediğim hâlde yıkılmıştım. Allah'a, karım için dua ederken yan tarafımda diğer adamın isyanlarını, itirazlarını duydum. Onun bebeği doğmuştu ama karısını kaybetmişti. Nilüfer'imi kaybetmeyi düşünemiyordum bile ve adamın hâline üzülüyordum. Ancak onun bebeği istemediğini de acı bir şekilde dinledim. İlk başta bebek adına üzüldüm ve adama çok kızdım ama sonra aklıma çok güzel bir fikir geldi. O bebek yani sen güzel kızım, benim - bizim olmalıydın, Ecrin. Bizim ailemizin!

Ecrin okuduğu satırlar yüzünden gitgide daralan nefesini kontrol edemedi ve bir an nefes alamadığını hissetti. Tıkanmaya başladı. Defteri, sanki zehirli bir örümcekmiş gibi elinden fırlatıp öne doğru eğildi. Nefes alamıyordu. Bir astım hastası gibi hırıltılı nefes çıkarıp veriyor ama buna rağmen boğulduğunu hissediyordu. Bütün vücudu titrerken kalbi ağzında atıyordu. Gözleri yanmaya başladı. Canı fena hâlde acıyordu. Okudukları saçmalıktı. Birisi olmayan şeyler yazmıştı. Üstelik

babasının yazısını da taklit etmişti. Bunu düşündüğü anda ağzından ilk önce çığlığa benzer bir ses, hemen ardından histerik bir kahkaha çıktı. Sonra ayağa kalkıp karşısındakinin Bolat olduğunu unutup konuşmaya çalıştı. Gözlerini kocaman açmış, bir eliyle defteri gösteriyor, diğer eliyle sancı giren kalbini tutuyordu.

"Bu-bu... Saçma... Bu..." diyerek tekrar ediyor ama ağzından anlamlı sözler çıkmıyordu. Birden ağlamaya başladı. Bütün yaşadığı şeylerin ağırlığını kaldıramadı ve çığlık atmaya başladı. Bolat onun bir tür kriz geçirdiğini anladı ve kendine zarar vermemesi için hızla birkaç adım attı ve Ecrin'i kollarına aldı. Ecrin sarsıla sarsıla ağlarken Bolat, sevdiği kadını böyle görmenin acısını yaşıyordu. Onun neler hissettiğini anlayamazdı ancak tahmin edebilirdi. Bir insanın bütün hayatının yalan olduğunu öğrenmesi, üstelik anne baba bildiği insanları kaybetmişken bunu öğrenmesi, daha çok kimsesiz hissetmesine neden olabilirdi. Bolat, Ecrin'i sakinleştirmeye çalışırken sevdiği kadının kollarına yığılıp kalmasını acıyla izledi.

Onu hemen az önce oturdukları koltuğa taşıyıp dağılan saçlarını yüzünden çekti ve gözyaşlarını sildi. Acıyla buruşmuş yüzüne bakınca içi sızladı. Zaten Ecrin'in bu kadar acı çektiğini bilmiyordu, bir de şimdi bu çıkmıştı. Ecrin'in güçlü bir kadın olduğunu hep görmüştü ve biliyordu da ama bu yaşadıklarını kaldırabileceğinden emin değildi. Ayağa kalkıp bir kolonya bulmaya çalıştı, birkaç dakika arayıp bulamayınca bir bardak su getirip eliyle yüzünü ıslattı. "Ecrin, güzelim, kendine gel!"

Defalarca dil döktüğü hâlde bir yanıt alamadı. İlk başta hastaneye götürmek ve bir sakinleştirici yaptırmak istedi ama buna Ecrin'in karşı çıkacağını düşünüp vazgeçti. Uyandığında kendisini hastanede değil, evinde bulması ruh sağlığı için daha iyi olacaktı. Bugün bütün her şeyi öğrensin, bütün acısını akıtsın istiyordu.

Aradan geçen yarım saatten sonra Ecrin kendine gelmişti ama gözlerini açtığından beri hiç konuşmamıştı. Bolat bu durumdan endişeleniyordu. Ecrin'in elini şefkatle okşayarak göz göze gelmeye çalıştı. "Ecrin, canım, iyi misin?"

Ecrin bakışlarını yavaşça Bolat'a çevirdi. Birkaç saniye öylece baktı. "Okuduklarım rüya değildi?"

Bolat böyle olmasını çok isterdi ancak maalesef elinden gelen bir şey yoktu. Başını iki yana salladı. "Değildi," demekle yetindi.

Ecrin robot misali dururken gözlerinden bir damla yaş aktı. Büyük bir sakinlikle, "Ben anlamıyorum. Gerçek annem ve babam değillermiş ama ben-ben bunu, hayatımın hiçbir anında hissetmedim," dedi. Bolat sessiz kaldı, Ecrin devam etti. "Yani bu defteri bulmasaydık, ben ölene kadar bu gerçeği bilmeyecektim."

Bolat bir an defteri bulmamalarını diledi.

"Keşke bulmasaydık. Gerçeği hiç öğrenmeseydim ya da gerçek ailemin beni istemediğini!"

Bolat müdahale etme gereği duydu. "Henüz tam olarak gerçeği, seni neden evlatlık verdiklerini bilmiyorsun." Ecrin, Bolat'a onu anlamak ister gibi baktı. Bolat devam etti. "Bence okumaya devam etmelisin."

Ecrin'in bakışları etrafta gezindi ve masanın üzerinde kahverengi kaplı eski defteri buldu. Bolat'ın haklı olduğunu biliyordu. Bolat o hengâmede deftere zarar gelmesin, diye masaya koyduğu defteri alıp Ecrin'e uzattı.

Ecrin eli titreyerek defteri aldı. "Ben korkuyorum, Bolat."

Bolat defteri geri aldı. "Biraz uyumaya ne dersin?"

Ecrin sadece başını olumlu şekilde salladı ve her şeyden saklanabilirmiş gibi Bolat'ın açtığı kollarına, küçük bir çocuk gibi sığındı. Bolat saçlarını okşarken gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı. Bugünün bir kâbus olmasını diliyordu.

14. BÖLÜM

Ecrin gözlerini açınca karanlık olduğunu fark etti. Yerinde doğrulurken Bolat'ın rahatsız bir şekilde uyuduğunu görünce üzüldü. Onu oturur hâldeki bedenini, rahat etmesi için koltuğa yatırma girişiminde bulununca Bolat gözlerini açtı.

"Seni uyandırmak istememiştim. Sadece daha rahat uyu diye..."

"Önemli değil, canım. Erdem çok aradı. Ben de merak etmesin, diye senin adına mesaj çektim. Sen bir bak istersen."

Ecrin telefonuna uzandı ve ilk iş olarak sesini açıp saate baktı. Epey geç olmuştu ve Ela'nın sesini duymadan uyumasına izin vermişti. İçine çöreklenen vicdanının sesini bastırmaya çalıştı. "Eğer evden uzaktaysam ki bu çok nadir olur, mutlaka Ela'yı, yani Erdem'i ararım ya da onlar beni arar ama birbirimizden haber almadan o günü geçirmeyiz." Sustu. "Bu ilk oluyor," diye fısıldadı.

Bolat ayağa kalkıp Ecrin'in yanına gitti. "Bu her zaman olan bir şey değilmiş, bu kadar üzülme."

Ecrin'in gözleri doldu. "Peki, bu değişiklikler hayatımda sürekli olursa ve ben onları artık hep ihmal etmek zorunda kalırsam?"

Bolat sevdiği kadını alıp içine sokmak ve tüm acılardan saklamak ister gibi sıkıca sardı. Psikolojisinin darmadağın olduğunu o an fark etti. "Bunları düşünme ve kendini bu kadar üzme. Henüz neler olduğunu bilmiyoruz."

Ecrin'in gözleri yine masanın üzerinde duran deftere takıldı. Hâlâ kocaman bir örümcek gibi gördüğü deftere doğru yüzünü buruşturdu. "Korkuyorum, Bolat. Karşıma daha ne çıkacak bilmiyorum ve bu, beni çok korkutuyor."

Bolat, Ecrin'in yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ben yanındayım. Belki şu anda ruhundaki acılara engel olamayabilirim ama sana hiç kimsenin zarar vermesine izin vermem! İnan bana, bu acı da geçecek! Bunu beraber atlatacağız."

Ecrin, Bolat'ın beline sıkıca sarılıp başını göğsüne yasladı. "Teşekkür ederim, Bolat."

"Buna gerek yok, biliyorsun güzelim. Şimdi ne yapmak istersin, tekrar uyuyalım mı? Hem gece yarısı olmuş, burada kalalım."

"Ben sanırım mecbur olduğum şeyi yapmak istiyorum. O defteri okumalıyım."

"Tamam, canım öyle yapalım. Ama bir şey yemedin, aç mısın?"

"Hayır, canım istemiyor ama sen de yemedin, eğer açsan seni bekleyebilirim?"

Bolat başını iki yana salladı. "Ben de aç değilim. Hadi defteri okuyalım."

Defteri eline alan Bolat, koltuğa geçip Ecrin'in elini tuttu. Geçmişin puslu inine inerken Ecrin'in kalbi hızlanıyordu.

İki saat boyunca defteri soluksuz okudular. Ecrin sekiz yaşına kadar babası her yıl belli aralıklarla günlüğe bir şeyler yazmıştı. Ecrin bunları okurken bazen gözyaşlarına engel olamamıştı. Her çocuk gibi anne ve babasını çok severdi, onlara çok düşkündü. Anne ve babası da kendisine çok düşkündü. Nasıl olur da böyle derinden bir sevgiyi, kendi canından,

kanından olmayan birileri hissedebilirdi, Ecrin'in aklı almıyordu. Öz annesi ölmüştü ve babasının diğer kardeşlerine bile bakacak durumu yoktu. Üstelik yaşlı bir annesi vardı ve öz babası hepsine bakmak için çalışması gerekiyordu. Çok sevdiği karısının üstüne, sadece yeni doğmuş bir bebeğe bakması için evlenmek istememişti. Zaten maddi gücü de buna müsait değilmiş. Ecrin, düşününce kime kızacağını bilmiyordu. Ortada kızılacak bir durum var mı, onu bile bilmiyordu. Öz babası isteyerek kendisini bırakmış ama buna mecburmuş. Arif babası kendisini evlatlık almasaymış hâli ne olurdu, düşünmek dahi istemiyordu. Üstelik defterde, bu durumu bilen üçüncü bir kişinin olmadığını da öğrendi. Yani annesi ve babası haricinde kimse bilmiyordu. Yengesi, amcası ve Erdem... Kimse bilmiyordu. Yine de en son yıllar önce yazılmış bir defterin güvenirliğini sorguluyordu. Belki babası, daha sonra amcası ve yengesine söylemişti. Emin olamıyordu ve düşündükçe kafası karışıyordu.

Defterde gerçek ailesinin bilgileri de yazıyordu. Bunu Bolat da görmüş ve hiçbir şeyi unutmayan aklına not etmişti. Yine de bu hengâmede unutur, diye bir kenara yazacaktı ancak bunun için Ecrin'in defteri bırakmasını bekliyordu. Ecrin bunu istemezse, diye gizli araştırmayı düşünüyordu. Olur da ileride isterse de elinin altında olsun istiyordu.

Ecrin kendine gelmek ve su içmek için yavaşça ayağa kalktı.

Bolat da ayağa kalkıp, "Nereye?" diye sordu.

"Su içeceğim."

"Ben getirirdim?"

Ecrin, Bolat'a baktı. Kendisine yakın olan adama bir adım daha yaklaşıp elini yanağına koydu. Bolat, sevdiğinin elinin sıcaklığını hisseder hissetmez gözlerini kapattı. Ona yakın olmak ve öylece kalmak istese de şimdi zamanı olmadığını

biliyordu. Ecrin fısıldayarak, "Yanımdasın, ne söylesem az geliyor," dedi.

Bolat gözlerini açtı ve yanağındaki eli alıp avuç içini öptü. "O zaman bir şey söyleme." Ardından Ecrin'in yüzünü ellerinin arasına alıp alnından öptü. Öyle bir öptü ki sanki yıllardır görmediği, hasret kaldığı sevdiğini öper gibi kokusunu içine çekerek yaptı bunu. Sanki ilk defa öpüyormuş gibi incitmeden dokundu. Geri çekilip alnını Ecrin'in alnına yasladı. Dudaklarını Ecrin'in sıcak dudaklarına sürterek dudaklarıyla okşadı. Vücuduna dolan arzuyu zorla da olsa bertaraf etmeye çalışıp Ecrin'e bunu yansıtmadı. Sevdiği kadın acı çekerken bunları düşünmemeliydi ama Ecrin'e karşı koymakta zorlanıyordu. Ellerini yüzünden boynuna indirip olabilirmiş gibi kendisine daha çok çekti. Dudakları şimdi kulaklarına değiyor hatta arada öpüyordu. Ecrin sevdiği adamın dokunuşlarıyla kendisini daha iyi hissediyordu. Bedenindeki kıpırtılar ruhunu hoş ediyor ve büründüğü ruh hâlinden uzaklaştırıyordu. Şu anda ihtiyacı olan tek şey Bolat ve sevgisiydi.

Bolat, ellerine hâkim olmakta zorlanmaya başlıyordu. İki gündür Ecrin'in yanında yaşadığı hâllerini düşününce, kendisinin bu hâle geleceğini hiç düşünmemişti. Ellerini onun üzerinden çekemiyordu ve açıkçası hiç çekmek istemiyordu. Yine kaçış yolu olarak az önce söylenen sözler için, "Sen istemesen de artık hep yanındayım," diye fısıldadı.

Ecrin kulağına fısıldanan sesle ürperdi. O da, "Bolat," diye fısıldadı. "Ben ne yapacağım? Kaçıp gitmeyi bile düşündüm. Niye bilmiyorum ama öyle düşün..."

Bolat, Ecrin'in kollarından kopup gideceğini bir an kabullenemedi. Bu sözler ona ağır bir gülle gibi geldi ve Ecrin'in ne durumda olduğu o anda aklından çıktı. Hırsla dudaklarına kapanıp tüm aşkını dudaklarından akıtır gibi öptü. Arzudan kaynayan bedenini zapt etmek istemiyor, şu anda Ecrin kendisine ait olsun istiyordu. Ecrin de aldığı tanıdık hazzın tadını, iyi hissettiği için geri çevirmiyordu. Bolat'ın ellerinin altında tit-

reyen, solukları hızlanan Ecrin, kanını daha çok kaynatıyordu. Hareketleri hızlanırken bir eli Ecrin'in beline ve oradan tişörtünün içine kaydı. Temas ettiği tenle birlikte vücudundaki ateş yükseldi ve diğer eliyle göğsünü sıktı. Ecrin'in irkilerek inlemesiyle birlikte yine ne yaptığını, ne kadar ileri gittiğini fark ederek anında durdu. İçinden okkalı bir küfür savurup kendisine çok kızdı. Ecrin yanındayken aklı başından gidiyor ve ona yakın olmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Ecrin gibi bir kızla ilk defa bir birliktelik yaşıyordu ve her seferinde adımlarını daha dikkatli atması gerektiğini unutuyordu. Elini olmaması gereken yerlerden çekti ama Ecrin'i bırakamadı ve sıkıca sarıp kollarına hapsetti. Onu bırakmak istemiyordu. Biraz geri çekilip o güzel yüzüne baktı. Ecrin'in öpüşmekten dudakları şişmiş, yanakları al al olmuştu. Gözleri ağlamaktan kızarmış olsa da şu an için utanarak bakıyor ve arkalara gizlenen hüzne rağmen Bolat, o gözlerdeki mutluluğu görüyordu. Yanaklarını yeniden avuçlarına aldı ve burnunun üzerini öptü. "Seni bırakmak istemiyorum. Az önceki sözlerin beni çok korkuttu. Bırakırsam sanki geri dönmeyecekmişsin gibi hissediyorum. Bana hislerimin bir yalancı olduğunu söyle!"

Ecrin dudağından ayrılmayan dudaklara doğru gülümsedi. "Oldukça yalancı hislerin var, bu duruma üzülmeli miyim yoksa sevinmeli miyim, bilemedim."

Bolat, Ecrin'in ne demek istediğini anladı ve o da gülümsedi. Bir öpücük daha bırakıp, "Sevgimden asla şüphe etme!" dedi.

Ecrin de aynı karşılığı verdi ve öptükten sonra, "Gittiğim zaman geri dönmeyeceğimden asla şüphe etme!" dedi.

Bolat mutlulukla bütün dişlerini göstererek gülümsedi ve son bir kez daha Ecrin'i şehvetle öptü. "Kaçıp gitmene gerek yok, ben sana huzurlu ortamı sağlayacağım."

"Buna gerek yok aslında, sen yanımdasın ve bu bana yeter, canım. Kaçıp gitmek isteyen yanımı böyle susturabilirim."

Bolat gülümseyerek, "Bence güzel fikir," dedi.

Ecrin sevdiği adamın varlığına şükretti. Aklını kemiren sorularla baş etmesi zorlaşıyordu ama Bolat yanında olmasaydı ne yapardı, bilmiyordu. Bu durumu kimsenin bilmemesi -emin olamasa da- durumu karmaşık hâle getirmişti. Ailesine söyleyip söylememek arasında gidip geliyordu. Ancak büyük bir yanı bunu kendine saklamak istiyordu. Bolat ile yeniden koltuğa geçti ve sabaha kadar yarı uyanık şekilde uyumaya çalıştı. Her sabah yeni bir gün, yeni bir umuttur, diye düşünüyordu. Evine geçince doğru kararı vereceğine inanıyordu. Şimdi kısa bir zaman olsa bile uyumak, düşünmemek ve Bolat'ın sıcağının keyfini çıkarmak istiyordu.

15. BÖLÜM

Ecrin sabah uyandığında burnuna; poğaça, simit, boyoz ve çay kokuları geldi. Anında gözlerini açtı. Kokular yüzünden aklı karıştı ve nerede olduğunu merak etti. Kendi evinde hâlâ aynı koltukta olduğunu görünce başını, yumuşacık mis kokulu yastığına geri yasladı. Yastık? Hızla başını kaldırıp yastığa baktı. Tanımıştı. Bu, annesinin kullandığı yastık yüzüydü ama yastık kendi sevdiği gibi yumuşaktı. Muhtemelen kendisinindi. Hüzünle gülümsedi. Bolat yine kendince bir şeyler yapmaya çalışmıştı. Ayağa kalktı ve bu güzel jesti yapan adamı görmek için mutfağın yolunu tuttu. İçeri girdiğinde gözüne ilk çarpan harika hazırlanmış bir kahvaltı masasıydı. Sevdiği adam zeytinleri tabağa koyuyordu. "Günaydın!"

Bolat elinde tabakla arkasını döndü ve anında yüzüne güzel bir gülümseme yerleşti. "Günaydın güzelim."

Ecrin de keyifle gülümsedi. "Kahvaltı harika görünüyor. Erkenden kalkmışsın?"

"Evet, erkenden kalkıp sevgilimin kahvaltısını hazır edeyim, dedim. Bunalıma girdiği zamanlar benden ayrılmak için bahanelerini rafa kaldırayım, bunları yapmamış olursam beni kapı önüne koyar, diye düşündüm. İyi etmişim, değil mi?"

Ecrin hiç beklemediği sözleri duyunca kahkaha atmasına engel olamadı. "Çok şirret bir sevgilin var gibi duruyor?"

Ecrin çayları doldururken Bolat tabağı masaya bıraktı ve "Uf, sorma bildiğin gibi değil," dedi.

Ecrin gülümserken kaşlarını çatmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Çayları masaya koydu. "Bak sen, demek öyle! İstersen seni kurtarayım o şirretten?"

Bolat, Ecrin'in oturması için sandalyeyi çekti. Kendisi de otururken Ecrin'in gözlerine bakıp, "Ne kadar şirret olsa da kendisini çok seviyorum," dedi.

"Ben de seni çok seviyorum," diyen Ecrin, karşısındaki adama aşkla bakıyordu, aynı sevdiği adamın kendisine baktığı gibi. Sevgi dolu bakışmaların ardından, dün hiçbir şey olmamış gibi kısa bir süreliğine her şeyi unutup keyifli bir kahvaltı ettiler.

Kahvaltıdan sonra Ecrin, Bolat ile bir kahve içmiş ve amcasının evine geçmek istemişti. Banyo yapıp yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Ayrıca gönül alması gereken bir de küçük cimcimesi vardı. Bolat ile vedalaşması uzun sürmüş ve yine Bolat onu bırakmak istememişti. Ecrin onun bu düşkünlüğüne, sevgisinin büyüklüğüne nasıl alışacağını bilmiyordu ve açıkçası bu bitsin istemiyordu. Şimdiden bu ilgiye bayılmıştı.

Şimdi evindeydi ve yalnız kalıp düşünme zamanıydı. Evdeki işlerini bitirmiş, Erdem ile Ela'nın gönlünü almış ve güzel bir banyo yapmıştı, ardından çocukluğunda hep yaptığı gibi saçları ıslak bir şekilde yatağına uzanmıştı.

Derin ve güçlü bir nefes alıp gözlerini kapattı. Bir süre Bolat ile geçirdiği zamanı düşündü ve kafasına takılan hiçbir soru işareti olmadığını fark etti. Bolat tam istediği gibi bir adamdı ve onunla arasında bir sıkıntı yoktu. Asıl kocaman bir soru işareti olan konuyu ise düşünmeye korkuyordu. Ne yapmalıydı? Yengesine, Erdem'e ya da herhangi birine daha söylemek istemiyordu. Kendisi bile evlatlık olduğunu kabul edememişken bir başkasının kendisine başka şekilde bakmasını istemiyordu. Yengesinden ya da Erdem'den böyle bir şey beklemese de

herhangi bir laftan alınabilir, dışlanmışlık hissine kapılabilirdi. Kendisi şimdiden bunları inceden inceye hissederken bunun gerçekleşmesi onu çok korkutuyordu.

Telefonuna gelen mesaj sesiyle başını komodine çevirip eline telefonunu aldı. Mesajı okurken ağzı kulaklarına vardı.

"İki saat on bir dakikadır senden uzağım."

Ecrin mesaja cevap vermeden önce bir tane daha geldi.

"Saatler hep böyle yavaş mı ilerliyordu yoksa senden sonra mı yavaşladı?"

Ecrin yerinde doğrulurken gözlerinden bir damla yaş aktı. Hâlâ gülümsüyordu ama akan yaşlara engel olamamıştı. İyice duygusal olmuştu. Çok hassas bir zaman geçiriyordu ve bu durumda yanında olan adam, daha hassastı. Onu öyle çok seviyordu ki bu yaptıkları çok anlamlıydı.

"O zaman bu durumda 'Senden öncesi ve senden sonrası,' diye bir zaman dilimi olması lazım, diye düşündüm."

Ecrin ufak bir kahkaha attı. Bolat'ın mesajlarına yetişemeyeceğini anlayınca aramaya karar verdi. Daha ilk çalışta açılan telefona cevap vermeden önce Bolat konuştu: "Kibarlık olsun, diye aramıyordum ama biraz daha sesini duymasam delirebilirdim. Ben ne zaman sana bu kadar bağımlı oldu..."

"Seni çok seviyorum."

Bolat sözlerini kesen cümleyle bir an kalakaldı. Kalp ritmi hızlanırken içindeki tutku büyüdü. "Ben seni daha çok seviyorum, güzelim." Ecrin gözlerini kapatıp ruhuna ışık tutan kelimeleri tek tek hazmetti. Bu anın tadını çıkarırken Bolat'ın sesini duydu. "Seni yalnız bırakmam gerektiğini biliyorum ama..."

"Bana gelir misin, Bolat?"

Bolat hiç düşünmeden, "Arabaya bindim bile," diyerek cevap verdi ve önündeki masada duran araba anahtarına uzanıp ayağa kalktı. Eve girdiğinden beri yaptığı tek iş duş alıp üzerini değiştirmek olmuştu. Ardından çalışma odasına girip

koltuğuna oturmuş, sevdiği kadını düşünüyor ve ona gitmemek için kendiyle savaş veriyordu. Doğal olarak şimdi böylesine bir davete balıklama atlıyordu. "Bir şey lazım mı gelirken alayım?"

Ecrin, sanki evinin erkeği işten dönüyormuş gibi bir hisse kapılmış ve "Hayır, sadece sen gel, canım," derken ürpermişti. Telefon kapanınca Ecrin yeniden yatağa uzandı ve mutlulukla gülümsedi. Bolat onun için doğru adamsa biliyordu ki bu işin sonunda o da olacaktı: Bolat ile bir olacaktı!

Sadece yirmi dakika sonra Bolat elinde muzlu, cevizli pastayla Ecrin'in kapısında belirmişti. Ecrin onu içeriye alırken yine gülümsüyordu. "Bu ne hız böyle?"

Bolat kapı kapanır kapanmaz eli dolu olduğu hâlde Ecrin'i kollarına aldı. "Sevdiğim çağırmış, geç bile kaldım."

Ecrin, böyle bir zamanda Bolat yanında olduğu için tekrar şükretti. Dolu dolu olmuş gözlerini Bolat'la buluşturup sımsıkı sarıldı. "Bence de geç kaldın."

Sesi titreyen sevgilisine sıkıca sarılıp, kendisine bastıran Bolat, Ecrin'in ne demek istediğini anlayarak kulağına fısıldadı. "Haklısın, sevgilim. Sana olan hislerimi fark ettiğim an, gelip konuşmalıydım." Sonra sesine eğlenen bir ton katıp, "Hem benim gibi harika bir adama daha erken sahip olurdun," dediği anda Ecrin'den omzuna bir darbe yedi. Mutfağa girip pastayı bıraktı ama Ecrin'i bırakmadan mutfak tezgâhına yaslandı ve Ecrin'i bacaklarının arasına alıp kendisine doğru çekti. Yüzüne düşen saçlarını çekip samimi bir merakla, "Nasıl oldun?" diye sordu.

Ecrin omzunu silkti. "Eh işte, idare eder."

"Neler düşünüyorsun?"

Ecrin yüzünü ovduktan sonra içi sıkılarak Bolat'a baktı. "Aslında kafam çok karışık ve her an fikrim değişiyor... Sanırım korkuyorum."

"Korkma! Ben yanındayım, hiçbir şeyden korkma!"

Ecrin minnetle bakıp tebessüm etti. "Teşek..."

"Etme! Çünkü ben hep yanında olacağım!"

Ecrin parmak uçlarında yükselip Bolat'ın dudaklarından öptü, geri çekilirken Bolat, belinden sertçe tutup kendisine çekti ve öpüşmeyi derinleştirdi. Dudakları ve diliyle Ecrin'in dudaklarını talan ediyor, ikisinin de inleme sesleri evde yankılanıyordu. Bolat, kollarındaki kadının tadının bağımlısı olmuştu ve Ecrin'in her karşılığı, onu deliye çeviriyordu. Birkaç dakikada kendilerinden geçmişlerdi ama bu sefer Bolat daha iradeli davrandı. Çünkü buraya Ecrin'in moralini düzeltip, kendisini daha iyi hissetmesi için gelmişti. "Fikrin hangi konuda değişiyor ve neden korkuyorsun?"

Ecrin öpüşmenin etkisinde ilk birkaç saniye aklını toparlamak için durdu. "Ben... Aileme söylemeyi düşünmüyorum. En azından şimdilik ve... Ve gerçek ailemi bulmak istiyorum. Yani onları merak ediyorum. Biyolojik babamın yaşam şartları hâlâ kötü mü, kardeşlerime ne oldu, bilmek istiyorum."

Bolat başını memnun bir şekilde salladı. "Benim fikrimi sorarsan bence çok doğru bir karar vermişsin."

Ecrin biraz rahatlamış bir şekilde, "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet. En doğrusu buydu. Eğer bu gizli kalmaya devam ederse içten içe seni yiyip bitirir ve asla iç huzurunu sağlayamazdın. Başından beri fikrim buydu ama seni etkilemek istemedim."

Ecrin derin bir nefes alıp dışarı bıraktı. "Böyle düşünmene çok sevindim."

"Peki, şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum. Yarın ailem geliyor ve ertesi günü İstanbul'a dönüyoruz. Yani burada daha uzun kalamam. Kalıp araştırma yapmak istiyordum. Herhâlde araştırmaya da hastaneden başlarım, diye düşünmüştüm."

"O zaman şöyle yapalım; benim çevrem geniş, zamanım var ve sonuca daha çabuk ulaşabilirim. Bu yüzden sen ailenle ilgilen ve hiçbir şey düşünme! Ben gereken her şeyi halledeceğim. Bir de bununla başa çıkman gerektiğini düşünmeni istemiyorum."

Ecrin'in gözleri doldu. "Ben..." Konuşmaya çalışırken birden ağlamaya başlayınca kelimeleri yutmak zorunda kaldı.

"Hey hey şşttt! Sakın ağlama, canım!"

Ecrin bir yandan gözlerini silerken, "Ben neden bu kadar ağlıyorum, bilmiyorum. Normalde bu kadar hassas değilim ve ağlamayı hiç sevmem ama sürekli ağlar oldum," dedi.

"Çok normal değil mi? Son birkaç gündür ağır şeyler yaşadın. Duyguların zirvede ve sinirlerin yıpranmış olabilir. Çünkü ortada kızacağın kimse olmadığı gibi kızılacak bir şey de yok."

Ecrin bu mantıklı sözlere karşı başını salladı. "Haklısın ama yine de bu durumdan hoşlanmıyorum ve Bolat..." diyerek Bolat'ın boynuna sarıldı. "...iyi ki hayatıma girdin, iyi ki benimsin. Bu süreçte sen yanımda olmasaydın ben ne yapardım?"

"Ama yanındayım, her daim olacağım!" Ecrin'in hoşuna giden *benimsin* lafına karşılık, "Sadece seninim!" dedi.

Ecrin sevgiyle gözlerini kapattı ve Bolat'ın boynuna bir öpücük bıraktı. Bolat ise gülümsüyordu. Bu kadına sahip olduğu için çok şanslı hissediyordu kendini. "Sadece sen İstanbul'a dönünce biraz ayrı kalacağız ve bu durumdan şimdiden rahatsız oldum."

Ecrin tebessüm edip, "Kalbim seninle biliyorsun," dedi.

"Biliyorum, canım," derken bu işi kısa sürede çözüp Ecrin'e kavuşmak için sabırsızlanıyordu.

16. BÖLÜM

Ecrin, İstanbul'a döndüğü günün ertesinde işe başladığında, Bolat'ın orada olmaması yüzünden büyük bir boşluk yaşamıştı. Bu kısacık sürede Bolat'ın yanında olmasına çok alışmıştı. Ne kadar işlere gömülmeye, yeni teslimatlar için çalışmaya başlamış olsa da aklı, sürekli Bolat'a kayıyordu. Döndüğünden beri Bolat ile günaşırı telefonda görüşüyor ve her an ne yaptığını öğrense de şu anda hangi şehre gittiğini çok merak ediyordu. Bolat'ın hastaneden aldığı bilgiler nedeniyle sadece başka bir şehre gittiğini biliyordu. Sanki devlet sırrı gibi Bolat bir yerden sonra detaylı bilgi vermeyi kesmişti. Bu durum Ecrin'in merakını daha çok cezbediyordu.

İki gün sonra...

Ecrin, fabrikadaki odasına girdiğinde Nilay'ı kendisini kahveyle birlikte beklerken buldu. Üç gündür doğru düzgün konuşamadığı arkadaşı, kendisi yokken olanların kısa özetini geçti. Nilay'ın gidişinin hemen ardından Arda ile bir kahve daha içip sohbet ettikten sonra işinin başına geçti. Kendini işine verip aklını Bolat'tan uzaklaştırmak istiyordu, ancak bu mümkün olmuyordu. Yine Bolat'ın neler yaptığını düşündüğü sırada kapısı tıklandı. "Gel!" Geleni görmek için bilgisayardan başını kaldırdı. Kapıda Fikret'i görünce sevgiyle gülümsedi. "Gel, Fikret abi."

Fikret içeri girip Ecrin'in yönlendirmesiyle masasının önündeki koltuklardan birine oturdu. "Ecrin Hanım, söylediğiniz tüm hazırlıklar yapıldı. Gerekli yönlendirme için siz inecek misiniz, ben gerekeni yapayım mı?"

Ecrin memnun bir şekilde gülümsedi. "Sen gerekeni yapabilirsin Fikret abi ama ben, yine de orada olacağım."

Fikret gülümsedi. "Her zamanki gibi," dedi. O da biliyordu ki Ecrin işlerini kendisi takip ederdi.

Ecrin, "Her zamanki gibi!" diye tekrar etti.

"Tamam, o zaman Ecrin Hanım, başka bir isteğiniz var mı?"

"Yok, Fikret abi, teşekkür ederim. Size kolay gelsin."

Fikret cevap verdikten sonra kapıdan çıkmak üzereyken Ecrin seslendi. "Fikret abi!"

"Buyurun Ecrin Hanım?"

"Elif ve bebek nasıllar?"

Fikret'in yüzüne neşe saçıldı. "Çok şükür iyiler, Ecrin Hanım. Elif'in size çok selamı var. Bir gün sizi ağırlamak isteriz."

Ecrin bir an düşündü ve önündeki yoğun günleri bildiği için ve Bolat'ın da yokluğu nedeniyle bir karara vardı. Aklının iyice dağılması lazımdı. "Aslında bugün müsaitseniz, bir kahve içmeye gelirim."

Fikret'in gözleri ışıl ışıl oldu. "Kahve olur mu Ecrin Hanım, bize öyle iyilikleriniz dokundu ki sizi en azından bir yemeğe alalım?"

"Lafı olmaz, Fikret abi, lütfen. Yemeğe tabii ki gelirim ama bu seferlik kahve olsun, olur mu?"

"Olmaz mı hiç Ecrin Hanım, Elif çok mutlu olacak."

Ecrin gülümserken Fikret dışarı çıktı ve aşağıya inip işlerini halletmeye başladı.

Ecrin aşağıdaki işlerini bitirip yukarı çıkarak, yeniden yokluğunda biriken işlere gömüldü. İşlere öyle çok dalmıştı ki kapının açıldığını duymamıştı bile. Çekmecesine uzandığı anda başının üzerinde bir gölge görünce irkilerek koltuğuyla birlikte geriye doğru kaydı.

"Şşşt sakin ol!" diyen adam, koltuğu tutup onu geri yerine çekerken gülümsüyordu. Ecrin heyecanla ayağa kalktı ve boynuna atlayınca Bolat, "Birileri beni çok özlemiş anlaşılan," diye fısıldadı.

Ecrin hâlâ sıkıca sarılmış, "Hem de çok," diye aynı tonda karşılık verdi.

Bolat kollarındaki kadının kokusunu içine çekiyor ve elleriyle de sırtını okşuyordu. "Bir daha senden bu kadar ayrı kalmak istemiyorum."

"Ben de öyle. Daha önce bu duyguyu bilmeden nasıl yaşadım, bilmiyorum ama şimdi sensizlik katlanılmaz geliyor."

Bolat, Ecrin'i geriye çekip özlediği yüzünü avuçları içine aldı. "Bu güzel yüzünü görmeden yaşamak azap gibiydi." Sözlerinin ardından Ecrin'i özlemle, sanki susamış gibi öpmeye başladı. Öpmezse nefes alamayacakmış, dokunmazsa kaybolacakmış gibi sarılıp bütün arzusuyla öpüyordu. İkisi de nerede olduklarını unutacak kadar kendinden geçmişti. Ecrin'in elleri Bolat'ın saçlarına karışmış, Bolat'ın dişleri Ecrin'in dudaklarını ısırarak tadına bakıyordu. Bolat'ın elleri, sevdiği kadının teniyle buluştuğu sırada, kapının tıklatıldığını duymadılar ve doğal olarak içeriye giren kişiyi, sesini duyunca fark edebildiler.

"Ovvv pardon, yanlış zamanda gelmişim."

Ecrin korku ve panikle geri çekilmeye çalışırken arkadaşının sesini tanıyan Bolat, Ecrin'in belinden sarıp yanında tutmaya çalışıyordu. Aynı zamanda biraz öfkelenmişti ve bir kaşını kaldırarak Arda'ya bakıyordu. "İçeri girmek için izin alman gerekiyordu, Arda!"

"Almadığımı kim söyledi? Öyle birbirinize dalmışsınız ki kapıyı çaldığımı duymadınız bile."

"Madem duymadık, niye gitmiyorsun?"

Arda teklifsizce koltuklardan birine oturup bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Seninle konuşmam gereken şeyler vardı. Fabrikaya geldiğini ve burada olduğunu duyunca hemen geleyim, dedim ama gördüm ki başka bir konu daha konuşmamız gerekiyormuş." Son sözlerini söylerken imalı bir şekilde Ecrin'e baktı.

Ecrin, yanaklarında hissettiği sıcaklıktan dolayı kıpkırmızı olduğuna emin olduğu yüzünü Bolat'ın göğsüne gömdü. İş yerinde böyle bir durumda kaldığı için çok mahcuptu ve fena hâlde utanıyordu. Kim bilir dışarıdan nasıl görünüyordu? İçinden kendisine kızmaya başlamıştı.

Bolat ise durumun farkında Ecrin'in utancından büyük keyif alıyordu. Yanında başka kadın olsa bu durumdan keyif alır ve yüzsüzce gerine gerine yanında dururdu. Oysa Ecrin'in bu mahcup hâlleri Bolat'ı çok etkiliyordu. "Ecrin ile birlikte olacağımızı zaten biliyordun."

"Evet, olacağınızı biliyordum ama *olduğunuzu* bilmiyordum. Oysa *yengeyle* bu sabah görüşmüştük, bana bir şey dememişti."

Ecrin *yenge* lafıyla başını kaldırıp şaşkınlıkla Arda'ya baktı. Onun alayla ve muzip bir bakışla kendisine baktığını görünce, inleyerek yüzünü yeniden Bolat'ın göğsüne yasladı. Bolat gülümseyerek onu daha sıkı sardı. "Uğraşma benim kadınımla!"

Arda ufak bir kahkaha attı. "Artık çok geç, abiciğim. Bana söyleyecekti. Madem benden gizlemeyi seçti, bundan sonra böyle..."

Ecrin hemen başını kaldırıp, "Ben bir şey gizlemedim," diye açıklama yaparken Bolat'ın kaşları çatıldı.

"Sen bu zevzeğe niye açıklama yapıyorsun ki?" Sonra Arda'ya dönüp, "Beni sinirlendirme istersen!" dedi.

Arda yeniden kahkaha atıp ayağa kalktı. "Neyse hadi siz hasret giderin, sonra Bolat bana detayları anlatır," dedi ve Bolat bir şey yapar, diye kaçarcasına odadan çıktı.

Ecrin kapı kapanır kapanmaz yüzünü yeniden Bolat'ın göğsüne yasladı. Arda'nın yüzüne bakmakta zorlanmıştı ve bundan sonra nasıl bakacağını bilmiyordu. Bolat yine gülümsüyordu. Ecrin'in çenesinden tuttu ve kendisine bakmasını sağladı. "Neden utanıyorsun? Öyle ya da böyle herkes öğrenecek."

"Öyle ama böyle şeyler biraz mahrem ve bir başkası tarafından görülmek beni rahatsız etti. Bir de burada ben bir çalışanım, sen ise patron! Yani dışarıdan bu durum hiç hoş durmuyor."

"Kimin ne düşündüğü, nasıl gördüğü umurumda değil! Biz neyin ne olduğunu biliyoruz. Ben seni biliyorum! Ayrıca bu patron çalışan durumu bir süre için geçerli."

Ecrin merakla gözlerini açtı. "Ne demek istiyorsun?"

Bolat muzipçe gülümsedi. "Zamanı gelince öğrenirsin."

Ecrin çok merak etse de Bolat'ın kararlı bakışları karşısında sessiz kaldı. "Ne zaman döndün?"

"Bir iki saat oluyor."

Ecrin dudaklarını büzdü. "Peki, bana neden söylemedin?"

Bolat o dudakları parmakları arasında sevgiyle sıkıştırıp bıraktı. "Çünkü hâlâ bilgi almakla meşguldüm."

Ecrin heyecanlandığı kadar korkmuştu da... "Bi-bir sonuç alabildin mi? Yani gerçek ailemden birine ulaştın mı?"

Bolat koltuklardan birine oturdu ve yanına Ecrin'i çekip, "Sakin ol, güzelim," dedi. "İki gündür çok kapsamlı bir araştırma yaptım. Hastaneler, arşivler, polis kayıtları, araştırmadı-

ğım hiçbir yer, etmediğim telefon kalmadı. Senin anlayacağın bütün çevremi ve konumumu kullandım."

Ecrin bundan emindi. Bolat onun şansıydı. "Ve... Sonuç ne oldu?"

"Sanırım onları buldum."

Ecrin'in gözleri parladı. "Buldun mu? Yani evet, bulduğunu söylemiştin. Yani demek istediğim..."

Bolat, "Dur sakin ol, dur," derken Ecrin'in bu hâllerine tebessüm ediyordu. Bunun üzerine Ecrin, uslu bir çocuk gibi susup beklemeye başladı.

"Aslında kesinleşmesi için bir telefon daha bekliyorum. Bu yüzden o telefon gelince sana her şeyi anlatırım, olur mu?"

Ecrin mahzun bir şekilde başını salladı. "Olur."

Bolat, "O zaman..." diyerek saatine baktı. "...Mesainin bitmesine yarım saat kalmış. Birazdan çıkıp yemek yiyelim mi?"

Ecrin'in suratı asıldı. "Aslında çok isterdim ama Fikret abi, yani burada çalışan bir şefin evine gideceğim. Yeni bebekleri oldu ve ben, Fikret abiyi çok severim."

Bolat duyduğu sözlerden sonra kısa bir an düşündü. Ancak düşüncelerini, aklını karıştırmadan savdı ve Ecrin'e odaklandı. "Anladım. O zaman gidene kadar hasret gidermeye ne dersin?"

Ecrin gülümsedi. "Peki, sen benimle Fikret abilere gelmeye ne dersin?"

Bolat bir an kalakaldı. "Ben, bilmem ki..." derken gerçekten ne diyeceğini bilememişti. "Yani ben daha önce hiçbir çalışanın evine gitmemiştim. Hatta hiçbirini yakından tanımam bile."

"Evet, bundan eminim ama işte bu bir ilk olur. Hem yeni bir şey deneyim etmiş olursun?"

Bolat sevdiği kadına şefkatle baktı. "Senin böyle açıklamalar yapmana gerek yok, canım. Sen söyledin bir kere, zaten

gelirim. Ben sadece daha önce böyle bir şey gerçekleşmediği için garipsedim."

Ecrin, Bolat'a aşk dolu gözlerle bakıyordu. Onun söylediği her söz kalbine işliyordu. Bu adama öyle çok âşıktı ki onun yanında gözlerini ondan alamıyordu. Bolat'a yaklaşıp yanağına anlamlı bir öpücük bıraktı. "Seninle olduğum için çok mutluyum."

Bolat'ın yüzü aydınlandı. "Ben de seninle çok mutluyum. Bu anın gerçekleşmeyeceğinden çok korkuyordum. Hatta bir ara umudumu kaybetmiştim, bu yüzden de bir araya gelmeyeceğimizden emindim ama işte buradayız ve ben çok şanslı bir adamım."

Ecrin'in gülümsemesi büyüdü ve başını Bolat'ın omzuna yasladı. "Ağzınızdan yine bal damlıyor Bolat Bey ve siz, beni çok mutlu ediyorsunuz."

Bolat, koluyla sarıp göğsüne, kalbinin üzerine yasladı. "Artık seninle yalnız kalmak istiyorum. Bence yeterince ayrı kaldık!"

Ecrin sevdiğinin kollarında mayışmış bir fısıltıyla, "Ben de çok istiyorum, canım ama ilk önce Fikret abilere gitmemiz gerekiyor," dedi.

"Tamam, anlaşıldı. Hadi kalk o zaman gidelim de sonra sadece bana kal..." diyerek birkaç saniye sustu. "...yani en azından seni eve bırakana kadar benim ol!"

Ecrin, Bolat'ın kollarından çıkıp muzipçe gülümsedi. "Aslında sana bir haberim var."

Bolat güzel bir şeyin geleceğini anlayıp dişlerini göstererek gülümsedi. "Hiç düşünmeden hemen söyle, hazırım."

"Fikret abinin evi, bizim evden bayağı uzak ve arkadaşımın evine yakın. Bu yüzden ben bugün oradan çıkıp vaktimi yolda harcamamak için arkadaşımda kalmaya karar vermiştim."

Bolat'ın gözleri parladı. "Yani bende kalacaksın."

Ecrin'in ifadesi düşünür bir hâl aldı. "Hayır, sadece zamanımız daha çok demek isteniştim ama bu da güzel fikirmiş."

Bolat kaşlarını çattı. "Hayır, bu harika bir fikir ve sen, bende kalıyorsun! Böyle bir fırsatımız varken niye bunu değerlendirmiyoruz ki?"

Ecrin omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Sanırım alışkın değilim, ondan."

Bolat gülümsedi ve ayağa kalktı. Ecrin'e elini uzatırken, "Karar verildi, bende kalıyorsun! Hadi bir an önce gidelim," dedi.

Ecrin, Bolat'ın heyecanlı ve sabırsız hâline gülümsedi. Güvenle elini Bolat'ın eline bıraktı ve ayağa kalkıp eşyalarını aldıktan sonra çıktılar.

"Ama sen çok tatlı bir şeysin, meleğim." Ecrin kucağındaki küçük bebekten gözlerini alamıyor ve odadaki hiç kimsenin kendisi üzerindeki bakışlarını fark etmiyordu. Özellikle Bolat'ın kendisine nasıl bir tutkuyla baktığını göremiyordu.

Elif gülümseyen gözlerini Ecrin'den alıp, "Bolat Bey, siz bir çay daha alır mısınız?" diye sordu.

"Evet, lütfen çay çok güzel olmuş."

Fikret, hâlâ Bolat'ın evinde olmasının şaşkınlığını yaşıyordu. Ecrin'i beklerken karşısında patronunu görmek ona kısa çaplı bir şok yaşatmıştı. Üstüne bir de kıymetli bir ziynet eşyası getirince çok mahcup olmuştu.

Ecrin sonunda bebekten başını kaldırıp, "Gözleri çok güzel, maşallah," dedi.

Çayları tazeleyip getiren Elif, "Gözlerini açar açmaz kayınvalidemin gözlerine çok benzetmiştim. Rahmetlinin gözleri de çok güzelmiş," dedi.

Ecrin ve diğerleri aynı anda *rahmet* dilediler. Elif yerine otururken, "Aslında Ecrin Hanım, ben sizi de ilk gördüğüm anda kayınvalideme benzetmiştim. Özellikle bir fotoğrafı var, orada çok benzetiyorum sizi," dedi.

Fikret huzursuzca yerinden kıpırdanıp, "Elif," diye fısıldadı. Patronlarının herhangi bir şey için gücenmesini istemiyordu. Ne kadar evlerine gelmiş ve Ecrin ile samimi olsa da bu tür konular fazla samimiydi, Fikret az da olsa mesafeyi korumak istiyordu.

Ecrin gülümsedi. "İnsan insana benzer derler." Sözleri bitince yeniden bebeğe bakıp gülücükler saçtı.

Ancak bu durum Bolat'ın merakını cezbetmişti. Zaten Fikret ismi kafasında dönüp duruyordu. Kimsenin beklemediği bir anda, "Ben o fotoğrafları merak ettim. Eğer bir sorun olmazsa görebilir miyim?" diye sordu.

Ecrin başını kaldırıp Bolat'ın bu meraklı hâline gülümsedi ve başını iki yana sallayarak bebekle ilgilenmeye devam etti. Fikret her şeyin yolunda olduğunu düşünüp memnun bir şekilde otururken Elif, fotoğraf albümünü getirdi. Bolat fotoğrafları incelerken durmadan bir fotoğraflara bir Ecrin'e bakıyordu. Fotoğraflardaki benzerlik ciddi anlamda kafa karıştırıcıydı. Ortamda garip bir sessizlik oluşurken Bolat, aniden Fikret'e döndü. "Anneniz ne zaman vefat etti?"

Fikret gelen soruya şaşırırken Elif, sohbet oluşturduğu için mutluydu. Ecrin ise donup kalmıştı. Bolat'ı tanıdığı süre boyunca boş işlerle ya da boş sorularla vakit kaybetmeyeceğini öğrenmişti. Bütün akşam konuşulan tüm sözleri beyninin süzgecinden geçirirken, fark ettiği bazı gerçekler tüm benliğine hücum etti ve bakışları büyük bir korkuyla Bolat'ı buldu.

17. BÖLÜM

Ecrin aklından *acaba olabilir mi,* diye geçirirken Bolat onun bakışını hissedip özellikle ona bakmıyordu. Yaptığı araştırmalar sonucunda aldığı isimler, adresler ve daha bir sürü şeyin işaret ettiği yer hakkında, kesin sonuç için telefon beklese de artık bazı şeyleri netleştirmek istiyordu. Bolat karşısında şaşkınca duran adama bakıp yanıt bekledi.

Fikret, "Yirmi yedi yıl önce," deyince Ecrin kaskatı kesildi.

Bolat beklediği cevabı alınca, doğru iz üzerinde olabileceğini düşünüp soğukkanlı bir şekilde devam etti. "Nasıl vefat etti, bir hastalığı mı vardı?"

Fikret karısına şaşkın bir bakış attı. Patronunun evine gelmiş olmasına şaşırmıştı ama şimdi bu sorularla sanki *bir şeyi öğrenmek için gelmiş* olabileceğini düşünüyordu ya da tamamen kuruntu yapıyordu. Elif de kocasının bakışlarıyla huzursuz olmuş, yerinde kıpırdanıyor ve artık o da patronuna merakla bakıyordu. Ecrin ise gelecek olan cevabı sanki hissetmiş gibi gözleri doluyor ve hâlâ kıpırdayamıyordu.

"Şey, Bolat Bey, ben..." diyerek sustu.

"Bu özel bir soruysa cevap vermek zorunda değilsin. Ben sadece merak etmiştim." Bolat öylesine bir sohbet havası vermek istemişti ve başarmıştı da!

Fikret fazla şüpheci yaklaştığına karar verdi ve bunu, Bolat'ın ilk defa evine gelmesine bağladı. "Annem hastaydı za-

ten ve kız kardeşime hamileydi. Ben o sıralar on yaşındaydım. Babamla hastaneye kız kardeşimin doğumu için gittiler ama sonra babam tek başına döndü. Annem doğumda ölmüş."

Ecrin'in yanağından bir damla gözyaşı süzülürken başını çevirip diğerlerine bakmaya korkuyordu, bu sebeple gözyaşı, eğildiği bebeğin battaniyesine düştü. Kucağında tuttuğu bebeğe baktı. Yeniden *Olabilir mi,* diye düşündü. Parmaklarını sıkmaktan bembeyaz kesilmişti. Bolat durduk yere bunları sormuyordu ve verilen cevaplar...

Ecrin kendi kabuğunda düşünceler içinde kaybolurken Bolat, artık doğru yolda olduğundan emindi. Kadere her zaman inanmıştı ama bu kadarına *mucize* diyordu. Renk renk kumaşların arasında buluşan iki kardeş! Bolat yeniden *rahmet* diledikten sonra şüphe çekmeden sohbete devam etmek istedi.

"Baban niye tek dönmüş, bebek de mi ölmüş?"

Bolat öyle otoriter bir tonda soruyordu ki Fikret, sanki iş yerindeymiş gibi cevap veriyordu. Ancak gelen soruyla birlikte bir an her şeyi unutup babasının yaşadığı üzüntüyü hatırladı. Gözleri hüzünle dolarken bakışları Bolat'ı buldu. "Kız kardeşim erken doğmuştu, bu nedenle de kuvöze koyulmuş. Babam da annem ölünce kardeşimi hastanede bırakmış. Bu... Biraz uzun bir hikâye, Bolat Bey'im."

Bolat gerçeklerin açığa çıkması için açıkça konuşmaktan başka bir seçeneğinin kalmadığını biliyordu. Bu yüzden başını kaldırmadan yanında oturan Ecrin'e doğru döndü. Önüne düşen saçlarını kulağının arkasına aldı ve çenesinden tutup başını kaldırdı. Gözlerinin yaşlı olduğunu görünce şefkatle gülümsedi. "Sakın korkma ve üzülme," diye fısıldadı. Sonra Elif'e bakarak, "Bebeği alır mısın?" dedi.

Elif ve Fikret o an bir şeyler olduğunu fark etti. Elif bebeği aldıktan sonra merakla kocasına baktı. Fikret karısına doğru başını *bilmiyorum,* der gibi iki yana sallayıp bakışlarını karşısındaki patronuna çevirdi. Onların bu kadar yakın olduğunu

bilmiyordu ve ortada neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu. Elif ise uyuyan bebeğini beşiğine bırakıp geri gelmişti.

Bolat, Ecrin'in ellerini tutup gözlerine baktı. "Henüz emin değilim ama bana verilen isimlerden biri Fikret Yücedağ! Sadece o mu, değil mi emin olmak istiyorum. Sen buna hazır mısın?"

Ecrin duyduğu soyadıyla birlikte bir ayma anı yaşadı. Babasının günlüğündeki öz ailesinin soyadıyla Fikret'inki aynıydı ve Ecrin, Fikret'in soyadını önceden biliyordu. Bunu sorgulamak aklına gelmemişti. Nasıl gelebilirdi ki? Sonuçta tek Yücedağ soyadı onlara ait değildi. Bolat'a başını olumlu şekilde sallarken bakışları Fikret'i buldu.

Bolat'ın tek eli Ecrin'in elini tutarken geriye yaslandı. "Fikret, senden bir ricada bulunmak istiyorum."

Fikret hemen lafa girip, "Estağfurullah Bey'im, buyurun," dedi.

"Senden annenin ölümünden sonra neler olduğunu anlatmanı istiyorum. Ancak bunu lütfen sorgulama ve konuşma bitince sana her şeyi anlatacağımı bil! Bir de babanın adını söyler misin?"

Fikret konuşulanlardan hiçbir şey anlamamıştı ama bunun, yıllar önce babasının bahsettiği konuyla yakından bir ilgisi olacağını düşünüp içten içe heyecanlanmıştı. Yine de çok merak etse de Bolat'ın sözlerine uyum sağlayıp soru sormadı. Endişeli duran karısına bir bakış atıp ardından anlatmaya başladı. "Babamın adı Hüseyin Yücedağ."

Ecrin duyduğu isimle birlikte titredi. Bolat elini daha çok sıktı. Fikret bu durumdan habersiz devam etti. "Annem çok hasta olduğu için zor bir doğum süreci geçirmiş. Annem hep kendisine bir şey olacağını hissedermiş, bu yüzden kendisine bir şey olursa babamın bebeğe sahip çıkmasını istemiş. Ama babam bunu yapmamış, daha doğrusu yapamamış. Orada hastanede bir adama evlatlık ver..."

Ecrin'den istem dışı histerik bir ses çıkınca tüm başlar ona döndü. Bolat sevdiği kadını hemen kollarına alırken Elif, "İyi misiniz?" diye sordu.

Bolat, "Sakin ol canım, lütfen bitene kadar dayan," dedi.

Ecrin sessizce, "İyiyim," derken her şekilde yalan söylediği açıkça ortadaydı.

Fikret, aklı karışık bir şekilde olanları anlamak ister gibi karşısındakileri izlerken, Bolat'ın kendisine baktığını görünce huzursuzca devam etti. "Maddi durumumuz kötüydü. Benimle birlikte dört çocuk, bir de babaannem vardı. Çoğu zaman tek öğün yerdik. Memlekette daha fazla sefalet çekmeyelim, diye babamın arkadaşının vesilesiyle İzmir'e gitmişiz. Ancak zamanla orada da sefalet içine düşmüşüz. Geri dönmek için hep sabretmiş babam ama kazandığı para ancak bizim karnımızı doyurmaya yetiyormuş. Üstüne bir de annem hamile kalınca işler daha çok karışmış."

Ecrin, içinde büyük bir acıyla olanları dinlerken kahroluyordu. Ailesinin durumunu biliyordu ama bu kadar kötü olabileceğini düşünmemişti.

"Kısacası babam, annemin cenazesini bile alacak paraya sahip değilmiş. Bir de yeni bir bebeğe bakamazmış. Babaannem yeniden evlenmesini, hepimize bakacak bir kadın almasını istiyormuş. Ama babam bunu rahmetli anneme yapmak istememiş. Evlense bile bizlere iyi bir anne bulamaz ya da kazandığı para iki boğaza daha yetmez, diye kardeşimi mecburen evlatlık vermiş. Kardeşimi evlatlık verdiği adam, annemin cenazesi ve bizler için babama yüklü bir para vermiş. Babam kızını satıyormuş gibi görüneceğini düşünüp istememiş ama annemin naaşı için bunu kabul etmek zorunda kalmış. Aynı zamanda bizim memlekete dönmemiz için de bir fırsat doğmuş. Annemin naaşını alıp, İzmir'den bizi de alarak memlekete, Sivas'a götürdü ve annemi orada defnettik."

Bolat merakla araya girdi. "Peki, baban hiç kardeşini merak etmedi mi?"

Fikret ne kadar engellemeye çalışsa da gözleri doldu. "Babam yaptığı hatayı hemen birkaç gün sonra anladı ama artık geri dönemezdi. Hem adama parasını geri veremezdi hem de kardeşime bakamazdı. Ama babam..." Fikret sustu ve dişlerini sıkarak yüzünü ovdu.

Ecrin, Fikret'in çektiği acıyı görüyordu ve aynısını hatta katbekatını içinde yaşıyordu. Kaç zamandır *ağabey* diye sevdiği adam gerçekten ağabeyiydi ya da büyük bir tesadüf... Saçmaladığını düşündü. Bu kadar tesadüf mümkün değildi.

Fikret zor da olsa devam etti. "Babam bu vicdan azabıyla çok yaşamadı. Annemden birkaç yıl sonra o da vefat etti. Üstelik bir rahatsızlığı bile yoktu. Annemden sonra yaşadığı o kısacık yıllarda hep kardeşimin acısı yüreğindeydi. Günden güne erirken hepimiz buna şahit olduk."

"Kardeşinizi sonra siz aramadınız mı?"

Fikret artık neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Yeterince gerilmiş ve anıları hatırlayarak acı çekmişti. Biraz sert çıkışıp, "Bunları neden öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü annenizin emanetini babanız satmış, sizler de çok umursamamışsınız..."

Ecrin kulağına gelen sözler üzerine şok içinde Bolat'a döndü. Onun elini sıkarken ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Çünkü söyledikleri doğru değildi. Ama Bolat sevdiği kadının elini iki elinin arasına alıp, kendisine bakmadan konuşmaya devam etti. "...Ben neden böyle yaptığınızı merak ediyorum?"

Fikret kendine hâkim olamadı ve hiddetle ayağa kalktı. "Benim, bizim ne yaşadığımızı bilmeden oturduğun yerden ahkâm kesmesi kolay geliyor, değil mi beyim? Ama kazın ayağı öyle değil işte! Babam kızını satmadı! Hayat onu bir sıfır yenik başlatmıştı zaten ve ölene kadar da bu devam etti.

Babam kızının acısıyla öldü. Onu bir defa görmek için her şeyini verirdi ama memlekete döndükten sonra da sefalet devam etti. Nereden, nasıl arayacaktı? Bütün eve kendisi bakıyordu. Gitmesi demek hepimizin açlıktan sürünmesi demekti. En küçükleri bendim ve ben hâlâ o anları hatırlıyorum. Unutamıyorum ve unutamadığım o sefalet yüzünden cesaret edip evlenememiştim bile çünkü babamın yaşadıklarını yaşamaktan korkuyordum. Ben..." Bir an sustu. "Babam öldü, büyüdüm, çalıştım, göçtüm, başka memlekette ekmek aradım ama kardeşimi aklımdan bir an bile çıkarmadım. Çünkü ben, babamı gördüm, acısını gördüm, o acıyı bizzat ben de yaşadım!" Fikret bir adım daha atıp Bolat'ın tam karşısına geçti. "Sen benim yaşadıklarımı bilmeden ne olursan ol, kim olursan ol, bana ahkâm kesemezsin!"

Fikret sözlerini bitirdikten sonra konuşma boyunca ağlayan Ecrin'e baktı. Ecrin'i çok severdi ve bu durumuna anlam veremiyordu. Zaten şu anda olan hiçbir şeye anlam veremiyordu. İçi kan ağlıyordu ve evinde, bebeğinin yanında bunlar yaşansın istemiyordu. Bu yüzden Fikret eliyle kapıyı gösterdi. "Lütfen buradan gidin! Amacınız nedir, bilmiyorum ama haddinizi aştınız."

Elif, bir hayret nidası çıkardıktan sonra ağzını kapattı. Kocasının bunu yaptığına inanamıyordu. Ecrin ise yerinde sessiz sessiz ağlıyordu ve tepki veremeyecek kadar yorgun hissediyordu.

Bolat olayların biraz üstüne gidip Fikret'e her şeyi kusturmak istemişti ve bunda da başarılı olduğunu gördü. "Sakin ol, Fikret! Amacım bu duruma gelmendi."

Fikret artık yılmış bir tonda, "Neden?" diye sordu.

Ecrin, Fikret'in bu hâline daha fazla dayanamadı ve Bolat'ın konuşmasına izin vermeden önce kendisi konuşmaya başladı. "Babam... Yani A-Arif babamın beni... Yirmi yedi yıl önce evlatlık aldığını ben daha geçen hafta öğrendim."

Bu sözler ortama bomba misali düştü ve kimseden çıt çıkmadı. Hepsi Ecrin'e bakıyordu ama Fikret, hortlak görmüş gibi gözlerini kocaman açmış, öyle bakıyordu. Beynindeki sesler susmuş, bedeni pelteye dönmüştü. Nasıl bir şeyin içine düşmüştü, bilmiyordu ama bu duydukları yalan değildi. Ecrin'i tanıyordu. Ecrin'i onun yalan söylemeyeceğini bilecek kadar tanıyordu. Ve tanıdığı kişi... Kız kardeşi miydi?

Bir bebek ağlaması yankılandı gergin ve sessiz salonda. Elif hızla bebeğine koşarken, Ecrin'in kulağında o bebek sesi kaldı. Yıllar önce her şey bir bebek sesiyle başlamıştı ve yine bir bebek sesiyle her şey ortaya dökülüyordu. Fikret ile hâlâ göz gözeydiler ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Fikret kendisine doğru bir adım atınca ayağa kalkma gereği duydu.

"Yani şimdi sen..."

Ecrin başını olumlu şekilde sallayınca Fikret, nefesini tuttu.

Bolat aralarındaki en soğukkanlı kişiydi ve konuşmayı o sürdürdü. "Bu durumu geçen hafta İzmir tatilinde öğrendik. Ecrin'in anne ve babası iki yıl önce bir kazada vefat etmişler. Ecrin... Neyse bunları sana Ecrin anlatır. Öğrendiğimiz günden beri araştırma yapıyorum ve ulaştığım isimlerden birisi senindi. Ayrıca senin anlattıkların, Ecrin'in babasının günlüğünde okuduklarımızla aynı. Bu yüzden bence evlatlık verilen kız kardeşin Ecrin ama yine de bir DNA testi işimizi garantiler."

Fikret hâlâ kulağına gelen seslerin havada uçuştuğunu duyuyordu. Duyduklarını idrak edene kadar bir dakika geçmesi gerekmişti. Ecrin'e bir adım daha yaklaştı. "Ecrin Hanım..." Sözler kendisine yabancı geldi. O artık patronu değildi, kız kardeşiydi. Yüzünü ovaladı. Olabilir miydi gerçekten? Bu duydukları, şu anda gerçekleşen her şey güzel bir rüya mıydı? Babasının isteği gerçekleşiyordu. Bir adım daha atarak Ecrin ile arasında mesafe bırakmadı.

Ecrin; şaşkın, korkak, endişeli ve bir yanı mutlu... O da *şimdi ne olacak,* diye düşünüyordu. Karşısında kendisine bu kadar yakın duran adamı bir yıldan fazla bir süredir tanıyordu ve Ecrin, bu adamı seviyordu. Sebepsiz bir şekilde bu adama kanı ısınmış ve ona kendisini yakın hissedip sevmişti. Onun yaşadığı zorlukları da biliyordu. Şimdi ona sarılmalı mıydı yoksa eskisi gibi devam mı etmeliydi? Onu tanıdığından beri hissettiği yakınlık, *kan bağı yüzünden miydi,* diye merak ediyordu.

Fikret elini kaldırıp Ecrin'in saçlarına dokunmak istedi ancak eli öylece havada kaldı. Avucunu açıp kapadı ve sonra o saçlara dokundu. Ecrin kıpırdamıyordu ama Bolat'ın içi bir garip olmuştu. Fikret'in, sevdiği kadının ağabeyi olduğundan yüzde doksan dokuz emindi ama düne kadar hatta bir saat öncesine kadar o yabancı bir çalışanıydı ve şimdi kadınına dokunuyordu. Bu yüzden çok garip hissediyordu. Bakışlarını içeri giren Elif'e çevirmeyi tercih etti.

Ecrin kendine engel olamıyor ve sürekli gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Fikret'i tanıdığı için mi böyle duygusaldı, bilmiyordu. Belki de bir yabancı olsa daha farklı hissedebilirdi. Ancak şimdi hisleri çok fazlaydı ve Fikret'e yakınlık içeriyordu.

Fikret'in gözlerinden bir damla yaş aktı. "Hâlâ inanamıyorum," derken eli Ecrin'in yanağına indi. "Bu gerçekten olabilir mi? Sen... Of, sen benim kardeşimsin!" Sözlerinin ardından tereddütle ve beceriksizce Ecrin'e sarıldı. Ecrin de o an ne hissedeceğini bilemeyerek karşılık verdi.

Elif gözleri yaşlı izlerken Bolat, hâlâ onlardan yana bakmıyordu. Elif de Fikret kadar şaşkındı. Ecrin'i ilk gördüğü andan beri kayınvalidesine benzetmişti ve bunu her defasında dile getirmişti. Çünkü aradaki benzerlik sugötürmez şekilde gerçekti ve Fikret bunu görememişti. Şimdi ise bir mucizeye tanıklık ediyordu. Herkes gibi sessiz ve duyguluydu.

Bir saat sonra her şey konuşulmuş ve arada bu gerçeği yalanlayacak hiçbir şey bulamamışlardı. Fikret, Ecrin'in öz ağabeyiydi.

"Diğer kardeşleriniz nerede?"

Fikret bakışlarını kardeşinden çekip Bolat'a çevirdi. "Onlar memlekette kaldı. Babamdan beş yıl sonra babaannem de ölünce hepimiz tek kaldık. En büyük abim zaten çalışıp eve bakıyordu ama sonra ablam ve bizler de çalışmaya başladık. Hiçbirimiz okuyamadık. Küçük yaşta çalışınca meslek sahibi de olduk. Sonra abim askere gitti ve tüm sorumluluk bizlere kaldı. Askerden döndü ve kısa süre sonra evlenmeye karar verdi. Evlenince yengem sayesinde daha iyi yemekler yemeye başlamıştık ve daha bakımlı olduk. Allah ondan razı olsun. Hiç zorunda olmamasına rağmen hepimize anne oldu. Ablam da vardı ama o da küçük yaştan itibaren bizimle çalışmaya başlamıştı ve ona yemek öğretecek kimse yoktu. Kısacası o da bizden farksızdı ve bizim gibi çok ezildi. Ama yengem ona kendi kızı gibi baktı. Hatta bir süre sonra dışarıdan okuması için onu teşvik etti. Hepimizi etti ama biz istemedik. Ablam da birkaç yıla evlendi ama elini üzerimizden hiç çekmedi. Ben askerden sonra kimseye daha fazla yük olmak istemedim. Bekâr abim de öyle. Çünkü artık iki yeğenimiz vardı. Bu yüzden askerden bir arkadaşım bana *iyi bir iş var* deyince hemen İstanbul'a geldim. Sürekli çalıştım ve para biriktirdim. Çoğunu yeğenlerim için yengemle abime yolladım. Yıllar sonra sizin fabrikanızda bizim gibilere iş imkânı doğdu." Fikret, Bolat'a gülümsedi. "Allah sizden de razı olsun. Yaptığınız proje sayesinde daha iyi bir mesleğim oldu. Verilen eğitimden yüksek puanla geçtim ve şimdi orada en rütbeli şefim. Buna rağmen evlenmeye korktum. Babam gibi *eşime bakamam, sefalet içinde yaşatı-*

rım diye korktum." Bir an susup Elif'e baktı ve gülümseyerek elinden tuttu. "Oysa maaşım iyiydi, sigortam vardı ve zaten bir kira ödüyordum. Ama işte çocuklukta yaşanılanlar kolay kolay unutulmuyor." Elini göğsüne koyup, "Hep şurada bir yerlerde yüzeye çıkmak için bekliyor o korkular ve hâlâ biraz sıkışınca her şey tepetaklak olacak, diye yüreğim ağzıma geliyor," dedi.

Ecrin hüzünlü gözlerle gülümseyince Fikret, ona baktı. "Senin hayatın kurtulmuş ve sanırım babamın verdiği en doğru karar buymuş. Eğer o eve gelseydin her şey daha kötü olabilirdi. Sen belki de üvey anne elinde ölebilirdin. Sonuçta kimse kimseye öz evladı gibi bakmaz."

Ecrin başını iki yana salladı. "Ben yaşadığım hayatı... Şimdi senin bu anlattıklarından sonra bunu sana anlatmam doğru olmaz ama inan bana, geçen haftaya kadar evlatlık olduğumu bilmiyordum. Eğer babamın günlüğünü bulmasam bunu anlamazdım bile. Çünkü öyle güzel bir annem ve babam..." Ecrin yine sustu. Bunları çok acılar yaşayan ağabeyine anlatmaktan utanmıştı.

Fikret bunu hemen fark etti. "Sakın bizlerden daha güzel bir hayat yaşadığın için utanma! Evlatlık verilmen senin suçun değildi ve iyi bir yaşamın olmasaydı nasıl bir durumda olacağını düşünemiyorum bile. İyi ki böyle bir hayat yaşadın ve şimdi karşımdasın."

Ecrin, ağabeyinin sözlerindeki samimiyeti yüreğinden hissetmişti. Bolat sevdiği kadının elini destek olmak için tutunca Fikret'in gözleri oraya kaydı. "Şey, siz..." derken Ecrin ile olan ellerini işaret etmiş ve sözleri boğazında kalmıştı.

Bolat hainlikle gülümsedi. Bu kadın onundu ve değil bir ağabey, üçü birden gelse bu kızı elinden alamazlardı. "Evet, Ecrin benim, çok yakın gelecekteki eşim!"

Ecrin dâhil bütün gözler şaşkınlıkla Bolat'a dönerken Bolat'ın gözleri tek bir kişinin üzerindeydi: Gelecekteki eşi Ecrin'in!

18. BÖLÜM

Ecrin, Bolat'ın evine gittiğinde hâlâ düşünceleri netlik kazanmamıştı. Bu yüzden arabada gelirken konuşmak yerine eve girmeyi beklemişti. Kapıyı kapatan Bolat'ı izlerken çantasını gördüğü ilk yere bıraktı ve bu eve ilk defa geldiğini unutarak Bolat'a bir çıkış yaptı.

"Sen az önce Fikret abimlerin yanında, bana üstü kapalı evlenme mi teklif ettin?"

Bolat, ellerini beline koymuş kendisine tek kaşını kaldırarak bakan kadına gizli bir hayranlıkla baktı. Onu delirtmek ve haşin hâlini görmek için sabırsızlanıyordu.

Gayet rahat bir tavırla, "Evet, öyle yaptım. Yoksa yalan mı söylemeliydim?" dedi.

Ecrin iki kaşını birden kaldırıp sesini yükseltti. "Ha yani sen yaptığın şeyin farkında değilsin?"

Bolat elindeki anahtarı yanındaki konsolun üzerindeki kâseye attı ve Ecrin'e doğru yürüdü. Bedenindeki hareketliliği görmezden gelip, Ecrin'i kışkırtmaya devam etti. "Farkındayım. Bilerek yaptım. Çünkü sen benim kadınımsın ve öyle de kalacaksın! Bunu önce ailen öğrensin istedim."

Üzerine gelmekte olan adamdan uzaklaşmak için geriye doğru giderken aynı zamanda ateş püskürüyordu. "Sen benim kabul edeceğimi nereden çıkardın? Ayrıca ben kimsenin malı değilim!"

Bolat, Ecrin'in kullandığı kelimeyle adımlarını durdurup kaşlarını çattı. Hızlıca iki adım atıp sertçe Ecrin'i kollarına aldı. Ecrin'in nefesi kesilmişti ve biraz korkuyordu. Onun kollarında aklı karışacağı için uzak kalmak istiyordu ama başarılı olamamıştı. Bolat ise sinirlenmişti. "Sen, beni istediğin sürece kadınımsın, *malım* değil! Ben de senin erkeğinim! Bu böyle olacak! Çünkü bu hayattaki âşık olduğum tek kadınsın ve senin âşık olduğun -olabileceğin- tek adamım!" Sözlerinin ardından kollarındaki kadının dudaklarına kapandı. Vahşi ve sertçe öperken Ecrin istekle karşılık veriyordu. Ecrin'in nefes alması için geri çekilen Bolat, alnını sevdiği kadının alnına yasladı. Arada Ecrin'in dudaklarına öpücük bırakırken fısıldıyordu. "Anladın mı beni, güzelim?" Ecrin gözleri kapalı bir şekilde başını olumlu şekilde salladı. "Benim söylediğim hiçbir şeyi yanlış anlamanı istemiyorum. Seni incitecek hiçbir şey söylemem." Ecrin gözlerini açınca Bolat, "Anlaştık mı?" diye sordu.

Ecrin'in gözleri doldu ama yine de başını salladı. "Sanırım, her şey çok ağır geldi ve ben bir yerden sinirimi çıkarmak istedim. Yoksa yaptığın şey aslında çok tatlıydı." Gülümsedi. "Yani tam bir sürprizdi. Kadınların istediği türden bir sürpriz..." Bolat yeniden dudaklarından öpünce susmak zorunda kaldı.

"Ne ellerimi ne de dudaklarımı senden uzakta tutabiliyorum. Benim hâlim hiç iyi değil."

Ecrin gülmekten kendisini alamadı. "Bu iyi bir şey gibi," dediğinde Bolat kaşlarını çattı.

"Bu çok iyi bir şey, Ecrin!"

Ecrin onu sinirlendirmekten zevk alır gibi kahkaha attı. Bolat onu tam gülerken öptü ve yeniden tutkulu bir öpüşme başlattı.

Aradan aylar geçmiş, Ecrin, Fikret ağabeyiyle daha samimi olmuş, diğer ağabeyleriyle, ablasıyla ve onların aileleriyle telefonda görüşmüş, bir ay sonra görüşmeye karar verilmişti. Ayrıca yengesi ve kuzeniyle Bolat'ı tanıştırmış ancak hâlâ bu evlatlık durumunu onlara anlatamamıştı. Ağabeyleri ve ablası gelmeden bir an önce bu işi halletmek istiyordu.

İş yerinde çalışırken bu durum yüzünden işine adapte olmakta da zorlanıyordu. Akşam Ela'yı aylık hamburger yemeğine götürecekti ama Ela'ya nasıl odaklanacağını bile şimdiden düşünüyordu. O sırada kapı tıklandı ve hemen ardından içeri Bolat girdi.

İçten bir, "Canım," dedikten sonra, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ecrin omuz silkti. "İş güç işte," diyerek ayağa kalktı. Bolat'ı bugün ilk defa görüyordu. Bütün gün önemli toplantıları vardı ve Ecrin, onu rahatsız etmek istememişti. Bolat, dudaklarına bir öpücük bırakıp elinden tuttu ve birlikte koltuğa oturdular.

"Hâlâ bir karar veremedin mi?"

"Bilmiyorum. Onlara söylersem onlardaki yerim değişir, diye çok korkuyorum, biliyorsun."

"Biliyorum ama bu bir sorun olmamalı. Gördüğüm ve senin anlattığın kadarıyla onlar seni çok seviyor ve sanıyorum ki böyle bir duruma ancak senin adına sevinirler. Eğer üzülürlerse de bu sadece senin üzüleceğini düşünmelerinden kaynaklanır."

Bolat öyle güzel konuşuyordu ki Ecrin'in içindeki bütün korkular yok oluyordu. Ecrin, "Benimle gelmek ister misin?" diye sorarken bir çocuğun annesinden şeker isteyen hâline bürünmüştü.

Bolat onun bu hâline gülümsedi. "Öyle şirinlik yapmana gerek yok, güzelim. Sen iste, ben her yere gelirim, biliyorsun."

Ecrin hızla onun boynuna sarılıp, "Seni çok seviyorum," dedi.

Bolat'ın tebessümü büyüdü. "Ama çok sevdiğin bu adamı, evlenmek için oyaladığını hatırlatmak isterim."

Ecrin geri çekilip küskün bir tavırla, "Biliyorsun, bu durumu da atlatayım, sıra bize gelecek," dedi.

"Hım, sırada olduğumuzu bilmiyordum."

Ecrin onun omzuna hafif bir darbe vurdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bolat gülümsedi ve Ecrin'e aşkla baktı. "Biliyorum canım ama o sıra bir an önce gelse fena olmaz hani," diyerek hainice güldü. "Ayrıca çok yorgunum, bir kahveni içerim," deyince Ecrin gülümsedi ve hemen ayağa kalkıp kahve makinesinin yanına gitti. Kahveler eşliğinde bir süre daha sohbet ettikten sonra Bolat gitti ve Ecrin odasında tek kaldı. Düşünceler birden kafasına doluştu ve akşam ailesiyle birlikte neler konuşacağını planlamaya başladı.

"Bir dakika durun! Sadece susun!" Erdem duyduklarından sonra sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. "Yani bu anlattıklarınız bir şaka değil, gerçeğin ta kendisi, öyle mi?"

Ecrin gözleri yaşlı bir şekilde başını salladı. Ailesine her şeyi anlatmıştı. "Ben de çok yeni öğrendim. İzmir'e gittiğimizde..."

Erdem öfkeyle annesine baktı. "Ben sana *bu kıza bir şey oldu,* demiştim. Sen ise *sıkboğaz etme, uygun görürse anlatır,* dedin. Bolat'ı da bizle tanıştırınca ona yordun ama bak, kız neler yaşıyormuş!"

Halime Hanım hem oğlunun çıkışına hem de duyduklarına üzülmüştü. Olayı ilk duyduğundan beri kocasının bu durumu bilip bilmediğini merak etti. Ecrin ne kadar *annemle babam haricinde kimse bilmiyormuş* dese de Halime Hanım da Ecrin

gibi bu durumu merak ediyordu. Ecrin'in kendi başına yaşadıkları, göğüs gerdiklerini düşününce üzülmüştü. Ecrin'i hiç olmayan kızı gibi seviyordu ve bugüne kadar onu Erdem'den hiç ayırmamıştı. Gözleri yaşlı bir şekilde Ecrin'e bakıyordu. "Bugüne kadar her şeyi niye tek başına yaşadın kızım, niye bize de anlatmadın?"

"Ben..."

Erdem, kuzeninin ne söyleyeceğini bilerek lafını hiddetle böldü. "Seni ailemizden ayrı görürüz diye düşündün, değil mi?" Ecrin'in bakışlarını kaçırması üzerine hissiz dizlerine vurdu. "Hah işte tam dediğim gibi! Ben bu kızın aldığı nefesi bilirim, çocukluğunda da bu böyleydi."

Erdem'in öfkesine anlam veremeyen Ecrin de birden hırçınlaştı. Ayağa kalkıp işaret parmağını Erdem'e salladı. "Senin derdin ne? Sürekli bağırıyorsun, azarlıyorsun! Sonra da böyle düşündüğüm için bana kızıyorsun! Nasıl düşünmeliydim acaba, beyefendi? Şimdiden tavırların değişti!"

Erdem arabasının kolunu Ecrin'e doğru çevirip tam önünde durdu. "Senin bu saçma sapan kaprislerine uyuz oluyorum. Kaç ay oldu İzmir'den döneli ha kaç ay? Sen ise bize yeni söylüyorsun! Sonra da biz mi seni dışlıyoruz yoksa sen mi bizi ailen olarak görmüyor oluyorsun, söyle?"

Bolat iki kuzenin kavgasını şaşkınlıkla izlerken Erdem'in, sevdiği kadına bağırıyor olmasına sinir olmaya başlamıştı. Yine de sesini çıkarmadan izlemeye devam ediyordu. Halime Hanım ise iki kardeşin her zamanki kavgasını izler gibi alışkın ve biraz endişeliydi.

Ecrin'in gözleri kocaman açıldı. "Konu ne zaman bana döndü? Bu sizinle ilgili ki bana karşı tavrınız değişirse bu çok normal, sadece ben bunu kaldır..."

Erdem yine onun sözünü kesti. "Konu hep sendin zaten, aptal! Hâlâ neler düşünüyorsun?" Sözleri bitince arabasıyla isteyerek Ecrin'in ayaklarına çarptı.

Ecrin'in ağzından bir şaşkınlık nidası çıktı ve hiç esirgemeden Erdem'in omzuna bir darbe vurdu. Bolat o an bu gördüklerine gülse mi, kızsa mı bilememişti. Halime Hanım ise ayağa kalktı ve ayırt etmeden analık görevini yerine getirmeye başladı. İki evladının arasına girip, "Bana bakın, eşek kadar oldular demem, vallahi ayağımın altına alırım sizi, açtırmayın ağzımı şimdi!" diye bağırdı.

Erdem ve Ecrin, şaşkınlıkla birkaç saniye Halime Hanım'a baktıktan sonra kahkahayı patlattılar. Sinirden, gerginlikten ve çokça mutluluktan kahkaha attılar. Erdem, "Annemin içine çocuklarını günde üç posta döven bir kadın kaçtı," derken, hayatlarının her anında kendilerine kızmaya bile çekinen yengesine gülen Ecrin ise alayla, "Yengeciğim, en son bizi dövdüğün kızılcık sopasını getireyim mi?" diyerek gülmeye devam etti.

Halime Hanım kıpkırmızı oldu. "Bana bakın sıpalar, hemen bu işe son verin! Bir de dalga geçiyorlar."

Bolat tam bir aile saadeti izleyip gülümserken içeri Ela girdi. "Siz burada eğlenirken ben sıkıntıdan patlıyorum. Artık hamburger yemeye gidebilir miyiz, anneciğim?" Ardından hâlâ Bolat'a ısınamadığını saklamayarak ters ters baktı.

Ecrin yerine oturdu ve Ela'yı da kucağına alıp öptü. "Tamam, bebeğim. Şimdi çıkacağız." Ecrin başını kaldırınca Erdem ile göz göze geldi. Kendisine göz kırpınca sevgiyle gülümsedi. Aynı çocukluğunda kendisine ağabeylik yaptığı zamanlardaki gibi bakıyordu. Ecrin nasıl olmuştu da kendisine farklı bir gözle bakacağını düşünmüştü ki? Ela'yı kucağından indirip ayağa kalkınca kendisini aniden yengesinin kollarında buldu. Yengesinin, kulağına yaklaşıp, "Sen benim kızımsın," demesiyle yüzünü boynuna gömdü ve kendisine bir kere daha kızdı. Nasıl olmuştu da ailesi için şüpheye düşmüştü?

Ailesi onun canıydı ve biliyordu ki ağabeyleri ve ablasıyla birlikte daha büyük bir aile olacaklardı. Kapıdan çıkarlarken Erdem'in, "Daha anlatacağın çok şey var, erken gelin!" dedi-

ğini duydu. Ecrin yine gülümsedi. Erdem'in kıskançlık damarının tutacağını biliyordu. Çünkü üç ağabeyi vardı ve Erdem, tek ağabey olma unvanından düşmüştü. Eğlenceli bir hayatın onu beklediğinden artık emindi.

FİNAL

Bir yıl sonra...

Ecrin bugün işe gitmemiş ve bütün gün dinlenip akşam için hazırlık yapmıştı. Her şeyi kendisi yapmış ve kimsenin hiçbir şeye dokunmasını istememişti. Sırrını bir tek Ela'ya söylemişti ve onun da kimseye söylemeyeceğini biliyordu. Akşam ilk önce kocasına söylemek istiyordu. Evleneli tam sekiz ay olmuştu ve her şey tam da hayal ettiği gibi gidiyordu.

Bolat'ın babası dünya iyisi bir adamdı ve onu tanıdığı anda çok sevmişti. Ecrin, o hayata küsmüş adama ilaç gibi gelmişti. Eskisinden daha çok gülüyor ve insan içine daha çok karışıyordu. Ağabeyleri, yengeleri, ablası, eniştesi ve yeğenleriyle de tanışmış, artık daha sık görüşür olmuştu. Ailesinin her derdini artık kendi derdi olarak görüyordu. Eğitim hayatlarının hiçbir anında zorluk çekmemeleri için yeğenlerinin hepsine burs veriyor ve elinden geldiğince bütün ailesine yardımcı oluyordu. Sadece fotoğraflardan tanıdığı anne ve babasının mezarına gittiğinde ise bir garip olmuş, onların yaşadıkları acıya yürekten ağlamıştı. Onları tanımıyordu ve tanımayı çok isterdi ama ağabeyleri onları öyle güzel anlatıyordu ki zaten ailesine bir şey hissetmemesi mümkün değildi. Arif babasına arkasında böyle bir günlük bıraktığı için minnettardı ve hayatı boyunca da öyle kalacaktı. Kendisini öz evladı gibi büyütmüş, bu yaşa getirmiş ve gittiğinde bile ona kocaman bir aile bırakmıştı. Ecrin gerçekten şanslı bir insandı ve başına gelen her şey mucize

gibi bir şeydi. Yıllar önce babasının, *güzel kızım, nasıl mutlu olacaksan onu seç, kendini dinleyip karar ver, bu hayat senin,* demesi bile bir şanstı. Çünkü Ecrin tekstil mühendisliğini istemesine rağmen arkadaşlarına uyup başka bir bölüm seçecekti.

Hazırlanırken aklına gelen bu düşüncelere gülümsedi. Salondaki pencerenin yanından geçerken dışarıda sezdiği hareketlilik dikkatini çekti. Perdenin arkasından baktığında Erdem'in yan bahçede Ela ile oyun oynadığını gördü.

Evlendikten hemen sonra Erdem ve Halime yengesi de yanındaki eve taşınmışlardı. Bolat'ın ikiz villa fikrinin en çok Ela için olduğunu biliyordu ama sadece bu düşünce bile sevdiği adamın farklı bir yanını görmesine sebep olmuştu. Üstüne bir de geçen ay Erdem'i ameliyat için ikna etmişti. İşte bu hayatındaki en güzel gelişmeydi. Bolat onun hayatına güzellikler getirmişti, getirmeye devam ediyordu.

Şimdi ise kendisi, ikisinin hayatına güzellik getirecekti. Bolat'ın havalara uçacağını düşündüğü sürprizinin hazırlıkları bitmişti. Evin işlerine yardımcı olan kadını erken gönderip Ela'yı eve bırakmıştı. İstanbul'daki bütün ailesini ve yakın dostlarını yarınki yemeğe çağırmayı da unutmamıştı. Son bir kez masaya baktı, her şey hazırdı. Mutlulukla gülümseyip merdivenlere doğru ilerledi. Odasına girip kapıyı kapattı. Odalarına girdiği anda yine kocasının kokusu burnuna geldi. Bu kokuyu aldığı her zaman olduğu gibi kocasının dokunuşları aklına geldi. O ilk gece onun için unutulmaz olsa da Bolat her beraberliklerini daha anlamlı kılmıştı. Yine de ilk gecesi her aklına geldiğinde etrafını tatlı bir ürperti sarıyordu...

Bolat, sanki ilk defa bir birliktelik yaşayan toy delikanlılar gibi kalbinin atışına engel olamıyordu. Aslında sevdiği kadınla birlikte olacağı için bu da bir ilk sayılırdı. Ecrin'in yanağını okşayıp beyazlar içerisinde, yanaklarının kızarmasını izledi. "Sana sahip olduğum için çok şanslıyım."

Ecrin gülümsedi ama sesini bulacak kadar güç bulamadı kendisinde. Bolat ile beraber olma düşüncesi bile bütün bedenini baştan aşağı titretiyordu. Bolat daha fazla kendisine engel olamadı ve dudaklarına kapandı. Bir eliyle sırtından kendine bastırırken diğer eliyle Ecrin'i ensesinden tutup yüzüne bastırıyordu. Dilini de ateşli öpüşmeye eklediğinde ikisi birden inledi. Bolat ne yaparsa yapsın, yeterli gelmiyormuş ya da ulaşamadığı bir yere ulaşmak istiyormuş gibi ilerlemeye çalışıyordu. Dudaklarından kopup önce boynuna sonra da göğüslerine doğru inmeye başladı. Gelinlik kendisini engelleyince gelinliği soymak için kısa bir an durdu. Ecrin bedenindeki hazzın şimdiden zirve yaptığını hissediyor, Bolat'ın dokunduğu her yer ateş gibi yanıyordu.

Bolat yavaşça soyduğu gelinliği çıkardığında altında böylesine can alıcı bir manzara beklemiyordu. Dolgun göğüslerini saran danteller ve altında incecik bir külot ve gelinlik jartiyeri... Bolat'ın aklı gitmişti. Gözleri alev alev yanıyordu. Smokinin papyonunu bir hamlede çıkarıp attı ve sabırsızca gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Ecrin'in incinmemesi ve harika unutulmaz bir gece yaşaması için özenli olmak zorundaydı ama bu manzaradan sonra bunu başarabileceğinden emin değildi. Üzerinde sadece iç çamaşırı kalmış bir şekilde karısına yaklaştı.

Ecrin tuttuğu nefesini bırakırken içinde bir korku oluştu. Alacağı zevkten emindi ama canının acımasını istemiyordu. Bolat'ın heybetli vücudunu, üzerinde sadece bir iç çamaşırı varken görmek bu düşüncesini tetiklemeye başladı. Ancak Bolat onu yeniden öpmeye başlayınca aklındaki her şey uçup gitti.

Hareketler yavaş, istekler aceleciydi ama tutku zirvedeydi. Bolat dantelli sütyeni çıkarıp attı ve şehvetle altındaki bedeni sevmeye başladı. Karısının göğüslerini avuçlayıp yoğurması üzerine yüksek sesle inlemesine sebep oldu. Bolat tatmin olmuş bir şekilde işine devam etti ve göğüslerden birini ağzına aldı.

Diliyle, dişleriyle oyun oynarken diğerini de parmak uçlarıyla sıkıştırıp, Ecrin'in daha çok haz almasına sebep oluyordu. Sonra aynı işlemi diğer göğsüne de uygulayıp Ecrin'i iyice zevkten çıldırma noktasına getirdi. Orada epey oyalandıktan sonra yavaşça aşağıya doğru indi. Bolat'ın dişleriyle çıkarmak istediği iç çamaşırını, Ecrin fark edince elleriyle yüzünü kapattı. Çok utanıyordu. Özellikle bacak arasındaki ıslaklık onu çok rahatsız etmeye başlamıştı. Bolat o işlemi de hakkıyla yaptıktan sonra Ecrin'in çığlık atmasını ve bacaklarını sıkıca kapatmasını sağlayacak o hareketi yaptı: Karısını kadınlığının merkezinden öptü ve işe, dilini de katarak Ecrin'e çığlık attırdı. Bolat, Ecrin'in gözlerine bakıp bacaklarını yavaşça açtı ve Ecrin'in kıvranışlarını dinlerken işine keyifle devam etti. Kadınının çığlıkları bugüne kadar duyduğu en güzel melodiydi.

Ecrin'in hayatında ilk defa tattığı zevkten dolayı nefesi kesiliyordu. Bolat'ın her bir dil darbesinde gözleri kocaman açılıyor, sonra hemen geri kapanıyor ve kendisini uçurumun kenarında buluyordu. Aldığı haz öylesine güzeldi ki hiç bitsin istemiyordu. Kapalı gözlerinin ardında parlak yıldızları görürken birden şimşekler patladı ve içinden dışarı çıkmak isteyen bir ateş hissetti. O ateşin çıkmasından ne kadar korksa da kendisini serbest bıraktı ve ağzından boğuk bir çığlık eşliğinde beli kavislendi, sonra da rahatladı. Bedeni pelteye dönmüştü. Gözlerini açmak istiyordu ama bunda başarılı olamıyordu. Alnına ve ardından dudaklarına konan öpücükle daha iyi hissetti.

Bolat karısının üstünden kalktı ve kendi iç çamaşırını çıkardı. Ardından birkaç saniye boyunca öylece kadınının bu kendinden geçmiş hâline keyifle baktı. Sonra yeniden Ecrin'in üzerindeki yerini alıp dudaklarına kapandı ve rahat hareket etmek için bir eliyle bacaklarını biraz daha açtı. Ecrin hiçbir şeyin farkında değilken Bolat tek hamlede içine girdi.

Ecrin, Bolat ile öpüşürken beklemediği bu hamleyle gözlerini yaşadığı acıdan dolayı kocaman açtı. Çığlığı, Bolat'ın

dudaklarına gömülürken gözlerinden bir damla yaş aktı. Bolat o yaşı öpücükleriyle sildi. Kulağına yaklaşıp, "Özür dilerim, sevgilim. Bunun acısız bir yolu yoktu. Biraz alışınca geçecek, inan bana," diye fısıldadı.

Ecrin'in yüzü acıyla buruşurken başını olumlu şekilde salladı ve zorlukla, "İnanıyorum," diye fısıldadı. Bolat'ın kanı deli aksa da sabırla beklemeye ve Ecrin'i sakinleştirmek, bedenini yeniden kıvama sokmak için öpücüklere boğmaya başladı. Birkaç saniye sonra bunda başarılı oldu.

"Daha iyi misin?"

Ecrin'in gözlerini kapatıp onay vermesiyle birlikte Bolat hareket etmeye başladı. Her bir darbesinde odadaki inlemeler çoğalıyordu. Bolat, kadınına verdiği zevkten dolayı kendisiyle gurur duyuyordu. Onu öylesine çok seviyordu ki her şeyin en iyisini yapmaya çalışıyordu. İkisi de sona doğru gelirken Bolat, "Hadi güzelim," dedi. "Benim için kendini bırak."

Ecrin, kocasını duyamayacak kadar kendinden geçmişti ve hiç bilmediği diyarlarda geziniyordu. Göklerde uçuyormuş gibiydi ve bedeni birdenbire oradan kendisini bırakmaya karar vermişti. Ecrin yükseklerden düşerken bir yerlere tutunmaya çalıştı. Elleri Bolat'ın sırtını buldu ve kasılırken istemsizce tırnaklarını sırtına geçirdi. Bolat bu durumdan daha büyük keyif aldı. İkisi de aldıkları zevkten mayışır hâlde durdular. Bolat ne Ecrin'in içinden çıkıyor ne de üstünden kalkabiliyordu. Başını karısının boynuna gömdü ve öylece yorgunluğunu gidermek için orada durdu. Bolat daha önce hiç böyle bir haz yaşamamıştı. Bütün bedeninde ve kalbinde hissettikleri, aslında karısıyla yaşadığı her şey bir ilkti. Sevdiği kadının ilki olmak, ona sahip olmak, hissettiği duygular... Bunun tarifi yoktu ve Bolat çok mutluydu.

Aradan geçen on dakikadan sonra Bolat başını kaldırıp hiç sesi çıkmayan karısına baktı. Onun uyumuş olduğunu görünce şefkatle gülümsedi. Alnından öpüp saçlarını yüzünden

çekti ve dudaklarından öperek içinden çıktığında Ecrin'den ufak bir inleme geldi. Onun hâlâ uyumakta olduğunu görünce yeniden gülümsedi ve karısının yanına devrildi. Yan tarafına dönerek bir süre yanakları kızarmış, dudakları şişmiş olan güzel karısını hayranlıkla izledi. Ona bakarken bir kere daha ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Ardından ayağa kalkıp Ecrin'in üzerini örttü, kendisi de banyoya gitti.

Ecrin olduğu ana dönerken yüzünde arzu dolu, aynı zamanda utanmış bir ifade vardı. Gülümseyerek başını iki yana salladı ve iç çamaşırlarının olduğu çekmeceye doğru yürüdü. Bu gece için giyeceklerini alıp elbise dolabının önünde durdu. Siyah, ince askılı, sade elbisesini hazırlayıp duş almaya geçti.

Ecrin tamamen hazırlanıp aynanın karşısında parfümünü sıkarken kapının zilini duydu. Yüzünde istemsizce bir gülümseme oluşurken hemen ayağa kalktı. Merdivenlerden hızlı ve dikkatlice inip kapıya koştu. Kapıyı açtığında Bolat'ın yakışıklı yüzüyle karşılaştı.

Bolat kendisine aşkla gülen kadınının tam karşısında büyük bir adım atarak durdu. Elindeki iş çantasını kenara atıp güzeller güzeli karısını kollarına alıp dudaklarını esir aldı. Nefes almak için durduğunda, "Hep erken çık ve hep böyle beni karşıla, çok güzel oluyor," dedi.

"Her zaman olmaz. Sonra böylesine karşılık vermezsin bana, tadında iyidir."

Bolat, "Hım..." diyerek Ecrin'i burnundan öptü. "...Demek ki bugün özel bir gün ama ben evlilik yıl dönümümüzü kaçırmadığıma eminim."

Ecrin gülümsedi. "Bugün sana benim bir sürprizim var. Hep sen yapıyorsun, sıra bende!"

Bolat karısının neler çevirdiğini merak etti. Arkasındaki kapıyı kapattı ve karısının kendisini yönlendirmesine müsaade etti. Salona girdiğinde her yerin romantik bir akşam yemeğine uygun düzenlendiğini görünce, gerçekten özel bir günü unuttuğuna dair bir an şüpheye düştü. Ama öyle olmadığını biliyordu. Karısının dediği gibi sadece bir sürpriz, baş başa kalacak bir sürpriz! Ecrin'in kendisine neşeyle bakmasına, bu kadar mutlu olmasına kendisi de mutlu olmuştu. Bolat, Ecrin için sandalyeyi çekip oturmasını sağladıktan sonra kendisi de yerine geçti. İkisi de içeceklerini yudumlarken odaya bir sessizlik hâkimdi. Uzun dakikalar bu sessizlik sürdü. Bolat karısının bir şeyler söylemesini bekliyor ve bu özel sürpriz için bir pot kırmak istemiyordu ancak merakına yenik düştü. "Güzelim, bu yemek ve ortam harika, çok sevdim. Hatta bayıldım. Çünkü benim biricik karım her zamanki gibi harika görünüyor. Ancak..."

"Ama bu hazırlığın sebebini merak ediyorsun, değil mi?"

Bolat elinde çatalı merakla başını olumlu şekilde salladı ve "Evet," dedi.

Ecrin aşkla gülümsedi. Öyle ki Bolat bile bu gülümsemesinin farklı olduğunu gördü. Yavaşça ayağa kalktı ve arka tarafında duran hediye paketini eline aldı. "Bugün sana çok özel bir hediye hazırladım." Bolat'ın yanına gitti ve paketi uzattı.

Bolat şaşkınlıkla ve hâlâ neler olduğunu merak ederek paketi alıp yavaşça açtı. İçinden küçük kadife, kare kutu ve bir zarf çıktı. Ecrin'e baktı. "Önce hangisini açmalıyım?" diye sordu.

Ecrin omuz silkti ve dişlerini göstererek gülümsedi. "Sen bilirsin."

Bolat, aklından bir çift kol düğmesi ve tatil biletleri geçirdi ama sonra hemen bu düşüncesinden vazgeçti. Anlamadığı

bir şeyler dönüyordu ve paketlerin içinden daha farklı bir şey çıkacağını hissediyordu. Önce kâğıdı açmaya karar verdi. Bir doktor raporuydu. Anında endişelendi ve başını kaldırdı ancak Ecrin gülümsüyordu. Okuduklarından bir şey anlamadığı gibi sonuna kadar bakmadan kutuyu açmaya karar verdi. İçinden bir çift beyaz, bebek patiği çıktı. Bir an belki de salise bile değildi fakat Bolat'ın kafası karıştı. Sonra aydınlandı ve gözleri kocaman açıldı. Ecrin'i unuttu, ona *bu gerçek mi, doğru mu anladım,* diye sormayı unuttu ve doktor raporunu sonuna kadar okumak için yeniden açtı. Son cümlede siyah çizgiyle *hamile* yazısını görünce tekrar patiklere baktı. Ardından bakışları, gözleri dolu dolu olmuş karısını buldu. Elindekileri bırakıp ayağa kalktı. İnanamıyormuş gibi Ecrin'in karnına bakıp, "Hamilesin," dedi. Ecrin başını sallarken gözlerinden bir damla yaş aktı. Bolat hiç vakit kaybetmeden onu kollarına aldı ve kahkaha atarak etrafında döndürmeye başladı. Döndürürken sürekli bağırıyordu: "Sen benim başıma gelen en güzel şeysin, Ecrin! Sen harika bir varlıksın! Sen ömrümü adadığım kadınımsın! Sen, sen ve hep sensin benim için!"

Yavaşça durdu ve Ecrin'in dudaklarını esir aldı. Öyle şefkatle öpüyordu ki bir an doyamayacakmış gibi hissedip durdu ve soluk soluğa gülümsedi. "Ve şimdi beni bu dünyanın en mutlu insanı mı yapıyorsun? Sen bir meleksin, güzelim," dedi ve yeniden dudaklarına kapandı. Bir süre daha hem öptü hem sevgisini bağırdı. Sonra sakinleşti ve karısını da alıp koltuklara geçti. Ecrin'i kucağına oturtup, teklifsizce elbisesini kaldırıp alt bölümünü çıplak bıraktı. Bu sırada Ecrin sadece gülüyordu. Çünkü kocasının bu tür tavırlarına alışmıştı. Bolat karısının açık karnına anlamlı birkaç öpücük bıraktı. "Merhaba ufaklık! Ben, senin babanım. Seni ailemize sağlıkla bekliyoruz."

Ecrin'in yine gözleri doldu. Harika bir anne olmak istiyordu. İki annesi gibi hem fedakâr hem de sevgi dolu olmak, çocuğuna, çocuklarına iyi bakabilmek istiyordu. Bolat'ın kar-

nına yaslanmış başına, eğilerek bir öpücük bıraktı. "Seni çok seviyorum, koca adamım," derken sesi titriyordu.

Bolat bunu fark edip başını kaldırdı. "Şşşt, bugün ağlamak yok!" Yanağını okşadı. "Sen hep mutlu ol, mutlu olduğundan emin olmak için her şeyi yapacağım!" Bu sözlerini ve mutluluğunu bağlamak için karısını şefkatle öptü. "Artık üzülmek yok, yorulmak yok! Bu sözlerim emir değil. Bakma öyle, sadece size bir şey olsun istemiyorum. Bebeğimize ve kendine iyi bak, olur mu?"

Ecrin, kendisini kocasının yanında hep küçücük bir kızmış gibi hissediyordu ama şimdi, şu anda hissettiği bu duygu çok daha fazlaydı. Söz dinlemesi gereken küçük bir kız gibi! Başını olumlu bir şekilde sallarken, "Olur," dedi.

Bolat mutluluğun doygunluğuyla karısını kucağına alıp odasına çıkarmaya başladı. Evde öyle bir atmosfer vardı ki Ecrin mutluluktan uçacağını düşünüyordu. Başını sevdiği adamın göğsüne yasladı ve geceyi sonlandırmak için onun yönlendirmesine izin verdi.

Ertesi akşam bütün aile mutluluk içinde masada oturmuş, sohbet ediyorlardı. Mutlu haber verilmiş, başta Bolat'ın babası ve Ecrin'in yengesi olmak üzere herkes mutluluktan havaya uçmuştu. Fikret'in çok yeğeni vardı ama kız kardeşinden bir yeğeninin daha olacağını duymak onu hiç olmadığı kadar mutlu etmişti. Yeniden dayı olacaktı, var mıydı ötesi? Hatta ablası ilk defa teyze olacaktı. Ayrıca kendi bebeği yeğeniyle birlikte büyüyecekti. Memlekette yeğenleri hep bir aradaydı ve kendi çocuğu yalnız kalacak, diye üzülüyordu ama artık bu sona ermişti. Arda ve Efe ise amca olacakları için çok mutluydu. Nilay da kendisine hala payını uygun görmüştü.

Masada tek suratı asılan Ela olmuştu. Ecrin, geçen ay ilkokula başlayan Ela'nın böyle davranmasına bir anlam verememişti. Ortam ne kadar kalabalık olursa olsun, Ecrin'in odağı her zaman Ela olduğu için bebekle ilgili konuşmadan sonra böyle tepki vermesini hemen yakalamıştı. İlk başta bebeği için olduğunu düşünmüş ama sonra hemen bu düşünceden vazgeçmişti. Çünkü bu sırrı ilk olarak Ela'ya söylemişti ve gerçekten beklediğinden çok daha güzel bir tepkiyle karşılaşmıştı. Bu yüzden endişeyle Bolat'a bir bakış atıp Ela'yı işaret etti.

Bolat babasıyla sohbet etse de bakışları sürekli karısında olduğu için Ecrin'in attığı bakışı hemen görmüştü. Babasından müsaade isteyip, Erdem'in sorular sorduğu ama cevap alamadığı Ela'nın yanına doğru gitti. Ela'nın yanına doğru yere çöktü ve kulağına, "Bu prenses bana bir konuda yardımcı olabilir mi acaba?" diye sordu.

Ela ilgisizce başını kaldırıp olumlu şekilde salladı. Bolat'ın uzattığı eli tuttu ve masadan kalktı. Beraber bahçeye çıktıklarında koltuklardan birine oturdular. Bolat, Ela'yı kucağına almak istese de Ela, *büyüdüğünü* düşündüğü için böyle şeylere izin vermiyordu. Tabii bu durumlar sadece sinirli olduğu zamanlar geçerliydi.

"Kucağıma gelmediğine göre aramız bozulmuş?"

Ela dudaklarını büzüp kollarını karnının üzerinde bağladı. "Sen benim hayatımdaki her şeyi almaya başladın, bu duruma sinir oluyorum!"

"Ama senin derdin başka öyle mi?"

Ela ters ters bakıp, "Evet öyle!" dedi.

Bolat küçücük bir kızın böyle atarlı olmasına şaşırıyordu. Gülümsemek istese de kendini tuttu ve ciddi durmaya çalıştı. "Tamam, o zaman senin hayatındaki neyi almışım, söyler misin? Çünkü halan konusunda anlaşmıştık."

"Annem konusunda anlaştık!" diye çığlık atar gibi konuştu Ela.

Bolat birden geri çekilip koltuğuna yaslandı. Bu kadar zaman geçmişti ama hâlâ Ela'yı ikna edemiyor oluşuna şaşırıyordu. Oysa izlediği filmlerde böyle kızlar hemen damat adayına ısınırdı. Bolat kendi düşüncesine içten içe güldü. Ne kadar mutlu bir sona ulaşsa da hâlâ küçük kaynanasıyla uğraşıyordu. "Özür dilerim Eloşum, *annen* konusunda anlaştık."

Ela ayağa kalktı ve tepinir gibi ayaklarını yere vurdu. "Ben küçük bir bebek değilim, bana *Eloş* deme!" diyerek koşmaya yeltendi ama Bolat, onu kucağına çekip göğsüne yasladı. Çünkü Ela boncuk boncuk yaşlarını dökerek ağlıyordu. "Şştt, tamam benim güzelim, tamam benim meleğim, geçti."

Ela, Bolat'a sıkıca sarıldı ve ağlamaya devam etti. Merak edip bahçeye çıkan Erdem ve Ecrin kenarda sessizce onları izliyordu. Bolat biraz sakinleşen Ela'ya, "Sorununu benimle paylaşmak ister misin?" diye sordu.

Ela, başını kaldırmadan, "Bunu çözemezsin ki?" dedi.

"Ben yine de benimle paylaşmanı istiyorum. Çünkü ben annenin her istediğini gerçekleştiriyorum, biliyor musun?"

Ela başını kaldırıp merakla Bolat'a baktı. Bolat onu yavaşça bacağına oturttu. "Eğer bir şeyi gerçekten istersen olurmuş, bence senin istediğin şeyler de olabilir."

Ela hâlâ merakla bakıyordu. "Gerçekten mi?" diye sorarken iç çekiyordu.

Bolat gayet ciddi bir tonda, "Evet, gerçekten," dedi.

Ela başını hüzünle aşağıya eğdi. "Bugün öğretmenimiz dedi ki: 'Havalar iyiyken ve dersler başlamadan bir pikniğe gidelim.' Bizleri daha yakından tanımak istiyormuş."

Bolat ortadaki sorunu anlamamıştı ve birden paniğe kapıldı. Küçük bir çocuğun sorununu nasıl anlayabileceğini düşünmüştü ki? Şu anda Ecrin'in yanında ve kendisine yardımcı olmasını isterdi. Bir an ne diyeceğini bilemedi ve ardından *sorun nerede,* demeyi düşünse de sustu ve en mantıklı cevabı verdi. "Öğretmeniniz gayet güzel düşünmüş. Peki, sonra ne oldu?"

Ela iç çekmelerine devam ediyordu ama konuşması sekmeye uğramıyordu. "Annelerinizle gelin ya da babanızla," dedi.

Ela biraz daha sorunun kökünе inmezse Bolat patlayacaktı. Çünkü bu kadar emin konuştuktan sonra Ela'nın sorununa çare olamamaktan korkuyordu. "Bu çok güzel bir haber, annenle gidebilirsin o zaman?"

Ela ona küskün bir tavırla baktı. "Sen bebeğiniz olacağını söyledikten sonra *Ecrin artık yorulmayacak, herkes buna dikkat etsin, ben yokken gözüm siz olun, o kendine dikkat etmez,* gibi şeyler söyledin. Yani annem benimle artık ilgilenemeyecek, o pikniğe de gelemeyecek! Hem artık yeni bebek gelecek, beni de sevmezsiniz!"

Ela, son sözleri biraz daha hırçınca söyleyince Bolat, bu tatlı, atarlı kızı alıp bağrına bastı. "Benim güzel meleğim. Bu sözlerim senin için geçerli değil. Ecrin, senin annen ve annen de ben de minik bebeğimizin biricik ablasını hiçbir yerde yalnız bırakmak istemeyiz. Sonra bebek doğduğunda bize çok kızar."

Ela'nın gözleri ışıl ışıl oldu ama hâlâ şüpheliydi. "Beni kandırmıyorsun, değil mi?"

Bolat gayet kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi.

Ela onun boynuna sıkıca sarıldı. "Sen gerçekten her şeyi yapabiliyormuşsun."

"Yaparım tabii, yeter ki sen iste!"

Ela geri çekildi ve gözlerindeki akmayan yaşlara rağmen gülümsedi. "Ben bebeğin ablası olacağım, bunu annem de söylemişti. Ben de sizinle birlikte bebeğe bakabilir miyim?"

"İstersen onun yatağını senin odana yapalım, ne dersin?"

Ela heyecanla el çırptı. "Olur!" diye bağırdıktan sonra bir an düşündü. "Peki, hangi evimdeki odama?"

Bolat ufak bir kahkaha attı. "Şımarık seni, tabii ki annenin evindeki odana çünkü bebek annen olmadan büyüyemez."

"Benim annem beni büyütmeden öldü ama halam vardı. Şimdi bebeği annesinden ayırmayalım ki annem onu büyütsün. Ben onun yanında yatarım, Bolat amca."

"Benim akıllı fıstığım ne de güzel bir abla olacak."

Ela, Bolat'a sevgiyle baktı ve yeniden boynuna sarıldı. Ecrin ve Erdem gözleri dolu bir şekilde içeri girdiler. Ecrin biliyordu ki Bolat çok iyi bir baba olacaktı.

Herkes gittikten sonra Bolat ve Ecrin yatmaya hazırlanıyorlardı. Ecrin geceliğinin üzerinden sabahlığını çıkarıp kenara koydu ve eline nemlendirici sürmek için yatağa oturdu. Bolat'ı akşama göre daha sessiz görünce şaşırdı.

"Neyin var canım, Ela'ya mı sıkıldın?"

Bolat bakışlarını karısına çevirdi. "Sanırım, benden iyi bir baba olmaz."

Ecrin ellerini ovalayarak ayağa kalktığında merakla kaşları çatılmıştı. Bolat'ın yanına oturdu. "Neden öyle düşünüyorsun?"

"Bu akşam Ela'nın sorununa hemen cevap veremedim ve çözmekte zorlandım. Yani bir babanın böyle zorlanmaması gerekiyor."

Ecrin gülümsedi ve uzanıp kocasını dudaklarından öptü. Bolat öpücüğe anında karşılık verdi. Ecrin yavaşça kendini çekip Bolat ile göz göze geldi. "Ben ve Erdem bahçedeydik. Sizi gördük ve duyduk. Sen olabilecek en güzel şekilde sorunu çözüp tam bir baba gibi davrandın. Ben bu akşam seninle gurur duydum. İnan bana, kendine haksızlık ediyorsun."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, yani ben iyi bir baba olabilir miyim?"

Ecrin yatağa, Bolat'ın kolları arasına girdi. "Ben sana güveniyorum. Sana karşı hırçın bir çocuk olan Ela'yı bile çok güzel idare ediyorsun. Sen hâlâ nasıl şüphe ediyorsun?"

Bolat ufak bir kahkaha attı. "Yine çok haklısın."

"Hadi artık yatalım, yarın Erdem'i testler için doktora götürecektin."

"Evet ama uyumayalım. Benim daha güzel fikirlerim var."

Ecrin nazlandı. "Öyle mi, neymiş o güzel fikirler?"

Bolat karısını bir hamlede altına alıp burnundan öptü. "Sen dün akşam, *sevişmemiz bebek için sağlıklı*, demiştin."

Ecrin kocasının omzuna vurdu. "Ben değil, doktor demişti ama senin söylediğin şekilde söylediğini hatırlamıyorum."

"Kimin, nasıl dediği önemli değil güzelim, sonuca bakarım ben. Bu yüzden seni sevmeme izin ver şimdi!"

Ecrin kahkaha attı. "Sanki benim iznime bakıyorsun da."

Bolat karısını öpücükleriyle mest ederken, "Kadınıma dokunmak için kimsenin iznine ihtiyacım yok tabii," diye Ecrin'in tenine fısıldadı.

Ecrin ürperirken kalbi aşkla doldu. Bir mucizeydi yaşadıkları. Belki kader belki de şanstı ama sonuç olarak hep mutluluktu. Cennette olduklarını umduğu iki ailesine de her daim şükredeceği harika bir mutluluk...

SON